

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

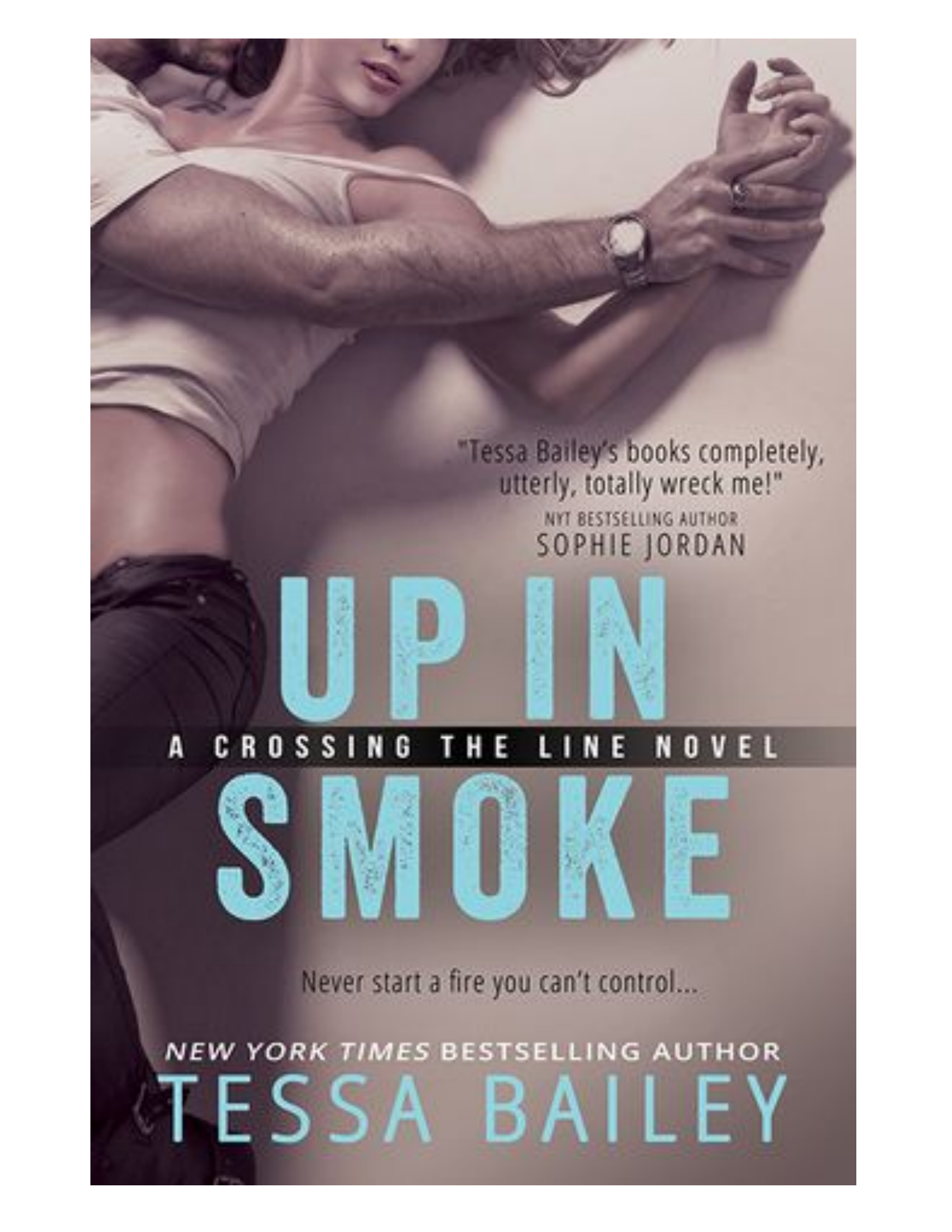
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Tessa Bailey's books completely,
utterly, totally wreck me!"

NYT BESTSELLING AUTHOR
SOPHIE JORDAN

UP IN

A CROSSING THE LINE NOVEL

SMOKE

Never start a fire you can't control...

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

TESSA BAILEY

TESSA BAILEY İÇİN ÖVGÜ

"Kimse Tessa Bailey gibi ateşli, kirli konuşan alfa kahramanlar yazamaz!"

-*NYT* çok satan yazarı Laura Kaye

"Kitapları beni tamamen, tümüyle ve bütünüyle mahveden çok fazla yazar yok. Tessa bu listenin en başında yer alıyor ve yazmaya başladığı gün için yıldızlara şükrediyorum. Ondan bir kitap alır almaz, bitirene kadar başka *hiçbir şey* yapmıyorum. Dünyam Tessa'nın kitapları sayesinde daha güzel bir yer."

-*NYT* çoksatan yazarı Sophie Jordan

"Seksi, esprili ve tamamen karşı konulmaz, Tessa Bailey'nin yazıları bağımlılık yapıyor. Doyamıyorum! Edepsiz konuşan kahramanları beni bütün gece ayakta tutuyor ve her zaman daha fazlası için geri getiriyor."

-*NYT* çok satan yazarı Kelsie Leverich

"Tessa Bailey en sevdiğim yazarlardan biri. Onun kitaplarından birini elinize aldığınızda, sizi ısıtırken bile kalp tellerinizi çekecek cehennem gibi seksi bir iyi zaman geçireceğinizi biliyorsunuz. Onu ne kadar tavsiye etsem azdır."

-*NYT* çok satan yazarı Katee Robert

"'Pantolonunu eriten' kahramanları unut. Bailey büyük A ile 'pantolonunu yırtan' alfalar yazıyor!"

-*USA TODAY* çok satan yazarı Samantha Beck

"Kimse Tessa Bailey gibi ateşli erkekler, alıngan kızlar ve hayranlık uyandıran seksler yazamaz. Kitapları bağımlılık yapıyor ve son sayfayı çevirdikten çok sonra bile karakterlerini desteklemeye devam edeceksiniz!"

-Megan Erickson, *Changing His Game* kitabının yazarı

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

UP IN A CROSSING THE LINE NOVEL SMOKE

TESSA BAILEY

OceanofPDF.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2015 Tessa Bailey'e aittir. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Yan haklarla ilgili bilgi için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.

Entangled Publishing, LLC
2614 South Timberline Road
Suite 109
Fort Collins, CO 80525

www.entangledpublishing.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Editör: Heather Howland Kapak
tasarımı: Heather Howland İç
tasarım: Jeremy Howland
Shutterstock'tan fotoğraflar

Ciltsiz ISBN 978-1-63375-013-5
Ebook ISBN 978-1-63375-014-2

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir

Birinci Baskı Haziran 2015

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

OceanofPDF.com

İçindekiler

[İthaf Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki](#)

[Bölüm Onüçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Onaltı](#)

[Bölüm Onyedinci](#)

[Bölüm](#)

[Onsekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmi](#)

[Yirmi Birinci Bölüm](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Crossing the Line serisi!!](#)

[Line of Duty serisi!!](#)

[Daha fazla Seksi, gerilim dolu okuma için göz
atın... Tonya Burrows'tan Kırık Onur](#)

[Koruma Kuralları Alison Bliss](#)
[Convicted Dee Tenorio Kiralık](#)
[Koruyucu Tawna Fenske Alive at](#)
[Five Linda Bond](#)
[Avery Flynn'den Yüksek Topuklu Mucize](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Uyum sağlayamayan kızlar için.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Y SEAL'lerden adamı çıkarabilirsin.

Connor Bannon boş konferans salonunda gözlerini saate dikmiş, saniye ibresinin öğleden sonra 3:00'ü geçmesini izliyordu. Geç kalmaktan nefret ederdi. *Diğer* insanların geç kalmasından nefret ederdi. Donanmanın ona öğrettiği bir şey varsa, o da vaktinde gelmekti. Şimdi bile, askeri kariyeri dikiz aynasında bile görünmüyorken ve sonuçları o kadar ağır değilken, kıcı gerektiği zaman ortaya çıkıyordu. İstese de geç kalamazdı.

Görünüşe göre aynı kaliteyi paylaşmayan gizli bir ekibin ortasına sürgün edilmişti.

Connor yumruğunu dizine vurdu ve saate tekrar bakma ihtiyacı duyarak nefes aldı. Boş beyaz tahta ve odadaki altı boş sandalye onunla alay ediyordu. Toplantılara körlemesine girmeyi sevmezdi. Hazırlıksız olmak doğasına aykırıydı ama ona başka seçenek bırakılmamıştı. Tek bildiği Bowen Driscoll ve Seraphina Newsom'ın da kendisi gibi iyilik karşılığında New York'tan Chicago'ya gönderilen ekipte olduğuydu. SEAL'lerde geçirdiği kısa süreli görevden sonra ilk kez kanunun doğru tarafında yer alacaktı.

Ya da yanlış taraf, kimin sorduğuna bağlı olarak.

Mahkûmlarla, hapisneden uzak durmak isteyen suçlularla çalışacaktı. Bilgisinin başladığı ve bittiği yer burasıydı ve bu onu gerçekten kızdırıyordu. Kendisiyle aynı seçeneklere sahip olsalardı, Chicago Polis Departmanı'nın kendileri gibi suçluları yakalamasına yardım etmenin en iyi yol olduğuna karar verirlerdi.

kötünün iyisi.

SEAL'lardan öğrendiği bir başka değerli ders? Eğer bombaya benzemiyorsa, muhtemelen bombadır.

Konferans odasının kapısı uçarak açıldı ve karşı duvara çarptı. Connor'ın eli boş yere silahını aramak için sırtının alt kısmına doğru uçtu - üniformalıların gelir gelmez elinden aldığı silahını, *lanet olsun*. Onun yerine ayağa fırladı, tehdide mi odaklandı?

"Sakin ol, tetikçi. Giriş yapmayı severim."

Bir kız konferans salonuna girdi, savaş botları her adımda sanki zil takılmış gibi şingirdiyordu. Üzerinde *Bitch Don't Kill My Vibe* yazan bir tişört ve kışının hemen altında biten yırtık bir jean şort giymişti. Parlak pembe saçlarını fark etmeden önce bile fark ettiği bir kış. *Bu da kim lan?*

Yıpranmış kanvas çantasını masanın üzerine fırlattı ve şu anda boş olan koltuğun karşısındaki koltuğa yayıldı, ona bakarken başını hafifçe eğdi. Eğlence, yüz hatlarını sadece güzelden ilginç ve güzele dönüştürdü. Dikkat dağıtıcıdan, ihtiyacı olmayan dikkat *dağıtıcıya*. Sanki fazladan bir itkiye ihtiyacı varmış gibi.

Ne zamandan beri kızlara yakışıklı oldukları için kızıyor?

Çok yavaşça ona baktı. Connor onun bakışlarının kasıklarına kaydığını hissetti ve otuz saniyedir yanında olan bir kızın şerefine yaydığı odunu gizlemek için kendini ayarlama dürtüsünü geri çekti. Bundan hoşlanmamıştı. Durumu kontrol edemediğini hissetmek hoşuna gitmiyordu. İnsanların sadece izin verdiği şeyleri görmesine izin verirdi, ama bir şekilde bu kız odaya girmiş, sekiz kelime söylemiş ve onu oyundan atmıştı.

"Pekala." Sandalyesine geri oturdu ve ona göz kırptı. "Sanırım 'tetikçi' lakabı birden fazla açıdan uygun."

Connor tekrar yerine oturdu ve parmaklarını dizine gömdü, kendini hiçbir tepki göstermemeye zorladı. Az önce vaftiz ettiği lakaptan nefret ediyordu.

ama bunu ona söylemeden önce lanetlenmeliydi. "İsminiz lütfen."

Dudakları kıpırdadı. "Çok resmisin, değil mi bebeğim?" Gözlerinde bir hesaplama titreşimi belirdi ama kaybolmadan önce ona bir sonraki hamlesini beklemesini söyledi. Dolgun alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve iki ayağını masanın üzerine koyarak ona kalçalarının boğazındaki nefesi tıkayan görüntüsünü verdi. Ayaklarını bileklerinden çaprazladı, ama bu bacakların nereye gittiğini görmeden önce değildi. Kukusunu örten küçük kot parçası. "Bana ne istersen söyle. Sadece cevap vermemi bekleme."

Aman Tanrım. Eğer onu biraz daha zorlarsa, özür dilemek zorunda kalacaktı. "İyi bir nedenim olmasaydı adını söylemezdim."

Ayaklarını ileri geri salladı. "Bana en iyisini ver."

Koltuğunda kayma dürtüsü güçlüydü. "Zaten ona doğru baktın."

Ayakları hareketsiz kaldı. Şaşkınlık ve belirsizlik dolu bir parıltı yakaladı ve kafası karıştı. Sinyallerini yanlış mı okumuştı? Bir an ona meydan okurken, bir an sonra donakalmış gibi görünüyordu. Ya da belki de blöfünü görmüştü? İnsanları okuma yeteneği, iki yıl önce SEAL'lerden onursuzca terhis edildiğinden beri birden fazla kez onu kurtaran lütuf olmuştu. Kuzeninin yeraltı suç şebekesi için Brooklyn'de sokak infazcısı olarak çalışırken, donanmada geliştirdiği becerileri her gün kullanıyordu. Çoğu zaman hatırlamak istemediği ama yine de kendini zorladığı şekillerde. Ne hale düştüğünü hatırlamak için.

Ama bu kızı anlamak onun için bile zordu. Sanki bir tepki istermiş gibi kalçalarını ona göstermiş, ama tepki verdiğinde de susmuştu. Sebep ne olursa olsun, bir gram daha ilgi göstermeyi reddetti. İlgilenmiyordu. Bu kız daha yüksek sesle sorun diye bağıramazdı. Bela ile işi bitmişti. Bitmişti.

"Yani." Sonunda eğlenen ifadesini toparladı. "Ben içeri girdiğimde ne tür bir parçaya uzanıyordun?"

Adam sadece gözlerini ona dikti.

"Hey, koroya vaaz veriyorsun. En sevdiğim Ruger'ımı aldılar." Suratını astı. "Yan tarafına Wite-Out ile baş harflerim yazılmıştı."

Oh, şimdi anladım. Kız deli. "Neden buradasın?"

Aniden sorduğu soru onu şaşırtmadı. "Saat üçte toplantı, aynı senin gibi. Bazı insanlar dakikliğe değer vermiyor."

Bunu söylerken sırtması, onun odaya girdiğinde aklından geçenleri okuduğunu düşünmesine neden oldu. Ama bu imkânsızdı. *Kimdi* bu kız? Aynı zamanda sezgileri kuvvetli olan baştan çıkarıcı bir silah meraklısı mı? Daha fazlasını öğrenmesi gerekiyordu. Sunduğu formülü çözmeye yetecek kadar, böylece merakını paketleyip saklayabilirdi. "Neden bu odada olduğunu sormuyordum. Seni bu ekibe getiren neydi?"

Tırnaklarını inceledi. "Ah. Eski *ne için varsın* muhabbeti. Oynamak istemiyorum." Botları aniden yere vurdu. "Şaka yapıyorum, ben varım. Ama önce sen gitmelisin."

"Hayır."

"Çıkmaz," diye fısıldadı parmaklarını masanın üzerinde gezdirirken.

"Neden burada olduğunu tahmin edebilirim ama bunu bana söylemekten daha çok sevmezsın."

Connor hiçbir şey söylemedi. Bundan hoşlanmazdı. Tahmin yürütmek onun için her zaman bir rahatsızlık kaynağı olmuştu. O sadece gerçeklerle ilgilenirdi. Yine de bu kızın çoğu insandan daha fazlasını gördüğünü hissetti. İkinci bir deri gibi giydiği kargaşa havası muhtemelen insanların onu hafife almasına neden oluyordu. O onlardan biri olmayacaktı.

"Askeri bir geçmişiniz var. Ama şimdi orada değilsin, değil mi?" Kadın masaya doğru eğildi ve adam bir duman kokusu aldı. Sigara dumanı değil. Bir kibrit çakımı ya da tütsünün kalıcı kokusu gibi. "Zor bir matematik değil, asker."

"Bana öyle deme."

"Tetikten hoşlanmıyorsun bebeğim, ya da askerden." Dili kızın üzerinde oyalandı

üst dudak. "Takma isimlerimden birini beğenmediysen, bana gerçek adını söyleyen iyi edersin."

Connor neredeyse gülüyordu. Neredeyse. Lakaplar, önce adını söylemesini sağlamanın dolambaçlı yoluydu. Neredeyse işin içine girecekti. Neden bu kadar önemsiz bir şey için savaşıyorlardı ki? Bu toplantı başladığında birbirlerinin isimlerini nasıl olsa öğreneceklerdi.

Bu kıza oyun oynamadığını göstermenin zamanı gelmişti. En azından tamamen giyinikken oynanan türden bir oyun değildi bu. Masaya doğru eğildiğinde kızın mavi gözlerinin açıldığını gördü ve pembe saçlarının altında bir sarışın olması gerektiğini anladı. Kirpikleri ve kaşları açık renkti, rengi de açıktı. *Siyah çarşaflarımın üzerinde mükemmel görünürdü... kollarını başının üzerine uzatmış, kendini kurtaramıyordu. Aslında hiç kurtulmak istemiyordu.*

"Bana bebeğim demenden hoşlanmadığımı hiç söylemedim."

Lanet olsun. Bunu yüksek sesle mi söylemişti? Ona daha fazla ilgi göstermemeye karar vermişti. Bir kere karar verdi mi, ona sadık kalırdı. Her seferinde. Kararından sapmasına neden olduğu için ona kızdı. Eğer bu kadar yakınına eğilmeseydi, küçük göğüsleri gömleğinin ön kısmına baskı yapmasaydı, belki de kararlılığını koruyabilirdi. Küçük, kabarık göğüslü kadınlardan her zaman hoşlanmıştı ve kadının sütyen giymediğine bire on bahse girerdi. "Belki de sadece farklı koşullar altında bana böyle seslendiğini duymak istiyorum."

Kadının kendine güveni gözle görülür biçimde sarsıldığında Connor küfretmek istedi. Kadının bu çelişkili yönleri daha fazlasını öğrenme ihtiyacını artırıyordu ve Connor bu işe bulaşmak istemiyordu. Bunu göze alamazdı. Çenesi bir kademe yukarı kalktı ve belirsizliğin ortasındaki bu ateş gösterisi onu tahrik etti. "Bunlar hangi koşullar olabilir?"

Çok erken. Çok çılgınca. Bu kızla daha yeni tanışmıştı. Birlikte çalışacaklardı. Gün ışığında burada oturup onunla yapmak istediği birçok aktiviteyi detaylandıramazdı. İstese bile, sadece onun tepkisini görmek için. Onun da kendisini isteyip istemediğini görmek için. Ama isterse ne yapacaktı?

Onu konferans salonundaki masanın üzerine sürükleyip tişörtünü boynuna kadar çekerek göğüslerine mi bakacaktı? Bunu yaparsa onu evine geri götürmek zorunda kalacaktı, toplantının canı cehenneme.

Konuyu değiştir. "Neden duman gibi kokuyorsun?"

Kirpikleri gözlerini bir saniyeliğine korudu, sonra gözleri parladı ve çarpmanın şiddetiyle adamın göğsüne çarptı. "Bir şeyleri ateşe veriyorum."

A Başka zaman olsa, ateşli, sakallı eski askerin yüzündeki ifade Erin O'Dea'nın kahkahalara boğulmasına neden olurdu. Ama öyle değildi. deli kartını oynadığında erkeklerin ona verdiği olağan tepkiydi. Hiç de değil. Belki de bu yüzden gülmüyordu. Bu adam tipik değildi. Onun erkeklerin nasıl olması gerektiğine dair profiline uymuyordu. Eğlenceli küçük açıklamasını yapana kadar hepsi onun içine girmek istiyordu. *Sürpriz, tatlım. Ben hüküm giymiş bir kundakçıyım. Sıradaki sen olabilirsin.*

Perili ev kıkırdaması.

Bunu neden yaptığını hiç sormadılar ya da koşulları sorgulamadılar, sadece bir duman bulutu içinde kayboldular. Tam da planlandığı gibi. Ancak bu adam ortadan kaybolmuyordu. Bir kez bile irkilmedi ve göğsündeki rahatlama damlası onu kızdırdı. "Dikkatli ilerle" kelimeleri bilincinde parladı, kıvılcımlandı ve kenarları alevlendi. Bu adam nedenini soracak ve koşulları sorgulayacaktı. Onunla sadece birkaç dakika önce tanıştığı için bundan o kadar emin olmamalıydı ama onu kolayca korkan diğer erkeklerle aynı kategoriye koymak pervasızlık olurdu. Sabit yeşil gözleri ona o kadar odaklanmıştı ki, maskesinin bu gözlerin ağırlığı altında kayabileceğinden endişeleniyordu. Nedenini soracak ilk kişinin o olmasını istemiyordu. *Kimsenin* ona nedenini sormasını istemiyordu. Sahip olduğu tek şey sırlarıydı. Parmaklıklar ardında, mahremiyetiniz elinizden alınmış yüzlerce kadın arasında yaşadıktan sonra, elinizden geleni yaptınız. Bir çift kaslı pazu için bunu bırakmadın.

Bunun sadece birkaç dürtmeye daha ihtiyacı vardı ve ilgisini kaybedecekti. Zaten kaybetmiş olması ve duygularını herkesten daha iyi saklayabilmesi mümkündü. Bu konuda her şeyi biliyordu. Her ne kadar bazı insanlar, özellikle de üvey babası, onun kesin olarak deli olduğunu düşünse de, bu muhtemelen yarı yarıya doğrudu. Evet, biraz tuhaftı. İyi bir nedeni vardı. Karşısında oturan adam bunu çok geçmeden fark edecek ve onu ısıra ısıra yemek istermiş gibi bakmayı bırakacaktı.

Bakışları dayanılmaz bir hal aldı ve Erin pencereye odaklandı. Onunla dışarısı arasında sadece bir cam bölmesi vardı. Durum böyle olduğu sürece her şeyden sağ çıkabilir, her şeyle yüzleşebilirdi. Bu yüzden buradaydı. Biri sizi sırtınızdan vurmadan önce ancak bu kadar çok kurşundan kaçabilirdiniz. Burası, bu iş, onun kürek kemikleri arasındaki kurşunuydu. *Kadın vuruldu.*

Polisler için çalışıyordum. Cehennemde lanet bir kar fırtınası olmalı. Yolda kaldırıma sebepsiz yere tükürmemiştii. Polisler düşmandı. Özgürlüğünü elinden alan adamlar ve kadınlar. Saygınlığını elinden alırken gülüyorlardı. Kelepçe ve silahın onları zeki yaptığını sanıyorlardı ama bu onları sadece kayıtsızlaştırıyordu. Yirmi beş yaşında bunu çoktan kanıtlamıştı. Hem de iki kez.

Eski askerin kalkık kaşları ona gülümsediğini söylüyordu. Az önce ona söylediklerinden sonra, muhtemelen bu gülümsemenin onun bir deli olduğu anlamına geldiğini düşünmüştü. Görev tamamlanmıştı. Erkeklerden uzak durmaya yemin ettiğinden beri ilk kez birini kaçmaya gönderdiğine pişman olmuştu. Ama bu tamamen gerekliydi. Bu adam

-Bu iri yarı, kaba saba *adam* bir infazcıydı. Dahası, tüm o soğukkanlılığın ardında çalışan bir beyni vardı. Bazı *durumlarda* ona bebek demeye meyilli olsa bile, bu felaket olurdu. Yatakta baskın olacağını anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu. Kendisinden bir metre uzakta olmasına rağmen kontrol için savaşıyormuş gibi yumruklarını sıkması bunu gösteriyordu. Bir kadını zapt ederken

şehvetini dışarı vurdu.

Bu görüntü bir zamanlar onu tahrik etmiş olabilirdi. Şimdi ise onu dehşete düşürüyordu.

Hala. Bakışlarının adamın dudaklarına düşmesine izin verdi. Bir sakalı bu kadar çekici bulabileceğini kim bilebilirdi? Sert değildi ama sık kesilmişti. Bakımlıydı. İp ve rüzgârlık dışında hiçbir şeyi olmadan vahşi doğada tek başına hayatta kalabilecek bir adama benziyordu. Yetenekli. Çelikten yapılmıştı. Bu sakal onun yanaklarında, çenesinde nasıl bir his uyandırırды? Masaya biraz daha yaklaşırsa, bunu öğrenmesine izin verebilirdi. Eğer onun bir deli gömleğine ait olduğuna karar vermemişse. *Bir numara al, dostum.*

"Bu toplantının senin için önemli olup olmadığına şimdi karar versen iyi olur," diye hırladı. "Çünkü bana öpmek istiyormuş gibi bakmaya devam edersen, ikimiz de bunun için burada olmayacağız."

Hooo oğlum. Uzun zamandır yok olduğunu düşündüğü bir şey karnını titretti. "Bu oldukça emin."

"Gerçekçi."

Erin bir elini uzatıp sakalını çekiştirmeye niyetlenmeden önce parmaklarını masaya vurdu. "Sadece bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Yer yer."

Temas etmeden önce bileğini havada yakaladı. "Bana dokunursan, öğrenirsin."

Derisinin altında buz oluştu, o kadar dondurucu bir soğuktu ki mavi ateş gibi yakıyordu. Kasları acı verecek kadar gerildi. Nefes alış verişine odaklandı. *Aldı ve verdi. Aldı ve verdi.* Sadece küçük bir çekiş ve eli serbest kalacaktı. Hiçbir şey onu tutamazdı. Bundan emin olmuştu. Kaslı gövdesinde çok fazla güç barındırıyor olabilirdi ama bunu onun üzerinde kullanacağını hissetmemişti. Tabii o istemediği sürece. Ki bunu *yapmayacağından* emindi.

Beyni ona adamın pençesinden kurtulmasını emretti ama bedeni buna itaat etmedi. Tekrar pencereye odaklandı, camdan görünen gri gökyüzü parçasına odaklandı. "Lütfen bırak," diye fısıldadı.

sesi titriyordu.

Elini sanki yanıyormuş gibi bıraktı. Adamın ona bakma şeklinden hoşlanmamıştı. Gözleri çok fazla şey görüyordu. Teorileri bir kenara atıyor, yenilerini düşünüyordu. Sanki onun sorununun ne olduğu hakkında bir şey biliyormuş gibi. Çoğu zaman bilmiyordu.

"Benim adım Connor."

Erin hareketsiz kaldı. İçeride ve dışarıda. Birden kendini sıcak hissetti, sanki biri omuzlarına polar bir battaniye örtmüştü. Onu kısmen de olsa tanıdığını düşündüyse yanılmıştı. Aptalca isim savaşlarına boyun eğmek zorunda değildi. Bunu yapmıştı çünkü kız zırhında bir çatlak olduğunu göstermişti ve o da ona bir zafer kazandırmak istiyordu.

Connor.

"Küçük bir öpücüğe ne dersin?" *Kahretsin.* Bu da n e r e d e n çıktı şimdi?
"Dil yok."

"Burası yaz kampı değil." O eller sıkıldı. Açıldı. "Eğer beni öpmek istiyorsan, her şeyi alacaksın. Kendimi tutmayacağım."

Sert sesi onu ürpertti. Bu ses, yorumlamaya başlayamayacağı vaatler içeriyordu. Bir erkeğin kendisine dokunmasına izin vermeyeli çok uzun zaman olmuştu ama Connor'ın yepyeni bir deneyim olacağını içgüdüsel olarak biliyordu. Kesinlikle hazır olmadığı ve asla olamayacağı bir deneyim. Yine de. Ona karşı bir çekim hissetti. Aslında onu sinirlendirmek için konferans masasına doğru eğilmişti. Çoğu insanda işe yarıyordu. Temelli geri çekilene kadar kişisel alanlarını işgal etmek. A m a şimdi ona bu kadar yakın olduğu için, kendini orada kalmak isterken buldu. Adamın elini tereddüt etmeden bırakması da canını yakmamıştı. Belki erken davranmış ya da kötü bir karar vermişti ama adamın bu hareketi kendini güvende hissetmesini sağlamıştı. Kendini pek sık güvende hissetmezdi, hiç hissetmediyse bile.

Onu nadiren yanıltan içgüdüüne güvenmeye karar vererek masaya tırmandı ve kalan mesafeyi elleri ve dizleri üzerinde sürünerek kat etti. Connor'ın yüz ifadesi biraz kaymış, dudakları çakıllı bir nefesle ayrılmış, geniş göğsü

Onu izlerken titriyordu. "Bu bir meydan okuma değildi," diye homurdandı.

"Şimdiye kadar söylediğimiz her şey bir meydan okumaydı." Erin onun bu tür şeylerden hoşlandığını biliyordu.

Bakışları kızın sırtında gezinirken gördüğü şey kışına takıldı. Hızlıca salladı. Adam boğazından kısık bir sesle inledi ve kadın bu sesin kendisini heyecanlandırıldığını görünce şok oldu. "Öp beni. Sadece... bana dokunma, tamam mı?"

"*Tanrım.*" İki elini de yüzüne götürdü. "Bunun için yanlış adamı seçtin, tatlım."

Tabii ki bu, öpücüğü daha da çok istemesine neden oldu. Ateşe çekilmişti. Connor'ın içinde büyük bir şehri yakmaya yetecek kadar ateş vardı. Connor'ın ateşi bu kadar sıkı tutuyor olması, kızın ateşin çatırdayarak yanışını izlemek istemesine neden oluyordu. "Dokunamayacağımı söylemedim." Gömleğinin yakasını kavradı ve onu öne doğru sürükleyerek ağızlarını bir santim ayırdı. "Sadece sen."

Çenesinde bir kas kasıldı. "Seni lanet olası ellerim için yalvartacağım."

Ah, Connor. Neyle karşı karşıya olduğun hakkında hiçbir fikrin yok.
"Denemekte serbestsiniz."

Sanki onu rahatlatmak istiyormuş ama bunu yapma ihtiyacı onu sinirlendiriyormuş gibi, masanın kenarını o kadar bariz bir güçle kavradı ki, ahşap onun altında inledi. Kadının vücudunu kabarcıklı bir şekilde inceledikten sonra, dilini dudaklarının kenarında gezdirmeden önce ağızlarını bir kez birbirine değdirdi. Etraflarındaki oda bulanıklaştı. *Oh. Oh wow.*

Göz ucuyla kapı aralığında bir figür belirdi. "Sanırım 'birbirimizi tanıma' aşaması başladı."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİNCİ BÖLÜM

Connor öne atılarak kızı yeni gelenin görüş alanından çıkardı. Kız onun için masaya çıkmıştı ve başka hiç kimse manzaranın tadını çıkaramayacaktı. Ondan başka kimse. Elleri kendi iradesiyle uzanıp onu masadan sürükleyip arkasına koydu.

İnce havayı kavradılar.

Panik iki nedenden dolayı alevlendi. Birincisi, kimliği henüz belirlenmemişken gözlerini kapı aralığında çerçevenlenmiş adamdan ayırmak istemiyordu. Ne de olsa kendisine bir oda dolusu mahkûm beklediği söylenmişti. Kimin tehdit oluşturduğunu bilmeye ihtiyacı vardı ve bunu *hemen öğrenmek* istiyordu. Özellikle de şimdi, tehdit kıza yönelmişken. İkincisi, ona dokunamamak onu endişelendiriyordu. Kızın sadece bileğini tuttuğu ve kız neredeyse sinir krizi geçirdiği için bu çok saçmaydı. Bu sadece ona daha fazla dokunmak istemesine neden olmuştu. Korkusunu elleriyle yumuşatmak. Onu nazikleştirmek. Onu evcilleştirmek.

Connor başını çevirerek onu görmeye çalıştı. Sandalyesinden ona serçe parmağıyla bir el salladı. Nasıl bu kadar hızlı hareket etmişti? Ve kahretsin, ağzıyla en ufak bir teması bile Connor'ın omurgasına elektrik çarpmasına neden olurken nasıl bu kadar sakin görünebiliyordu?

Dikkatini kız ve yeni adam arasında paylaştırdı. Gerçi "adam", sanki odanın ilgisine sahip olmayı bekliyormuş gibi davranan biri için gayri resmi bir lakap gibi görünüyordu. O zaman dolandırıcı değil. Yüzbaşı Derek Tyler mi? New York'tayken ona saçmalıklara tahammülü olmayan bir adam beklemesi söylenmişti ve bu tanım ona uyuyordu. En önemlisi, *onun* için bir tehdit değildi.

Connor kendini tekrar koltuğuna bıraktı. Kontrolü çok severdi. Her zaman

vardı. Odaya girdiğinden beri kızın ona ilham verdiği şey, otuz yıllık deneyimindeki hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Kızın dehşet, merak ve özgüven arasında bocalayışını o kadar çok izlemişti ki başı hâlâ dönüyordu. Kafasında öncelik için savaşılan o kadar çok şey vardı ki... ve kendini hepsiyle savaşmak isterken bulmuştu. Tüm bu canlılığı kullanmak nasıl bir şey olurdu?

Başlangıçta, onun geri çekilmesini istemişti. "Bir şeyleri ateşe vermeyi" sevdiğini itiraf etmesi onu korkutmak içindi. Bunun yerine, zihinsel tepkisi, *onları nasıl söndüreceğimi bilmem iyi bir şey olmuştu*. Son iki yıldır bunu yapıyordu. Meseleleri şiddet yoluyla çözmeyi tercih eden dengesiz kuzeninin arkasını temizliyordu. Silahlar, gözdağı, yumruklar. Adını siz koyun. Connor'ın hayatı şiddetle doluydu. Çocukluğundan beri beynine kazınan görüntüler, sonra donanma. Brooklyn operasyonuna hiç aksamadan uyum sağlamıştı ve buna içerlemişti. Başından beri onun için orada bir yer oyulmuş olmasına, çuvallemasını ve ait olduğu yere geri dönmesini beklemesine içerlemişti.

Acı dağıtmanın bu kadar kolay hale gelmesine içerlemişti. Çok kolay, çok... iyi hissettiriyordu. Hayatının aldığı yönden uyuşturan bir dikkat dağıtıcı.

Yine de bundan kurtulmanın bir yolunu bulmuştu. Sonunda. Tam da bu nedenle, bu pembe saçlı kundakçı ona çekici gelmemeliydi. Chicago'nun onun için yeni bir başlangıcı temsil etmesi gerekiyordu. Hasta annesi için. "Karmaşık" kelimesi "henüz adı konmamış kadın"ı tanımlamaya yetmezdi. Çözmesi gereken kendi sorunları vardı. Buna ayıracak zamanı olmadığından emindi. Onun için.

Tanrı aşkına, ona *dokunulmasından* hoşlanmıyordu. Elleri onun için her şeydi. İster silah olarak kullanılsınlar, ister bir kadına zevk vermek için, her zaman hazır dılar. Dokunamadan onun boşalmalarına maruz kalmak tam bir işkence olurdu. Onun kısıtlamalarını test ederken aynı zamanda her zamankinden daha fazla egzersiz yapmasını talep ediyordu. Hayır,

ona olan hayranlığını bir kenara bırakıp işine odaklanması gerekiyordu. Bu seferki onu aklından çıkarabilirdi. İstedğini alamadığı ilk sefer olmayacaktı. Her seferinde hayatta kalmıştı. Altındaki kız olmadan da hayatta kalabilirdi. Muhtemelen.

Ama Tanrı onu oraya götürmeye çalışan herkese yardım etsin.

Connor sandalyenin kenarını kavradı ve bu düşüncenin yarattığı kızgınlığı geri çekti. Dikkati, kızın tadına doyamadan sözlerini kesen kaptana yöneldi. Adam biraz tedirgin görünüyordu ama gözlerinin arasındaki belli belirsiz kaş çatma çizgileri Connor'a çoğu zaman böyle görüldüğü izlenimini vermişti. Dikkatini Connor ve Ateş Kız arasında bölüştürmüş, biraz da büyülenmiş gibi görünüyordu.

"İlginç bir şey görüyor musunuz, Kaptan?"

Diğer adam cevap vermekte gecikmedi, bir klasör açıp bazı evrakları karıştırdı ama Connor'ın çıkarımından oldukça etkilenmiş görünüyordu.

"Yeni patronunla böyle mi konuşuyorsun?"

"Geç kaldığında yaparım."

"Yönetmem gereken bir şehir var." Kapıya doğru sinirli bir bakış fırlattı. "Diğerlerinin mazeretinin ne olduğundan emin değilim ama öğrenmeye niyetliyim."

"Belki de ön bürodaki adamlarınız tarafından geciktirilmişlerdir." Kız sandalyesini bir daire şeklinde döndürdü. "Ve benim patronlarım yok. Sadece zalimler var."

Derek gözünü bile kırpmadı. "İstedğiniz zaman ayrılmakta özgürsünüz, Bayan O'Dea." O'Dea. Connor bu bilgi karşısında tepki göstermemeye çalıştı.

Masanın karşısında pembe saçlarını savurdu ve güldü. "Gitmek isteseydim, şimdiye kadar Florida yolunu yarılamış olurum."

"Evet, özel yeteneklerinizin farkındayım. Bu yüzden buradasınız."

Tekrar kendi etrafında döndü. "Şöhretimin benden önce gelmesine bayılıyorum." Florida. Uzmanlık becerisi. Connor'ın ne olduğunu düşünecek zamanı yoktu.

başka bir kız odaya girmeden önce Derek'in tam olarak ne demek istediğini anlayamadı. Aslında yürüdü. Kısa simsiyah saçlarını tekrar tekrar kulaklarının arkasına sıkıştırdı, meraklı kahverengi gözleri bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde üçünün de üzerine dikildi. "Resepsiyondaki dizüstü bilgisayarımı aldılar. Onu geri istiyorum."

"Oturun, Bayan Banks."

"Polly. Polly Banks." diye düzeltti ve O'Dea'nın yanına oturdu. "Burada olmamız için hepimize şantaj yapıldığına göre, resmiyetten vazgeçmeliyiz."

"Ondan hoşlandım." O'Dea uzandı ve Polly'nin kulağının arkasındaki saçlarını serbest bıraktı. "Onu alabilir miyiz baba?"

Dokunulmaktan hoşlanmayan biri için, diğer tarafta olmayı kesinlikle seviyordu, değil mi? Eğer konuşmaları kesilmeseydi, ona dokunacak mıydı? Neresine dokunacaktı? Odaya topallayarak bir adam girdiğinde Connor'ın dikkati bu düşüncelerle dağılmıştı. Balıkçı örgüsü, büyük boy bir kazak giymişti. Geniş kenarlı şapkasını alnına kadar indirmişti ve iki kıza doğru eğdi. Connor'ın yanındaki sandalyeye ulaştığında, bir iniltiyle neredeyse içine düşecekti.

Connor, Derek'e sorgulayan bir bakış gönderdi ama adam, ağzında bir gülümseme kırıntısıyla, sakın sakın baktı. "Austin Shaw'la tanışın. Ekipte size katılacak."

Polly mırıldandı. "En azından Chicago Polisi hırsız olmalarının yanı sıra yaş ayrımcılığı da yapmıyor."

O'Dea, "Onun dediği gibi," diye ekledi. "Güzel şapka, Büyükbaba."

"Teşekkür ederim canım." Austin'in sesi yaşlılığın etkisiyle dalgalanıyordu. "Yıllardır bende. Karım Martha'dan bir yıldönümü hediyesiydi. Muhtemelen onu ilk taktığımda sen daha doğmamıştın bile."

O'Dea'nın elleri bir dizi alkışla çırpındı. "Onu da tutuyoruz." Connor'a sırtıttı. "Henüz emin olmadığım tek kişi sensin."

"Kandırdın beni," diye hırladı.

Derek boğazını temizledi ve oda sessizliğe büründü.

Connor daha da fazla. Bu adam Chicago Polisi'nde başkomiser olabilirdi ama geldiği yerde bunun hiçbir anlamı yoktu. O sadece yüce sistem tarafından yönetilen başka bir adamdı. Connor, sistemin istediği gibi oynamadığınız takdirde sizi nasıl kapı dışarı edebileceğini çok iyi biliyordu. "Kimi tutacağın konusunda seçme şansın yok. Bir şeyi hemen açıklığa kavuşturalım. Bu benim takımım." Derek onları bir bakışla kuşattı. "Yüzlerce kişi arasından altınızı seçmemin bir nedeni var. Son iki kişi de gelir gelmez bunun ne olduğunu konuşacağız."

Huh. Bu çok garip.

Erin göğsüne baktı ve az önce orta kısmında karşılaştığı sıcak tüylerin çıplak gözle görülüp görülmediğini merak etti. Burada zorla tutulma fikrinden, geçmişinin başının üstünde tutulmasından ve itaatini kazanmak için bir pazarlık kozu olarak kullanılmasından nefret edebilirdi. Ama üniformaları turuncu tulumlardan oluşan bin kişilik ekibi saymazsanız, daha önce hiç bir *grubun* parçası olmamıştı. Evet, onlar üzerinde erkek üstünlüğünü gösterme ihtiyacı hisseden ahmak bir liderleri vardı ama bu masadaki herkesin kışları ateşe dönüktü. Bu sandalda birlikte bok deresine doğru gidiyorlardı ve bu konuda bir şey belli belirsiz rahatlatıcı hissettiriyordu. İkinci sınıf vatandaş statüsünün onu vazgeçilebilir kıldığını ve bu nedenle tehlikeli durumlara sokulacağını bilen bir mahkûm ne kadar rahat edebilirse o kadar rahattı.

Ama en azından bir takımın iyiliği içindi. Sevimli bir yaşlı adam maskotu ile.

Connor'a gizlice bir bakış attı. Hâlâ ona bakıyordu. Durmasını çok istiyordu. Ayrıca, eğer devam edebilirse bu da harika olurdu. Bu, beraberinde getirdiği tüm o endişe olmadan dokunulmak gibi hissettiriyordu. Ağzı çok iyi hissettirmişti-

"Gelmeniz ne güzel," dedi Derek, son gelen iki kişiye ters ters bakarak. "Şimdi oturun. Yapacak işlerimiz var."

Erin kapının girişinde duran yeni çiftte hayranlıkla baktı. Bariz farklılıklarına rağmen çift olduklarına dair hiçbir şüphe yoktu. Daha önce hiç tanık olmadığı görünmez bir şekilde birbirlerine bağlıydılar. Adam bir savaşçıydı. Vücudunun her gergin çizgisi bunu tartışılmaz kılıyordu. Yanında duran kıza yönelik her türlü tehdidi bertaraf etmeye hazır görünmekle kalmıyor, birinin bunu denemesi ve kaybetmesi için *can atıyordu*. Connor'ın sağlam ve kıpırtısız olduğu yerde, yıpranmış deri ceketinin içindeki bu esmer sarışın hiç durmadan hareket ediyordu. Parmakları esniyor, gözleri tarıyor, enerjisi parlıyordu. Onu rahatlatmak istercesine elini tutan kızla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Erin kıza aval aval baktığını fark etti ama umursamadı. İki yıl önce Noel arifesini Dade Islahevi'nde kilitli olarak geçirmişti. Sıkılmış ve huzursuz bir halde, normalde vebadan kaçır gibi kaçınacağı derme çatma bir kilise ayinine gitmişti ama meyve kokteyli dağıtıyorlardı. Arka sırada oturarak Meryem ve Yusuf'un, Meryem'in sonunda İsa'yı doğuracağı Beytullahim'e doğru yaptıkları yolculuğun hikâyesini dinlemişti. Kapıda duran ve odaya sakin bir hava veren bu kız Meryem'i hayal ettiği gibiydi. Sakin, dingin... gözleri sıcaklıkla dolup taşıyordu.

"Ah kaptanım, kaptanım." Savaşçı bir elini kalbinin üzerine koyarak ağır Brooklyn aksanıyla konuştu. "Kendini bana çok çabuk sevdirmemeye çalış. Buraya daha yeni geldik."

Derek soğuk gözlerini ona dikti. "Benim zamanımdasın, Driscoll. Beni pişman etme."

Driscoll gülümsemeye devam etti ama gülümsemesinde mizahtan eser kalmamıştı. Elini tutan Bakire Anne kulağına bir şeyler fısıldadı ve bir saniye sonra başını salladı. Hepsine şüpheyile göz gezdirdikten sonra onu boş kalan koltuklara götürdü. Kız arkadaşını nazikçe koltuklardan birine oturttu ve kollarını göğsünde kavuşturarak arkasında durdu. Çenesini salladığında

Connor'a bakıp karşılığında bir homurtu alınca Erin birbirlerini tanıdıklarını fark etti. Böyle iki güçlü kişilik hemen ateşkes yapmazdı. Aralarında bir gerilim havası olabilirdi ama aynı zamanda bir aşinalık da vardı.

"*Hepinize* bir seçenek sunuldu," diye gürledi Derek. "Ya hapisane zamanı ya da benim zamanım. Biri ya da diğeri. Eğer benim kötünün iyisi olduğumu düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Her birinizin sizi bu odaya getiren bir yeteneği var ve ben bu yetenekleri Chicago'yu daha güvenli hale getirmek için kullanmak niyetindeyim." Parmağındaki altın alyansı çevirdi. "Yüksek düzeyde bir risk söz konusu olacak. Eğer herhangi bir noktada hapisane sana daha güvenli geliyorsa, gitmene engel olmayacağım. Ama eğer buradaysan, zamanında geleceksin ve sıkı çalışacaksın. Dalga geçmek yok."

Kötü baba. Erin elini kaldırdı ama çağrılmayı beklemedi. "Silahlarımızı ne zaman geri alacağız? Kendimi çıplak hissediyorum."

"Silah yok. Ben izin vermedikçe *silah* yok, nokta." Derek protestoların dinmesini bekledi. "Aktif olarak bir dava üzerinde çalışıyor olsak da olmasak da her sabah toplanıyoruz. Eğer gelmezseniz, geri gelmeye zahmet etmeyin. Kendimi altınızdaki sorumlu tutuyorum ve bu sorumluluğu hafife almıyorum." Her biri anlamlı bir bakışla karşılaştı. "Eminim bazılarınız polis memurlarının mükemmel olmadığı görüşünü paylaşıyorsunuzdur."

"Amin," diye mırıldandı.

"Az bile," diye mırıldandı Polly.

Kaptan masanın önünde volta attı. "Aynı fikirde olmam sizi şaşırtabilir. Her açığı yakalayabildiğimizi sanmıyorum çünkü belli bir şekilde düşünmek üzere eğitildik." Bir parmağını masaya vurdu. "Sen başka türlü düşünmek için doğmuşsun. Bunu kullanacağım."

Herkes bir an sessiz kalarak bunu sindirmeye çalıştı. Erin, departmanının kusurlu olduğunu kabul ettiği için kaptana karşı isteksiz bir saygı pırıltısı hissetti ama bunu hemen bastırdı, tıpkı iki nemli parmağın bir mum alevini bastırması gibi. *Dick.*

"Herkesin yeteneğini duyalım," diye gürledi Connor, tüyleri diken diken oldu.

kollarına doğru koşuyordu.

"Destekliyorum." Driscol topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Kiminle çalıştığımızı bilmemiz gerekiyor."

Alarm Erin'in damarlarında çatırdadı. Bunu önceden tahmin etmeliydi. Sahip olduğu özel yetenekler potansiyel olarak zayıflığını ele verebilirdi ve bundan hoşlanmıyordu. Kimsenin onu yenmek için bir aracı olmasından hoşlanmıyordu. Connor'ın bakışlarını üzerinde hissedince arkasını döndü ve pencereye odaklandı.

Derek'in dosyayı tekrar açtığını duydu. "Bence bu da önemli. Birbirinizin güçlü yönlerini bilmek sizi birbirinizden yararlanmaya zorlayacaktır. Yetenekli suçlular olmanızın yanı sıra, her birinizin yalnız kurt olma eğilimi var. Bu artık sona ermeli, yoksa bu iş asla yürümez."

Polly'nin sandalyesi yanında gıcırdadı. "Bizi merakta bırakma, Hitchcock."

Austin öksürük krizine girmeden önce, "Evet, neredeyse kalp ilacımı alma vaktim geldi," dedi.

"Yeterince adil." Derek içini çekti. "Her biriniz bir gizlilik beyanı imzalamış olsanız da, emin olun ki sadece rolünüzü tanımlayacağım, bunun size nasıl bir hapisane bileti kazandırdığı konusunda grubu aydınlatmayacağım."

Erin tekrar grupla yüzleşecek kadar rahatladı. Connor hâlâ ona bakıyordu, bu yüzden ona dilini çıkararak sırttı. Connor gözlerini devirdi.

"Polly ile başlayacağız," diye devam etti Derek. "O bir hacker, ama biz nazik olacağız ve ona teknoloji uzmanı diyeceğiz."

Polly hızlıca başını salladı. "Hacker yeterli olacaktır. Yumuşatmaya gerek yok."

Derek Meryem Ana'yı işaret etti. "Daha önce hepinize benim cezamla hapis cezası arasında seçim yapma hakkı verildiğini söylerken yanlış konuştum. Seraphina eğitilmiş bir gizli görevli. Bu odada bu alanda deneyimi olan tek kişi o, bu yüzden onu dinlemeniz akıllıca olur."

Erin hayal kırıklığıyla sarktı. Şimdi de Meryem Ana'dan nefret etmek zorundaydı. "Bowen Driscol-"

Bowen, "*Onun* için buradayım," diye araya girerek Derek'in sözünü kesti. Seraphina'nın üzerine eğildi ve masaya bir yumruk indirdi. "Ben önce onu korurum. Davalar ikinci sırada gelir. İster kabul edin ister etmeyin."

Derek ve Bowen masanın karşısında karşı karşıya geldiler. Erin bile havada uçuşan testosteronun sarhoşluğuyla kıpırdamadan duruyordu. Sonunda Derek yoluna devam etti ama Erin onun pes etmediğini fark etti. Kaptan savaşlarını seçmeyi severdi. Hatırlanması gereken bir ders.

"Connor Bannon. Eski deniz komandosu." Derek dosyayı masaya vurdu. "Bu da onu her şeyi yapabilecek biri yapıyor. Sızma, rehine kurtarma, patlayıcılar." Patlayıcılardan söz edilince Erin'in kalbi küt küt atmaya başladı, kırmızı duman bulutları görüş alanını kapladı. *Çok güzeldi*. Bu görüntüyü daha sonrası için sakladı ve odaklandı. Eğer Connor işinde iyiye, neden artık o işi yapmıyordu? Ona karşı zaten var olan ilgisi daha da arttı. "Connor baskı altında iyidir. Ben olmadığım zamanlarda sorumluluk onda olacak."

Eğer onun yüzünü yakından izlemeseydi, içinden geçen sarsıntıyı kaçırabilirdi. Bu açıklamayı beklemiyordu. Onu hazırlıksız yakalamıştı ama yine de umurunda mı diye *soran* ifadesini korumayı başarmıştı. Bu onda, yeniden alevlenen mumlarla dolu süslü bir pasta yapma isteği uyandırdı. Ya da o öpücüğü almak. Öpücük, ateş, öpücük, ateş. Kesinlikle öpücük. Ne de olsa öpücüğün kendisi ateş olabilirdi.

"Erin O'Dea," dedi Derek.

"Burada."

Derek'e odaklanmak için dikkatini Connor'dan uzaklaştırmayı başardı ama bu, iri yarı eski SAT komandosunun onun ilk adını söylediğini görmeden önce olmadı. *Erin*. Özel yeteneğinin ortaya çıkması yaklaşırken sinirleri boğazının içinde ping-pong oyunu oynuyordu. Şimdiye kadar içgüdüleri odadaki kimseyi ele vermemişti ama yüzeyin altında ne tür insanlar olduklarını söylemek için henüz çok erkendi. Eğer onun sınırlarını test edecek türden insanlarsa.

Kötü şöhret iddiası kışkırtma ve meydan okuma eğilimindeydi. Bakalım söylentinin yanlış olduğunu kanıtlayabilecekler mi?

Derek'in sesi onu tekrar uyum sağlamaya zorladı. "Takma adı Erin 'kaçıyor' O'Dea. Bu size bilmeniz gereken her şeyi anlatmalı. 'Kaçış sanatçısı' kelimesine yeni bir anlam kazandırıyor. Onu uzun süre tutabilecek ne bir kelepçe ne de beton bir hücre var."

Tam olarak doğru değil, diye düşündü ama yüksek sesle söylemekten kaçındı. Bütün gözler onun üzerindeydi. Gözlerin teninin üzerinde gezindiğini ve onu kaşındırdığını hissedebiliyordu. İlgi odağı olmak onun için sadece kendi şartlarında işe yarıyordu. Başka birinin değil.

Erin parmağıyla masanın üzerinde bir yarım ay şekli çizdi. "Polisler şingirdayan anahtarları ve demir asma kilitleriyle çok sevimli." Omuzlarını buruşturdu. "Küçük yanaklarını çimdiklemek istiyorum."

Seraphina'yı kahkahasını bastırırken yakaladı ve ondan sadece yarı yarıya nefret etmesi gerektiğine karar verdi. Derek, Seraphina'nın polisler hakkında yaptığı tanımlamaya itiraz etmedi, sadece yorgun bir baş sallayışla yoluna devam etti. "Pembe saçını sevmediğimden değil Erin, ama seni çok tanınır kılıyor. Yarına kadar bunu hallet."

Lanet olsun. Bu işi iptal edeceklerini biliyordu. Hiçbir şeyi doğrudan kabul etmeyen biri olarak, çizmelerini masanın üzerine koyarak zillerin çalmasına izin verdi. Çanlar sadece o izin verdiğiğinde ses çıkarıyordu. Mümkün olan en sessiz çıkışları yapmak için kendini bu şekilde eğitmişti. "Bunu düşüneceğim Kaptan. Tanıştırma işlemine devam edin."

Derek, Erin'in botlarına bakarken çenesi titredi ama yorum yapmadı. "Son olarak Austin Shaw var. Basitçe söylemek gerekirse, Austin bir dolandırıcı. Kendini herhangi bir durumun içine sokabilir ve hemen oraya ait olabilir. Birkaç dili akıcı bir şekilde konuşuyor ve konuşmadığı diller için de otantik bir aksan kullanabiliyor. O hem her şey hem de hiçbir şey. Bir cankurtaran, bir barmen, bir milyoner. Tam da başkalarının görmesini istediği kişi."

Beşi de birbirlerine şaşkın şaşkın baktı ama sadece Bowen konuştu. "Geçmiş zamanda konuşuyorsun, değil mi?" Kamburlaşmış yaşlı adamı dikkatle inceledi. "Alınma babalık ama huzurevinde kayıp takma diş vakası üzerinde çalışmadığımız sürece gizli görevde olduğunu sanmıyorum."

Austin şapkasını çıkarıp masanın üzerine fırlattı. Aynı anda doğruldu, omurgası bir saniye içinde tüm yaşlılık belirtilerinden kurtuldu. Paltosunu silkti ve bir elini karmakarışık kahverengi saçlarında gezdirdi. Erin'in ağzı açık kaldı. Austin hiç de yaşlı bir adam değildi. Genç bir adamdı... hem de *muhteşem* bir genç. Connor'ın kara kaşlarını çattı ve omuz silkti.

GQ dergisinin sayfalarından fırlamış gibi görünen Austin ellerini başının arkasında birleştirdi ve bunu yaparken Polly'ye göz kırptı. "Şimdi, bayanlar ve baylar," dedi hafif bir İngiliz tınısıyla. "Sorusu olan var mı?"

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Connor büyük spor çantasını parke zemine fırlattı ve yeni dairesinin etrafına bakındı. Polis departmanının kiraladığı

Logan Square'deki bir binanın en üst katında, gizli ekiple işbirliği yaptıkları sürece kira ödemededen yaşayacakları iki daire. Görünüşe göre Bowen ve Sera zaten bağımsız olarak evlerini kurduklarından, Derek Polly ve Erin'in kalan dairelerden birini, kendisi ve Austin'in de diğerini paylaşmasını öngörmüştü. Kızlar bu anlaşmaya kayıtsız kalmış, eşyalarını çabucak toplayıp yeni evlerini kontrol etmek üzere evlerinin yolunu tutmuşlardı.

O ve Austin ise tamamen farklı bir hikâyeydi. İkisi de hakkında neredeyse hiçbir şey bilmedikleri sanal bir yabancıyla aynı mekânı paylaşma fikrini benimsememiş, Derek haberi verdiğinde oldukça yüksek sesle itiraz etmişlerdi. Yaptığı küçük gösteriden sonra Austin'in çok açık sözlü olduğu ortaya çıkmıştı, bu yüzden Connor arkasına yaslanıp bekledi. Başka bir toplantıda ihtiyacı olan Derek, ikisine de siktir olup gitmelerini ve umurunda olmadığı için bir çöplükte yaşamalarını söylemişti. Austin zaten kalacak bir yeri olduğunu iddia edince Connor daireyi kendine aldı.

Fena değildi. Brooklyn'deyken, annesinin Bronx'taki harap evi ile tek başına kalamayacak kadar hasta olduğunda kaldığı tek odalı köhne ev arasında mekik dokuyordu. Hiç bu kadar güneş ışığı altında yaşamamıştı. Birkaç pencereden, hatta yemek yenilen mutfağın hemen üzerinde yer alan bir tavan penceresinden içeri süzülüyordu. Sağladıkları mobilyalar işlevseldi, ihtiyacı olan tek şey de buydu. Gösterişli bir şey yoktu, sadece dört beyaz duvar ve başını koyabileceği bir yer. Her yatak odası

Bu yüzden cadde manzaralı olanı seçti. Böylece gelen gideni görebilecekti.

Tam o sırada Erin ve Polly'nin kaldırırında yürüdüğünü gördü. Polly'nin elindeki dev kahve fincanı, onları binaya kadar nasıl atlattığını açıklıyordu. Erin eğilip devrilmiş kısa bir ağaç dalını aldı ve cebinden çıkardığı çakmakla ucunu yaktı, olimpiyat meşalesi gibi havaya kaldırıp daire çizerek koşmaya başladı. Polly irkilmeden uzandı ve alevi kahveyle ıslattı.

Connor başını iki yana salladı. Tanrım, Erin'in onun üzerindeki etkisini bir saat içinde nasıl unutmuştu? Kız yüz metre uzağındaydı ama vücudu sanki kız çıplakmış ve ona sarılıyormuş gibi tepki veriyordu.

Hay sikeyim. Bunu düşünmemeliydi.

Beş kat aşağıda, Erin onu pencerede dururken gördü ve ona bir öpücük kondurdu.

Tanrım. Koridorun tam karşısında yaşıyor olacaktı. Belki de Austin'in kitabından bir sayfa alıp başka kalacak yerler aramalıydı. O bu kadar yakinken nasıl konsantre olacaktı? Onun vücuduyla çok az temas etmişti ama yine de nasıl hissedeceğini biliyordu. Tüm esnek açılar ve pürüzsüz, esnek bir cilt. O öğleden sonra olmak istediği yeri görmüştü. O kot parçasının hemen altında. Bacaklarını açıp onu orada ısırarak istiyordu. Tatlı noktasını ona gösterdiğine pişman edecekti. Yaptığı için minnettar olmasını sağlamak. Aradaki her şeyi.

Connor pencereden uzaklaştı, keşke iki kadının kendi bavullarını merdivenlerden yukarı taşıması fikrinden nefret eden türden bir adam olmasaydı. Eğer öyle olmasaydı, duşa girer ve istasyondan ayrıldığından beri içinde barındırdığı fanteziye doğru sikini kaldırır. Erin bir kez daha elleri ve dizleri üzerinde konferans salonundaki masanın üzerindeydi. Ama bu sefer, adam onu arkadan aptalca sikerken yüzü diğer tarafa dönük olacaktı. Onun gırtlaktan gelen mırıltıdan başka bir sesle konuştuğunu hiç duymamıştı ama tatmin olmuş çığlıkları

bir şekilde kafasının içinde çınlamaya başlamıştı.

Bu onu hasta mı ediyordu? Daha önce sert seks tercihinden hiç utanmamıştı ama Erin basit bir dokunuştan bile korku belirtileri göstermişti. Zihninin yansıtmayı reddettiğı görüntüleri görebilseydi vereceğı tepkiyi hayal bile edemiyordu. Neden onda bu huzursuz aciliyeti uyandırmıştı? İhtiyaç hep oradaydı ama hiç bu kadar talepkâr olmamıştı. Bu kadar gerekli.

Bir küfür savurarak daireden çıktı ve Erin ile Polly'nin bavullarını taşımalarına yardım etmek için merdivenlerden indi. Posta kutularıyla donatılmış küçük antrede oturmuş, bavullarının üzerine tünemiş kahve içiyorlardı. Konuşmuyorlardı; Polly derin düşüncelere dalmış, Erin ise tırnağıyla posta kutusunun kilidini açmaya çalışıyordu.

Onu görünce yüzü aydınlandı. "Bebeğim, neden bu kadar uzun sürdü?" Dirseğı Polly'nin kaburgalarına çarparak onu yerinden kaldırdı. "Sana aşağı ineceğini söylemişim."

"Evet, korkusuz iki numaralı komutanımız." Polly kibarca gülümsedi. "İyi şeyler duydum ama hiçbirini doğrudan sizden duymadım. Toplantı sırasında bir kez bile konuştuğunuzu sanmıyorum."

Connor iki eline birer bavul aldı. "Ekleyecek bir şeyim yoktu."

"Hayır mı?" Onun peşinden gitti. "Bizi Mod Squad'ın bir parodisine dönüştürdüğünü belirtme ihtiyacı bile hissetmedin mi? Ben kesinlikle hissettim."

Aslında fark *etmişti*. "İspanyol paa pantolon giymemiz gerekmediğı sürece."

Polly güldü ama bu onun saçmalamayan tavrına kıyasla o kadar kız gibi bir sesteki ki, adam şaşkınlıkla arkasına baktı. Polly yanlış bir şey fark etmiş gibi görünmüyordu ama arkasında Erin kendi kahkahasını bastırmak için bir elini ağzına götürmüştü.

"Peki ya Derek?" Polly sordu. "Alyans takıyor ve oldukça çekici olduğunu kabul ediyorum ama onu bir eşle hayal edemiyorum. Zaten işiyle evli gibi görünüyor."

Connor kaptanın medeni durumu hakkında dedikodu yapmak istemiyordu, bu yüzden Erin söze girdiğinde rahat bir nefes aldı. "Onu empanada yemeye davet edip öğrenmeliyiz."

"Bu çok özel bir plan," diye yorumladı Polly. "Ama gereksiz. Onun mali kayıtlarına girmeyi tercih ederim."

Erin'in botlarındaki çanlar tıngırdadı. "Benim için biraz daha empanada."

Sahanlıktan döndü ve merdivenlerin son katına çıkarak iki bavulu da kapılarının önüne bıraktı. "İçeri girdiğinizde kilitleri kontrol edin ve çalıştıklarından emin olun. Pencereleri ve kapıları. Eğer kırılmışlarsa bana haber verin."

Erin cebinden bir toka çıkardı ve kilide soktu. İki kez çevirip bir kez salladıktan sonra kapı açıldı. "Bu düzgünmüş."

Polly bir anahtar salladı. "Bir dahaki sefere bunu kullanabiliriz."

Connor içeri girip kilitleri kendisinin kontrol etmesinin daha iyi olacağına karar verdi. Erin bir kaçış ustası olabilirdi ama umarım *herkes* kapılarını bu kadar kolay açamazdı. Aksi takdirde kilitler onu tatmin edecek şekilde tamir edilene kadar kanepelerinde uyuyacaktı. Erin'e bu kadar yakın olmak, aynı odada bulundukları her seferinde onu duvara yaslayamazsa en büyük işkence olurdu. Sanki Polly'nin düşüncelerinin her birini okuyabiliyormuş gibi, kapı aralığından hızla geçip gitti ve elini Erin'in karın kaslarının üzerinde gezdirerek kasıklarına doğru bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. Polly dudaklarını büzdü ve onu takip etti.

Dairelerinin genel düzeni onunkiyle aynıydı, sadece binanın arka tarafındaydı ve daha az güneş ışığı alıyordu. Erin bir yatak odasına girdi ve hemen solgun bir şekilde dışarı çıktı. İkinci yatak odasına girmeden önce oturma odasında bir süre kıpırdanarak durdu. Connor onun çıkmasını bekledi, Polly valizini Erin'in reddettiği ilk yatak odasına taşıdığında bunu fark etmedi bile. Hâlâ Erin yoktu.

Son derece aptalca bir fikir olmasına rağmen onu yatak odasına kadar takip etmek istediği için kendine karşı sabırsızlanan Connor, tüm pencere kilitlerini kontrol ederek ve ön kapıyı içeriden test ederek meşgul oldu. Banyo penceresini tekrar kontrol etmeye giderken, Erin'in yatak odasının ortasında tamamen hareketsiz bir şekilde durduğunu gördü. Küçük, dikdörtgen pencereye bakan omuzları sımsıkı kasılmıştı. Fırlatılmaya hazır sarmal bir yay.

"Hey," dedi Connor. "İyi misin?"

Erin arkasını döndü. "Ben iyiyim. Her şey yoluna girecek."

Gözleri odaklanmamıştı. Bundan hoşlanmamıştı. Onunla tanıştığında beri ara sıra böyle olduğu için bu gülünçtü. "Her şey güvende."

Gülümsedi ama üzgün görünüyordu. Biraz zoraki. "Benden değil."

"Hayır, senden değil." *Dairene geri dön. Birini nasıl teselli edeceğini bilmiyorsun. Ya da en başta neden buna ihtiyacı olduğunu.* Boğazını temizledi, başka tarafa baktı. "Koridorun tam karşısındayım."

"Bunun farkındayım. Muhtemelen her zaman bunu düşüneceğim." Kadının dürüstlüğü adamın başını kaldırmasına neden oldu. "Nedenmiş o?"

Gözlerini kırıştırdı. "Çünkü öpüştük. Her şey çok seksiydi, değil mi?"

"Evet." Başını iki yana salladı, acı veren bir uyarılma ile gülme ihtiyacı arasında gidip geliyordu. Bu kız da nereden çıkmıştı böyle? "Öyle de diyebilirsiniz."

"Az önce yaptım." Yere çöktü ve bacaklarını göğsüne doğru çekti. "Dairene geri dön bebeğim. Alışmaya çalışıyorum."

Connor bir an olduğu yerde kaldı, kız bu kadar kaybolmuş görünürken onu yalnız bırakmak istemiyordu. Kahretsin, sadece ona bakmaya devam etmek istiyordu, nokta. Ama kız gözlerini kapatıp mırıldanmaya başlayınca kendini davetsiz misafir gibi hissetti. Ona son bir kez baktıktan sonra bavulunu boşaltmak üzere eve gitti.

Ionu uçurumun kenarına getiren *sesti*. Her seferinde.

On üç yaşına geldiğinde, ses daha da yükselmeye başlamıştı. Dolaba

ilk kez kilitlenmemişti ama en uzun sürelisiydi. Onun

Üvey babası ona bir paket ramen eriştesi ve bir şişe Evian bırakmıştı. O zamana kadar az yemeyi öğrenmişti ve bunu zor yoldan öğrenmişti. Yine de bu sefer kapının diğerk tarafından hiçbir ses duymamıştı. Sandalyeler yerde sürtünmüyor ya da su akımıyordu. Üvey babasının geri gelmeyeceğini anladığında, bu konuda bir şey yapamayacak kadar güçsüzdü.

Belki de susuzluğun bir yan etkisiydi ya da sadece beyni bir tür aktivite istiyordu. Ses, pervane kanatlarının kapıya çarpması gibi sessizce başlamıştı. Zamanla sesin şiddeti artmış ve İncil'deki bir çekirge sürüsü dolap kapısını kırmaya çalışıyormuş gibi gelmeye başlamıştı. Çığlık atarak sesi bastırmaya çalışmak gibi bir hata yapmıştı ama ses daha da yükselmişti. Daha şiddetli.

Hareket etme, sesten kaçma ihtiyacıyla dolabın ahşap arka panelini tekmelemeye başlamıştı. Ayak tabanları ağrıyana kadar tekmeledi de tekmeledi. Tam pes etmek üzereyken, ayağı varlığından bile haberdar olmadığı bir sürünme boşluğuna girmişti. Hıçkıra hıçkıra ağlarken ve özgürlüğe doğru kayarken, sesler kesilmişti. Bir daha kimsenin onu kilit altına almayacağına dair kendi kendine yemin etmişti. Eğer denerlerse, ne pahasına olursa olsun her seferinde özgürlüğüne kavuşacaktı.

Gece saatler önce çökmüştü ama o hâlâ yeni yatak odasının zemininde oturuyordu. Yakından bakarsa Connor'ın dış hatlarını hâlâ kapıda görebiliyordu ve ona gitmesini söylememiş olmayı diledi. Güvenlik. Connor ona güvenliğı düşündürüyordu ve şu anda umutsuzca bunu hissetmeye ihtiyacı vardı. Yeni yerlerde pek iyi değildi. Çeşitli çıkış yolları, duvardaki oyuklar ya da çevresinde kimlerin yaşadığı hakkında hiçbir bilgisi olmadığı için kendini sınırlı hissediyordu. Eğer penceresi uygun bir kaçış yoluna açılsaydı, bu durumda olmazdı. Ama yoktu. Binanın arka tarafında oldukları için iki yatak odasında da pencere yoktu. Etrafı briket duvarlarla çevrili bir sokağı baktı ve bir tuzak gördü. Bir ölüm tuzağı.

Onu soğuk bir şekilde kapatmış, kendi içine tünel açmaya zorlamıştı. Ama bir noktada kalkıp hareket etmesi gerekiyordu. Burada oturmak zihnini felç eden çekirge kanatlarının çırpınışını hafifletmeyecekti. Sadece güvenli bir yer bulabilirdi. Hareket et. *Hareket etmeliydi*. Nereye gidecekti?

Erin dengesiz bir şekilde ayağa kalktı, her iki bacağının da uyuduğunu fark edince yatak çerçevesine çarparak tökezledi. Birkaç dakika sonra düşmeden hareket edebildiğinde yatak odasından çıktı. Ön kapıda durakladı, bir kez daha Connor'ın yanında olmanın sesin, korkunun daha sert kenarlarını köreltebileceğine dair bu kesinliği incelemeye çalıştı, ancak düşüncelerini uğultudan duyamıyordu. Göz kapaklarının ardında yaşlar yandı, ama kendine bir çift lanet olası büyütmesini söyledi ve onları geri kırıptı. Gürültü yaparsa Polly'yi uyandırabilirdi ve kendini hiçbir şekilde açıklayamazdı. Özellikle de her şeyini toparladığı çok belli olan yeni oda arkadaşına.

Sadece bir seçenek var.

Çaresizlik içinde kapıyı açtı ve sessizce arkasından kapattı. Connor'ın dairesine girmesi sadece birkaç saniyesini aldı. İçeri girer girmez gürültü azalmaya başladı. Kendi kendine bunun oturma odasının penceresine bitişik yangın merdiveni olduğunu ve ötesindeki manzaranın onu sakinleştirdiğini söyledi. Aynı yangın merdiveninin onun yatak odasının penceresinden de uzandığını görmüştü. Havayı kaplayan serin ve yumuşak kokusu değil. Çam iğneleriyle ovulmuş yeni zımparalanmış ahşap gibi. Kendi kendine bunun manzara ve özgürlük vaadi olduğunu söyledi ama pencereye doğru ilerlerken su yüzüne çıkmış bir dalgıç gibi burnundan nefes aldı. Burada kıvrılıp yatacak ve Connor sabah uyanmadan gitmiş olacaktı. Çok kolay. Ses biraz daha azaldı.

"Ne yapıyorsun, Erin?"

Kükriyor. Vuruyordu. Elleri gürültüyü bastırmak için kulaklarına gitti ama işe yaramadı. Tam nefes alamıyordu. Connor karanlıkta durmuş, siyah eşofmanlarının üzerinde gömleksiz, onunla konuşuyordu. Kelimelerinin hiçbirini

içinden. Pencereye doğru hamle yaptı ve binanın önünden geçen caddeye bakarak nefes almaya çalıştı ama kaçış garantisi bu kez işe yaramadı. Connor'ın arkasındaki sıcaklığı onu alarma geçirmiş olmalıydı. Gürültü bu kadar yüksek, korku bu kadar büyük olduğunda, kendine gelmesi uzun zaman alıyordu. Yine de mucizevi bir şekilde, Connor'ın ısısı onu emiyordu. Üzerindeki ağırlığı alıyordu. Vücudu rahatlamış bir şekilde onunkine yaslandı ama kolları onu sarmaya çalıştığında kollarını savuşturdu. *Çok fazla. Çok erken.*

"Neye ihtiyacınız var?"

Sesi kulağını o kadar lezzetli bir hisle yıkadı ki, ayak parmaklarına kadar hissetti ve gittikçe endişesini hafifletti. *Daha fazlasına... daha fazlasına* ihtiyacı vardı. Kendi tarzında. Erin onunla yüzleşmek için döndüğünde bile, onun endişeli yüzünü, erkeksi dudaklarının onunkilerin üzerinde gezindiğini görene kadar ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Karşı koyuyorsun," diye fısıldadı. "Pencere yüzünden olduğunu sanmıştım."

"Anlamıyorum tatlım." Adam sinirli görünüyordu ama ona değil. Daha çok anlamak istediği için. Parmakları cama dokundu. "Senin odanda da pencere yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Bu bir serap. Benim için kurulmuş bir tuzak var."

Orospu çocuğu. Söylenmesi gerekeni neden söyleyemiyordu? Kelimeler doğru çıkmıyordu. Onun deli olduğunu düşünecekti. Tıpkı diğer herkes gibi.

Connor bir süre sessiz kaldı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Erin sıçradı, nereye düşeceğini bilmiyordu. "Al. Almam gerek." Özlem karnına vurdu, yoğun ve inkar edilemezdi ama pişmanlıkla birleşti. "Ama hiçbir şey veremem. I-"

Bir adım daha atarak onun önünü kesti. Daha da yaklaştı. Çok yaklaştı. Ama dokunmuyordu. Pencereden içeri süzülen ışık, sınıksız kenetlenmiş güçlü çenesini belirginleştiriyordu. Kaslarla oyulmuş göğsü ve kolları yasaklayıcı olmalıydı ama yeni ovulmuş ahşap ve çam kokusu, sessizliğiyle birleşince

gücü, onu bir sığınak haline getirdi. Kıpırdamadan durdu ve kızın kendisini incelemesine izin verdi, onu bir karara zorlamaya ya da onun yerine karar vermeye çalışmadı. Bu, ona daha da fazla ihtiyaç duymasına neden oldu. Teni bacaklarının arasında titreşiyor, meme uçları gömleğinin kumaşının arkasında karıncalanıyordu. Herhangi bir arzu hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, bu arzu şimdi içine çökmüş ve korkuyu yok etmişti. Ona tutunmaktan başka çaresi yoktu. Ona.

Erin parmaklarını adamın pazılarının etrafında gezdirdi ve dokunuşuyla sertçe esnediklerinde nefesini içine çekti. Pozisyonlarını değiştirerek adamın sırtını duvara yasladı. Hayal kırıklığı vücudunun her hattında belirgindi. Tasmalı kısıtlama. Kendi korkularıyla birlikte onu bağlayan da *kendisiydi*. Bu, bir kadının kendisini idare etmesine izin verecek türden bir adam değildi. İçindeki güç kalın bir pelerin gibi üzerine çökmüştü. Ellerini avuç içleri aşağı bakacak şekilde duvara bastırdı ve bir bakışla ona yalvardı. *Dokunmak yok*. Adamın tek onayı kaslarını sıkmak oldu. Kendini destekliyordu.

Bir saniyesini daha boşa harcamadı, harcayamazdı. Dokunma, serbest bırakma arzusu büyüyordu ve onu ele geçirmeden önce yatıştırması gerekiyordu. Connor ateşli gözlerle onun jean şortunun düğmesini açıp ayaklarının dibine düşmesine izin verişini izledi. Eşofman altından Connor'ın hatırı sayılır uyarılmışlığını görebiliyordu ve sessizlikte inledi. Bu onun içindi. *Onun için* tahrik olmuştu. Sadece külotunu ve tişörtünü giyerek adamın geniş omuzlarına tutundu ve bacaklarını beline doladı.

"Lanet olsun." Kafasının arkası duvara çarptı.

"Siktir." "Oh, *Tanrım*."

Kalçaları bir kez döndü ve inledi, yaklaşmak istiyordu ama yapamıyordu. *Tam orada* baskıya ihtiyacı vardı. Çok fena ağrıyordu. Connor onun durumunu anlamış ya da onunla paylaşıyor gibiydi çünkü omuzlarının genişliğini duvara dayadı ve kalçalarını dışarı iterek mükemmel bir açıyla eğdi. "Sana dokunmama izin vermeyecek misin, Erin? Sen

İkimiz için de beni sertçe beceresen iyi olur." Kalçalarını yukarı doğru itti. "Sikim büyük ve kızgın çünkü onu bu hale sen getirdin. Bu da onu senin sorumluluğun haline getiriyor. *Kımlıda.*"

Erin tırnaklarını adamın omuzlarındaki kaslara geçirdi ve kalçalarını sallamaya başladı. Onun ağırlığını taşıyabilmesi ve vücudunun çılgınca hareketleri şehvetle yanmasına neden oldu. Yoğun açlık ondan yayılıyor, onu kavuruyor ve daha hızlı hareket etmeye zorluyordu. Kıvrınma hareketleri, kalçalarının ileri geri hareketi, nemli külotunun dikişi boyunca bir oluk oluşmasına neden oldu ve Connor'ın ereksiyonunu kucaklamak için her hareketiyle genişledi. Külotunun ve eşofmanının ince malzemesi yok olsaydı, Connor bir kalp atışı içinde onun içinde olurdu. Birleşmeye o kadar yakındılar.

"Şu haline bak. O küçük amcığını bana sürtüyorsun." Sesi çiğ ve hararetiydi. "Seni her santimiyle öyle hızlı doldururdum ki, geri çıkarmam için çığlık atardın. Belki de böylesi daha iyidir, sadece klitorisini gezdirmek. Ama şunu bil ki, seni tamamen içime almak isterdim Erin. Dolu *dolu.*"

Sözleri onu tedirgin etmeliydi ama gözlerinde parlayan güvence, sıcaklığın içinde dönüp duruyordu. Ağzından ne çıkarsa çıksın, verdiği sessiz sözü bozmayacaktı. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü Erin'in kalçaları şiddetle titremeye başlamıştı, karnında, daha aşağılarda ateşlenen heyecanın başlangıcı. Oh evet, daha aşağı. Külotu o kadar ıslanmıştı ki, pamuk farklı bir dokuya bürünmüştü ve klitorisinin üzerinde mükemmel bir şekilde sürükleniyordu. Kalçalarıyla onun kalçalarını kavradı ve daha hızlı, daha *hızlı çırpındı*. Kafasını yeni bir ses doldurdu ve diğerini basitliğiyle koşmaya gönderdi. *Ona ihtiyacım var ve o bana ihtiyacım olanı veriyor ve ben ona ihtiyacım var ve o bana...*

Orgazmı yaklaşırken dudaklarından bir hıçkırık döküldü. "Lütfen Connor. Connor, lütfen."

"*Ne için yalvarıyorsun?*" Soru bir kırbaç gibi şakladı. "Gördüğüm en ateşli şeysin, kalçaların ardına kadar açılmış.

Beni delirtmek için kuru sik... ve sana *dokunamıyorum* bile. Yalvaran ben olmalıyım." Kadın hızlandıkça inledi, kalçalarını daha fazla açarak ona her şeyini verdi. "Hayatımda bir gün bile yalvarmadım, ama sen beni zorlayacaksın, değil mi?"

Kasları sıkıştı. Bacaklarının arasındaki et kasıldı. Evet. Evet. *Evet, evet.* "Yapamam. Yapamam..."

"*Yapacaksın,*" diye homurdandı. "Tanrım, şu haline bak. Gururuma değeceksin."

Erin kör edici bir ışık parıltısı içinde kayboldu. Doruk noktası, vücudunun neredeyse dayanamayacağı bir güçle içinden geçti. Göğsünün derinliklerinde bir yerden bir çığlık yükseldi ama şiddetli bir sarsıntıyla son buldu. Ayaklarını yere basamıyordu çünkü yerden kesilmişlerdi, yoğunluktan kaçamıyordu. Durmak bilmiyordu; çekirdeğindeki sıkışma durmak bilmiyordu. Kendi hareketlerinin farkına varamadan ağzını Connor'inkine yapıştırdı ve aynı hızla kör edici ışıktan yumuşak, nazik bir parıltıya doğru yol aldı. Burada sivri uçlar vardı ama o bunların üstesinden nasıl geleceğini biliyordu. Dilini derine itip onunkini de kendininkiyle buluşturmak için baştan çıkarırken adamın yumruklarının duvara değdiğini duydu. Onu gönderdiği yüksekliklerden aşağı indirmek için. Adamın ağzı derin bir hırıltıyla onunkine açıldığı anda, vücudu kemiksiz kaldı ve adamın kaya gibi sert gövdesinden aşağı kayd.

Connor'ın sert boyu karnına saplanmıştı ve kadın ondan dalga dalga gelen acıyı hissedebiliyordu. Karnında hissedebilmek için gömleğinin eteklerini kaldırdı ve pürüzsüz et onu karşıladı. Eşofmanının üstünden ereksiyonunun başı görünüyordu, yuvarlak ve nemliydi. Elleri ona dokunma isteğiyle kaşındı ama tereddüt etti. Onun gibi bir adamı memnun edebilir miydi? Açıkça cinsel davranarak erkeklerin gözünü korkutmayı öğrenmişti ama uzun zamandır kendi blöfünü görmemişti. Hayır, onun için *deneyecekti*. Onun yaptıklarından sonra.

Onun üzerindeyken, nefes alış veriş kesik kesik ve sık bir hal aldı.

jiletlerin üzerinden yırtılmış. "Sadece bu kadarını kaldırabilirim, Erin." Kadının yanından geçip banyoya doğru yürüdü. Kapı arkasından kapandı ve daireye sessizlik çöktü. Tam bir sessizlik değildi. Nabzı hâlâ kulaklarında yankılanacak kadar yüksek atıyordu. Ama adamın odadan çıkması bir sessizlik düğmesine basılmış gibi bir etki yaratmıştı. Gözlerini kapadı ve dinledi, sonunda Connor'ın banyodaki sesini duydu. Ağır nefes alıp veriyor, arada bir inliyordu. Connor'ın kendine dokunduğunu fark edince içinde endişeli bir şeyler kıpırdandı. Çok sayıda duygu onu banyoya doğru sürükledi. Merak, şehvet... bu ayrıcalığı ondan aldığı için hakaret.

Kapıyı açtı ve olduğu yerde durdu.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Connor banyoda Erin'i arkasında hissetti. Kapıyı kilitlememesinin bir nedeni vardı ama aynada onunla göz göze geldiğinde, bu neden o an için değersiz görünüyordu. Dışarıda, oturma odasında, ona aynı anda hem işe yaramaz hem de coşkulu hissettirmişti. İkincisinin hiçbir anlamı yoktu, bu yüzden onun yapmasına izin *vermediği* şeye odaklandı. Ona dokunmasına, tadına bakmasına izin vermemişti. Orada bir rodeo boğası gibi durmuş ve onun vücudunu kullanmasına izin vermişti. Nefes alamayacak kadar yoğun bir şehvetle banyoya girdiğinde, *siktir et, bırak görsün, diye düşünmüştü.*

Ben

hiçbir şeyden utanmıyorum.

Kadının onu alçaltmış olmasını gururunu kırmakla karıştırmıştı. Şimdi dudaklarını ayırmış ve yanakları kızarmış bir halde arkasında duruyordu, Hormonlu bir ergen gibi kendini okşamasını izliyordu. Bu onu *daha da azdırmamalıydı, hele de kızın o güzel kafasının içinde dönüp duran sorunları tam olarak anlamamışken.* Şimdi durmalı ve ona açıklama yaptırmalı, neler yaşadığını öğrenene kadar ona dokunamayacağını söylemeliydi. Ama geri dönüşü yoktu. Şu anda değil, siki elinde patlamaya hazır bir haldeyken değil.

Aynada, sanki onun elini kendi eliyle değiştirmenin nasıl bir his olacağını hayal ediyormuş gibi parmaklarının birbirine sürtündüğünü görebiliyordu.

Tanrım. Onun izlemesinden hoşlanıyordu. Kadının ifadesi farklı olsaydı, başka bir hikâye olabilirdi. Yavaşça yaklaşırken yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi ve uyarılma hissinin yenilenmesi onu

anı uzatmak için dişlerini sıktı. *Kahretsin*, yine de *acıyordu*. Kızın külotunun önü, boşalana kadar ona binmekten ıslanmıştı. Düz karnı gömleğinin kenarından görünüyor, ona gömleği çekip altında ne sakladığını görmek için ne kadar çılgın olduğunu bir kez daha hatırlatıyordu. Aynı zamanda, çok çok kötü bir şeye rastlamış bir masum gibi görünüyordu ve *Tanrım*, bu onu daha da bozma isteği uyandırdı. *Hastayım. Ben hastayım*. Hayaları sıkılaştı... omuriliğinin dibinde karıncalanma başladı...

Connor gözlerini sıkarak, "Gitmelisin," diye homurdandı. Tanrım, her an olabilirdi... daha fazla bekleyemezdi. Ona bakmak, ona dokunamayacağını bilmek onu *öldürüyordu*. Aynı zamanda zihni de onu uçurumun kenarından döndürmek ve rahatlatmak için umutsuz bir çaba içinde görüntüler yansıtıyordu. Erin yüzünü kapatmış, elleri arkadan kelepçeli. Erin'in gözleri kör oluyor, ayak bilekleri kulaklarına dolanıyor, adam deli gibi içine giriyordu. "*Git, Erin*."

Onun hareket ettiğini duymadı. Bir saniye önce kapıda duruyordu, bir saniye sonra küvetin kenarında, sol omzunun hemen yanında duruyordu. Daha yakın. Göğüsleri göz hizasındaydı ve onları tişörtünün içinden ağzına almamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Yakınına eğilip adamın elinin sertleşmiş sikini okşamasını izlerken dudaklarından küçük bir inilti döküldü. Açık dudaklarını adamın boynuna yerleştirdi ve kulağını yaladığı yere doğru sürükledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. *Tekrar yap*.

"Doğru hissettiren şey," diye fısıldadı, parmaklarını göğsünde gezdirerek. "Bana ne düşündüğünü söyle. Beni mi?"

"*Elbette*," diye bağırdı. "Bundan daha fazlasını bilmek istemezsin."

"Evet, biliyorum." Tırnaklarını hafifçe adamın sırtına geçirdi ve adam hırladı. "Neyi kaçırdığımı bilmek istiyorum. Söyle bana."

Daha iyi bir yargıya karşı, dudaklarının, her nefeste gömleğinin altında kayan gergin meme uçlarına bir nefes yaklaşmasına izin verdi. İşkence. Bu

işkenceydi.

"Her santimimi doldurmak istediğini söylemiştin. Düşündüğün şey bu mu?"

"Evet, lanet olsun."

Gözleri donuklaştı, odaklanamadı. Hayatı boyunca onun gibi savunmasız ama aynı zamanda muhteşem bir şey görmemişti. Sağ elini kaldırdı ve iki parmağını ağzına götürüp emdikten sonra külotunun önünden aşağı kaydırды. Parmaklarını amına sokarken ağzı bir nefesle aralandı. "Rol yapabiliriz, değil mi?"

Connor'ın vücudu acımasız doruk noktasının gücüyle sarsıldı. Görme yetisi bunun ağırlığı altında karardı, ama gözlerini onun külotunun içinde incelikle hareket eden elinin üzerinde tutmak için savaştı. Son boşalmasını okşayarak dışarı atarken vahşi iniltileri banyonun duvarlarında yankılandı, boşalmanın onun çıplak bacaklarına indiğinin farkındaydı ve bu durumdan zerre kadar pişmanlık duymuyordu. Tam sonunda, sarsıntılar azalmaya başladığında, parmaklarını külotundan çıkardı ve dudaklarının üzerinde sürükledi, ondan bir artçı şok kopardı ve avucunu etkisiyle kapladı.

"Kahretsin, Erin. Lanet olsun."

İki elini adamın saçlarına soktu ve saç tellerini nazikçe çekerek kafa derisine masaj yaptı. Ta ki onu dik tutan tek şeyin bu olduğuna yemin edene kadar. "Muhteşem adam," diye mırıldandı. "İnanılmaz adam."

"Hayır, değilim." Nasıl bu kadar yakın durup da yüzünü onun göğsüne gömmeyebilirdi? Karnına? Tamamlamayı ihmal ettiği bir ritüel gibi hissediyordu. "Beni olmadığım bir şeyle karıştırma."

"Pek çok hata yaptım ama buraya gelmek onlardan biri değildi." Onun ağır ağır yutkunduğunu duydu. "Seni incittiğim için özür dilerim. Yapamadığım için üzgünüm..."

Onu rahatlatma ihtiyacı her şeyin önüne geçti. Ayak parmakları küvetin kenarına kıvrılmış, siyah ojesi ayak parmaklarına bulaşmıştı. Onunla tanıştığından beri ikinci bir deri gibi giydiği kabadayılık olmadan

Bitkin düşmüştü. Göz kapakları sarkmış, gözlerinin altındaki ağır halkalar daha belirgin hale gelmişti. İhtiyacı bir anlığına da olsa yatıştığından, utanç bir koçbaşı gibi midesine saplandı. Bu durumun elinden kaçmasına izin vermemeliydi. İçinde her ne barındırıyorsa, ona duyduğu çekimden daha önemliydi, her ne kadar akıl almaz olsa da.

Eşofmanının içine yeniden yerleşti ve derin bir nefes aldı. "Neden buraya geldin, Erin?"

"Odamdaki pencere boyanmış da olabilir. Hiçbir yere gitmiyor."

"Açıkla."

Aynaya doğru baktı, yansıması karşısında irkildi ve küvetten atlayıp banyodan çıktı. Askılıktan bir havlu aldı ve onu takip etti. Oturma odasına girdiğinde onu göremeyince panikledi ama pencereden gelen ışığa doğru adım attığında rahat bir nefes aldı.

Serbest kalmasının izleri hâlâ bacaklarında görünüyordu ve bunu teninde görmenin ona verdiği haz dalgasını bastırdı. Havluyu ona uzattı, onu temizleyenin kendisi olmasını diliyordu. Havluyu neden getirdiğini anlamadan önce bir süre havluya baktı. Bacaklarını silerken yüz ifadesinde en ufak bir utanç belirtisi yoktu, sadece metodik bir konsantrasyon vardı. İşini bitirdiğinde havluyu tuttu ve pencereden dışarı baktı.

"Bakın, buradan sokağa yirmi iki basamak var." Sözleri hafif ama özlü geliyordu. "Yangın merdivenine bir adım, ilk merdiven setinden aşağı beş, ikincisinden aşağı beş. Asfalta atladığımda bir. Oradan da hızlı koşarsam on adımda binanın önünde olabilirim. Hareket algıladığında yanan bir güvenlik lambası var ama ampulü sökülmüş. Binaya vardığımda yaptığım ilk şey bu oldu."

bu öğleden sonra."

Connor'ın göğsü sanki biri göğsüne kum torbası fırlatmış gibi hissediyordu. Yine de noktalar birleşmeye başlamıştı. Kaçış sanatçısı. Pencerelere yakın olması gerekiyor. Bu beceriyi neden geliştirdiğini düşünmeye hazır değildi ama bilmek zorundaydı. Bu onun sorumluluğuymuş gibi hissediyordu. "Pencerenizde yangın merdiveni yok mu?"

Erin alay etti. "Onsuz da çıkabilirim. Sorun değil." Parmak eklemleriyle pencere camına vurdu. "Penceremin altında sadece bodrum kapısından girilebilen kapalı bir alan var. On beş ayak yüksekliğinde kül blok duvarlar. Potansiyel olarak onları aşabilirim ama bu zamanlamamı öldürür. Ayrıca diğer tarafı da göremem. Bu bir tuzak."

Gerçekten inanılmazdı. Sakince kaçış yollarını tartışırken bu kadar soğukkanlı görünmesi. Onunla ilişkilendirmeye başladığı alışılmadık davranışlardan çok farklıydı. Bu, içinde bir şeylerin acımasına neden oldu. "Biri seni tuzağa mı düşürmek istiyor, Erin?"

"Evet," diye fısıldadı, sonra kendini salladı. "Bunu bana bir daha sorma."

Connor'ın öfkesini yatıştırması birkaç dakika sürdü. Bir çıkış yolu bulma ihtiyacı, kendisine dokunulmasından hoşlanmamasıyla bağlantılı mıydı? Ona dokunulmasından hoşlanmamasının bir nedeni olması gerektiğini biliyordu ama şimdi bir açıklamaya yaklaşılmışken, hikâyenin tamamını öğrenmekten korkuyordu. Ahlaksızlığının doğrulanmasından korkuyordu. Tanrım, az önce bu kızın önünde yaptığı şey mazur görülemezdi. Bunu tekrar yapma arzusu da olamazdı. Yapmasına izin vereceği her şeyi yapmak için.

"Bu gece burada uyuyacağım." Pencerenin hemen altındaki yere oturdu. "Yarın bir şeyler düşüneceğim... kalacak başka bir yer. Bu işe yaramayacak."

Hayır. Neredeyse bağırarak söyleyecekti. Belki onu bir günden daha az süredir tanıyordu ama onu izleyemeyeceği bir yerde kalmasına asla izin veremezdi. Onu koruyamayacağı bir yerde. Özellikle de şimdi itiraf ettiğine göre.

Biri onu tuzağa düşürmek istiyordu. "Ayağa kalk Erin," dedi kastettiğinden daha sert bir şekilde. "Bu gece benim odamda uyuyacaksın, ben de yedek odayı alacağım. Sabah daireleri değiştiririz."

Yavaşça ayağa kalktı. "Bunu yapar mıydın?"

"Elbette yaparım."

Gülümsemesi onun içini dışına çıkardı. Ayak parmaklarının üzerinde doğruldu ve onun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "İyi geceler, bebeğim."

Kadın uzaklaştı, adam nefesini tuttu ve yatak odasının kapısından onu bir kedi yavrusu gibi çarşafına sokulurken izlemekten kendini alamadı. Biraz düşündükten sonra, Erin'in bir başka gece yarısı gezintisine çıkmaya karar verme ihtimaline karşı kanepeye çöktü ve kendini neyin içine soktuğunu merak etti. Çünkü geri dönülmez bir kesinlikle biliyordu ki Erin'e neye ihtiyacı varsa, ne zaman isterse verecekti. Şeytanlarıyla savaşmasına elinden geldiğince yardım edecekti.

Kendi şeytanları ortaya çıkarsa Tanrı ikisine de yardım etsin.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

Erin bir kibrit çaktı ve yere düşmesine izin vererek botunun burnuyla ezdi. Ayakkabı bağcıklarına takılı çanlar şingirdayarak geçen trafiğe karıştı.

Ekip toplantısına geç kalmıştı. Riskli, evet. Derek dün, düz uçmazlarsa onları kaldırma atmakla tehdit ettiğ i n d e ş a k a y a p m ı y o r d u .

İçeri girmekte tereddüt etmesinin nedeni o kadar *aptalcaydı* ki, kendi kolunu kesmek istemişti,

Eğer böyle bir şey mümkün olsaydı.

Saçını. Bu sabah Connor'ın dairesinden eczaneye gitmek için gizlice çıkmış ve saçlarını tekrar sarıya boyamıştı. Ona yaklaşan herkese normal bir sohbetin içinde olmadıklarına dair bir uyarı görevi gören sıcak pembe saçları gitmişti. Aynada kendine uzun uzun bakmış, şimdi ne kadar normal görüldüğünden nefret etmekle yıllardır ilk kez doğal rengini giymenin onu normalliğe *zorlayıp zorlamayacağını* merak etmek arasında kalmıştı.

Hiçbir şey yapamazdı. O da bunu biliyordu. Belki de asıl mesele buydu. Bu iş, bu yeni saç rengi, nihayet kendi başına yola çıktığı on altı yaşından beri hayatını nasıl yaşadığından bir adım uzaklaştığını gösteriyordu. Geçmiş dans eden bir alev kasırgası içinde geride bırakmıştı. O kasırga onu takip etmiş, dumanlı nefesini ensesinde hissettirmiş, izleyip bocalamasını beklemişti. Onu yutmak için fırsat kolluyordu. Alevlerden korkmuyordu, sadece onların arkasında duran çok tanıdık yüzden korkuyordu.

Artık bu iş ona bir işlev verdiğine göre, artık boyun eğip daha profesyonel bir görünüm kazandığına göre, engelleri ortadan kalkmıştı. Bahaneleri. O

artık *adamı siktir et* diyemez ve onları tozunu yutarken bırakamazdı. Bu ekibe katılmıştı çünkü kasırganın arkasındaki yüz ona yaklaşıyordu. Yirmi beşinci yaş günü nihayet gelmişti ve istediği bir şeye sahipti. Para. Hiç istemediği ve ne yapacağını bilmediği bir para. Beklenmedik bir nimet ama daha da büyük bir lanet. Planı bir yere saklanıp fırtınaya hazırlanmaktı ama şimdi buradaydı ve kalıcı olduğunu hissediyordu. Bir hücre bloğu ya da yatak odası gibi. Bir hapishaneyi diğeriyle takas etmişti. Daha da kafa karıştırıcı olanı, içeri girip Connor'ı gördüğünde her şeyin yoluna gireceğini biliyordu.

Bir kibrit daha çaktı ve oluğa doğru fırlattı. Oluk suyu ve Tanrı bilir ne karışımı bir cızırtıyla söndü. Connor. Onu zihnindeki gizli bir yerden mi çıkarmıştı? Böyle bir şeyi ilk kez yapmıyordu ama ilk kez bu kadar *iyi* hissettiriyordu. Bu sabah onun dairesinden çıkarken, kanepede uyuyan adamı izlemek için durmuştu. İri vücudu kısmen kanepenin kenarından sarkmış, bir eli yere dayanmış, üzerinde uyuduğu mobilya parçası için fazla büyüktü. Onun için. Böylece pencereye yakın bir yatağı olabilecekti. Başkalarından iyilik kabul etmek, hayır-hayır listesinin en tepesinde yer alıyordu. Birine borçlu olmak onu tedirgin ediyordu.

Connor'a karşı böyle hissetmiyordu. Bu onu sadece Karşılık ver. Ona yardım etmek için bir şeyler yapmak, onu da mutlu etmek. Ancak bunu yapmasının hiçbir yolu yoktu.

Muhtemelen istismara uğradığını düşündü. Taciz edilmişti. Ama onun hayal edebileceği şekilde değil. Hapishane psikiyatristine dokunulmaktan korktuğunu anlatmaya çalıştığında, adam *gerçek* nedeni araştırmaya, zorlamaya devam etmişti. Onun için dokunmanın zapt edilmeden önce gelmesi yeterli olmamıştı. Çocukluğunda dokunmanın başka bir şeye yol açtığı pek fazla örnek olmamıştı, belki de *hiç olmamıştı*. Sarılmak, sırtını sıvazlamak, cesaretlendirmek. Hayır. Dokunmak onu bir yere koymanın bir yoluydu. Onu orada tutmanın. Onu kilitlemek

Yetişkinler huzur içinde tartışabilsin diye yatak odasına götürmüş, onu dolaba sürüklemiş, kelepçelemiş ve park halindeki bir arabanın arkasına itmiştir.

Sonra yakınlık geldi. Hava, binlerce yapışkan el gibi onu sıkıştırıyordu. Oksijenini kesiyor, tenini nemli terle yıkıyordu. Nasıl kurtulacağını öğrenmeden önce, onu hapseden boşluk dokunuşun bir temsili haline gelmişti. Üzerine kapandı ve onu hareketsiz tuttu, hareket etmekten korkmasına neden oldu, onu felç etti. Hapishanedeki ilk zamanı işkence gibiydi. Gardiyanlar, diğer mahkûmlar onun zayıflığını erkenden öğrenmiş ve kullanmışlardı. Dokunmak, çekmek, çimdiklemek.

Elinde tuttuğu kibrit parmaklarını yaktığında Erin'in nefesi kesildi. Bu onu harekete geçirdi. Artık oyalanmak yoktu. Artık geçmişi düşünmek yoktu. Connor'la göz göze geldiğinde, içinde sallanan duygusal tahterevallinin dengeye kavuşacağına dair bu tuhaf güvenceyi keşfetmeyecekti. Şimdilik, onunla devam edecekti. Ve her zaman bir çıkış yolu olduğundan emin olacaktı.

Gevşek bir yürüyüşle kapalı toplum merkezine girdi, botlarının çingiraklarının sesini duyunca ağzında küçük bir gülümseme belirdi. Onu tamamen susturamadılar.

Bu sabah, telefonunda Derek'ten gelen ve buluşacakları yerle ilgili planlarda son dakikada bir değişiklik olduğunu açıklayan bir mesajla uyanmıştı. Evet, tabii. Sanki bu adam her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamamıştı. Yakın zamanda terk edilmiş bu bina bundan sonra buluşacakları yer olacaktı ve bu ona çok uygundu. Ne kadar az polisle uğraşmak zorunda kalırsa o kadar iyiydi. Ama bodrum katından gelen sesleri duyunca bir anda durdu.

Tanrım, Aşil topuğu uzun zamandır bu kadar sık test edilmemişti. Lanet olası bir *bodrumda* buluşmak zorunda mıydılar? Erin derin bir nefes aldı ve merdivenlerden yavaşça indi. Merdiveni arkasına aldığı sürece yirmi dakikayı atlatabilirdi. Eğer çok fazla gelirse, bir bahane uydurup gidebilirdi.

Ve eğer reddederlerse, burayı yakıp kül edecekti.

Connor'ın yanan bir binada mahsur kaldığını düşünmek bile onu hasta ediyordu. Onun kapının hemen ötesinde durduğunu bilmenin çekiciliğini kabul etmesine izin vermiyordu. Bu adamın gürültüyü ve alevleri savuşturan özelliği neydi? Onun varlığını bu kadar çabuk arzulamamalıydı.

Erin kapıyı iterek açtı. Derek sözünü yarıda kesti ve herkes dönüp ona baktı. Gözleri hiç şaşmadan odanın arka tarafında duran Connor'ı aradı... pencereden kontrplak mı söküyordu? Sera onun birkaç metre arkasında durmuş, sanki Bakire Anne hisleriyle onu iyileştirebilecekmiş gibi sempatik bir el uzatmıştı. *Benim işim.*

Connor'ın elinde metal bir levye vardı ama onu görünce levyeyi yanına bıraktı, bakışları bir sorun olup olmadığını kontrol edercesine kızın üzerinde gezindi. Ama o sadece adamın açtığı bir metre genişliğindeki boşluğa bakabildi. Bir pencere. Belli ki bina bir yamaçtaydı, çünkü adamın kaldırmayı başardığı tahtaların arasından boş bir otoparkı ve hemen ötesinde uzanan bir caddeyi görebiliyordu. Vücudu kolayca geçebilirdi... durduğu yerden, onunla özgürlük arasında yaklaşık kırk sekiz basamak vardı. Nefes ciğerlerini doldurdu. Bunu onun için mi yapmıştı?

Connor levyeyi son tahta parçasına gömdü ve pencereden söktü. Sonra ikisini de bir şangırtıyla yere fırlattı. "Neredeydiniz?"

Adamın sert sorusu karşısında irkilmedi. "Saç randevum vardı. Beğendin mi?"

Başını sertçe salladı ve kendini metal bir katlanır sandalyeye attı. Sera onun yanına dönüp otururken Bowen odanın öbür ucundan yavaş bir ısıklık çaldı. "Bir kadın sana bu soruyu sorduğunda cevabın her zaman evettir dostum."

Erin gözlerini Connor'dan alamıyordu. Gözlerinin arasında derin oluklar göze çarpıyordu; bodrum katında olmasına rağmen alnında boncuk boncuk ter vardı.

kesinlikle soğukkanlıydı. Onun için endişelenmiş miydi? Ve zamanı, mekanı onun için katlanılabilir hale getirmek için kullanmıştı. Neden? Bunu onun için neden yapsın ki? Bilmiyordu ama bu ona harika hissettirmişti. Aitmiş gibi. Sanki biri onun ağzından çıkanları dinlemiş ve hatırlamıştı.

Odanın içinde en yakın sandalyeyi aradı ve Austin'in yanında buldu. Karanlık bir bakışla yorum yapacak olanlara meydan okuyarak sandalyeyi kaptı ve Connor'a doğru sürükledi, paslı metal yol boyunca gürültülü bir protesto sesi çıkarıyordu.

Connor yaklaşırken kısık gözlerle onu izledi, belli ki yarım saat geç geldiği için ya da muhtemelen o sabah tek kelime etmeden dairesinden gizlice çıktığı için ona hâlâ kızgındı. Bunun bir önemi yoktu. Sandalyeyi onunkinin yanına itti, gidebildiği kadar yaklaştı ve kışını tam yanına park etti. Ve sırf doğru hissettirdiği için yüzünü onun omzuna gömdü.

"Pencere için teşekkürler."

Connor sinir sisteminde yükselen adrenaline karşı azı dişlerini birbirine geçirdi. Gerçekten de sadece dün gece mi şeytanlarının ortaya çıkmasından mı endişe ediyordu? İşte buradaydı, on iki saatten az bir süre geçmişti ve enerji harcama ihtiyacıyla başı dönüyordu. Hem de sağlıklı bir şekilde değil. Bu hiç iyi değildi.

Erin saat onda toplantıya gelmediğinde kafatası uğuldamaya başlamıştı. Bu sabah uyandığında yanından gizlice geçip gittiğini fark etmesi yeterince kötüydü, kapıyı çaldığında diğer dairenin kapısını açmamış olması da yeterince kötüydü. Dün gece ona birinin kendisini "tuzağa düşürmek" istediğini itiraf etmişti ve bunun onun gözetiminde gerçekleşme olasılığı çok iyi bildiği bir duyguyu uyandırmıştı. Çaresiz öfke. İktidarsız öfke.

Eğer ona bir şey olursa... eğer biri ona dokunursa...

Hiçbir nefes egzersizi ya da mutlu yer görselleştirmesi

yaygın kaygı birikimini hafifletebiliyordu. Kendisinin bu parçasını tanımıştı. Ergenlik çağından beri içinde dönüp duran kalıtsal şiddetle başa çıkabildiğini sanıyordu. Ama Erin'in içeri girip her şeyi yeniden düzenleyeceğini tahmin etmemişti. Eğer bu beynine ondan uzak durması için yüksek ve net bir sinyal göndermediyse, hiçbir şey gönderemezdi. Bir *düzene* ihtiyacı vardı yoksa hasarlı iç dünyasının üzerine özenle yapıştırdığı katmanlar yavaş yavaş sıyrılacak ve altta saklı olanı ortaya çıkaracaktı. Kaosun kişileşmiş hali olması çok kötüydü. İki seksi bacak üzerinde düzensizlik. O katmanları öyle hızlı söküp atardı ki, adam kırbaçlanırdı.

Hayatında iki kez daha kendini başka birine karşı sorumlu hissetmişti. Biri annesiydi. Elli beş yıl boyunca yeterince şey yaşamıştı ve sonunda yeniden başlamayı hak etmişti. Biraz huzur bulmayı. Bu huzur, ruhunu sürekli satmasının nedeniydi. Önce donanmaya, sonra güce aç kuzenine. Şimdi de Chicago polisine. Babasının ellerinde yaşadıklarını telafi etmek için her şeyi yaptı. Ona yardım edemeyecek kadar küçük, zayıf bir çocuk olduğu gerçeğini telafi etmek için her şeyi yapardı. Onu kurtarmak için.

Kendini sorumlu hissettiği ikinci kişi SEAL'lerden tek yönlü çıkış biletiydi. Chicago'ya gelmek temiz bir sayfa açmak, o pisliği geçmişte bırakmak anlamına geliyordu. Yanındaki kız söz konusu olduğunda yaklaşan felaketi hissedebiliyordu. O bir jokerdi. Bilinmeyen bir değişken. Onu kontrol edemiyordu. Kaybolur mu endişesi olmadan onu bir yerde tutamazdı. Kahretsin, ona *dokunamıyordu* bile.

Derek odanın önünde konuşmaya başladığında, Erin burnunu Derek'in boynunun kenarına dayadı, derin bir nefes aldı ve iç çekti. Kendisine bakmak için geri çekildiğinde onu görmezden gelmeye çalıştı ama bakışlarının cazibesi karşı konulamayacak kadar güçlüydü. Tanrım, yakından daha da çekiciydi. Saç boyası ve kibrit gibi kokuyordu, pek de sarhoş edici bir koku sayılmazdı ama yine de ciğerlerine yeterince hızlı çekemiyordu. Kadının gözlerinin altındaki torbaları gördüğünde derin bir memnuniyet duydu.

gitmişti. Onun arşıflarında iyi uyumuştı. Saçları yastığına yayılmıştı. İnanılır gibi değildi. İçindeki fırtına onun yanında durmuştu. Hiç bu kadar çabuk olmazdı, genellikle dinmesi saatler sürerdi.

"Ne?" diye sordu, arşıflarının içinde kayan kızın görüntüsünün yarattığı şehvet duygusundan uzaklaşmak istiyordu.

"Bu sabah bütün portakal suyunu içtim."

"Fark ettim."

Çenesini onun omzuna yasladı. "Bir dahaki sefere posasız olanından alabilir misin?"

Ağızları birbirine bu kadar yakınken nasıl konsantre olabilirdi? "Portakal suyunu içmeyi alışkanlık haline getirmeyi mi planlıyorsun?"

Bir süre geçti. "Eğer almayı bırakırsan, beni artık yanında istemediğini anlayacağım."

"Lanet meyve suyunu ben alacağım."

Tanrım, gülümsemesi. "Ben de gelecektim zaten."

Derek boğazını temizleyerek ikisinin de dikkatini çekti. "Kendimi tekrar etmiyorum, bu yüzden dikkat etmenizi öneririm. Özellikle de sen Connor. Yirmi dört-yedi burada olamam ve neler olup bittiğini bilmezsen herkesin canı yanar."

Erin sinirlendi. "Onun suyunu içtim."

"Kool-Aid olmadığına emin misin?" Austin duvara yaslandığı yerden seslendi. "Görünüşe göre hepimizin onu içmesi bekleniyor."

Polly homurdandı ve tırnaklarını incelemeye geri döndü.

"Devam et," diye ısırdı Connor. Donanmada geçirdiği zaman bile onu otorite karşısında rahat ettirmemişti. "Bize Maxwell Stark'ın profilini veriyordunuz ama nedenine gelmemişsiniz."

"Bu doğru. Stark." Derek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Chicago'nun şehir haznedarı. Rütbeleri hızla yükseldi ve bunun nedeni hakkında iyi bir fikrimiz var. Saymanlık görevinin sonunda belediye başkanlığına adaylığını koyacak.

Kampanya bağışları karşılığında özel bir projeyi finanse etmek için belediye emeklilik fonlarını kullandığını düşünüyoruz."

Bowen, hukuk defterine not almakla meşgul olan Sera'nın arkasındaki her zamanki yerinden, "Sahtekâr bir politikacı," dedi. "Şok beni öldürebilir."

"Rütbelerini hızla yükselttiğini söylemiştiniz," diye yorumladı Sera. "Bu, fonları ilk kez kötüye kullanışı olmasa gerek."

Derek başıyla onayladı. "Stark bunu daha önce bir kez yaptı. En azından *kanıtlayabileceğimiz bir kez.*" Her biriyle göz teması kurdu. "Geçen yıl, asistanı Tucker May benzer bir durumda onun yerine suçu üstlendi. Stark, AllStock Warehouse'dan Chicago'da bir mağaza açma tekliflerini desteklemek için rüşvet kabul etmişti. Yerel küçük işletme sahipleri ve konsey üyelerinden çok fazla dirençle karşılaşmışlardı, ancak nihayetinde onaylandılar. Bir iç soruşturma yapıldı ve temel atılmadan önce büyük miktarda para el değiştirdi."

Polly sıkılmış görünüyordu. "Artık herkes internetten alışveriş yapmıyor mu?"

"Tucker May şehir dışında hapis yatarken ona göz kulak olduk," diye devam etti Derek. "Hücre arkadaşı ceza indirimi karşılığında muhbirlik yaptı-"

"İspiyoncular dikiş yer," diye şarkı söyledi Erin.

Derek bir an için başını öne eğdi. "Sen *kendini* ne sanıyorsun, O'Dea?" "Ah, evet." Ona el salladı. "Devam et."

"Teşekkür ederim. May hücre arkadaşına Stark'ın AllStock Deposu'ndaki rüşvet parasından haberdar olduğunu söylemiş. Stark her şeyi ayarlamış ve ikinci bir kitap setiyle suçu onun üzerine atmış ve hiçbir şeyden haberi olmadığını iddia etmiş."

Austin, Polly'nin yanındaki sandalyeye çöktü ve ona göz kırptı. "Stark gerçek bir şeftaliye benziyor."

Derek, "Babası eyalet başkentinde kariyer sahibi bir politikacı, yani bu tür şeyler için yetiştirilmiş," dedi. "Ve bu konuda çok zeki."

Sera başını salladı. "May'ın koğuş itirafı ne işe yarar? O zaten mahkûm edildi. Onun sözüne karşı Stark'ınki." Bowen elini Sera'nın omzuna koydu ve Sera da elini uzatıp elini kapattı. "Bir mahkumun masum olduğunu ilan etmesi alışılmadık bir şey değil. Hepsi yapar."

"İşte burada işler ilginçleşiyor." Derek beyaz tahtaya doğru yürüdü ve mavi bir kalemin kapağını açtı. "May suçu *isteyerek üstlendi*. Stark, cezasını çekerken yatırımlarını denetleyeceğine ve eve döndüğünde bir çanta dolusu nakit para vereceğine söz verdi. Ancak bu yatırımlar Stark'ın gözetimi altında başarısız oldu. May artık top oynamaya pek hazır değildi."

"Değil miydi?" Bowen ayaklarının üzerinde kaydı. "Ona bir şey mi oldu?" Derek bir kez başını salladı. "Kaybolmuş olabilir."

"Hapishaneden mi?"

Erin omuz silkti. "Kulağa geldiği kadar zor değil."

"May bizimle işbirliği yapıyordu." Derek bunun iyice anlaşılması için durakladı. "Stark'ın rüşvet aldığına dair ihtiyacımız olan kanıt ondaydı. Ayrıca Stark'ın kampanya fonları karşılığında özel bir projeyi onayladığına dair kanıtlar da elindeydi."

"Stark ona ulaştı," dedi Connor, sesi paslanmış gibiydi. "Konuşacağını öğrendim."

"Varsayım bu," diye onayladı Derek. "Onu bulmamız gerekiyor."

"Ya May öldüyse?" Erin bilmek istiyordu.

"Evet," diye söze karıştı Austin. "Stark bu tür bir sorumluluğu ortalıkta bırakacak biri gibi görünmüyor."

Derek mavi kalemi avucuna vurdu. "Her biriniz farklı bir açıdan çalışacaksınız. May'i bulamazsak, Stark'ı başka bir yoldan tuzağa düşürürüz."

Erin "tuzak" kelimesini duyunca ona karşı irkildi ve Connor onu kucağına çekme isteğini bastırdı. İlk kez değil, karşılarına çıkacak şeyle başa çıkıp çıkamayacağını merak ediyordu. Connor'a karşı kibirli bir tavır sergileyebilirdi.

ama dün gece altında ne yattığını görmüştü.

"İşte burada siz altınız devreye giriyorsunuz." Derek dişleriyle kalemin kapağını açtı ve beyaz tahtaya bir daire çizerek ortasına "Stark Kampanya Karargâhı" yazdı. "Sera, senden istediğim yer burası. Öğrenebileceğin her şeyi öğren. Dinle, doğru soruları sor. Sana sağlam bir özgeçmiş ve kampanya çalışanı olmanı sağlayacak alternatif bir kimlik oluşturduk. Yakın çalış-"

"Hayır." Bowen başını sallamaya başladı. "Hayatta olmaz."

"-ama Stark ile *çok* yakın değil. Belediye başkanlığı seçimlerine daha birkaç ay var ve o da haftada sadece birkaç kez orada oluyor." Derek Bowen'a meydan okuyan bir bakış attı. "Onun bunu kaldırabilecek kapasitede olmadığını mı söylüyorsun?"

Bowen'a karşı istenmeyen bir sempati duyan - adamın kız arkadaşı için *yaşadığını* deneyimlerinden biliyordu - Connor konuştu. "Sanırım bunu kaldırabilecek kapasitede *olmadığını* söylüyor."

"Benim sorunum değil," diye karşılık verdi Derek.

"Beni de oraya sokabilir misin?"-Bowen parmaklarını şıklattı

-"Ne dedin sen de?"

"Bir kampanya çalışanı. Ve hayır. Yapabileceğim en iyi şey sizi merkezin dışında gözetim altına almak."

Sera Bowen'a bir şeyler mırıldandı ve Bowen uyuşmuş bir halde yanındaki sandalyeye çöktü. Derek içini çekti ve devam etti. "Polly, Sera'ya doğrudan bana ve Bowen'a ulaşan bir mikrofon ayarlamayı istiyorum. Eğer Stark'ın mali kayıtlarını ele geçirebilirsen-"

"Pasta."

"-sonra da her türlü şüpheli faaliyetin izini sürmeye çalışın."

Polly telefonunu karıştırdı. "Bu ancak bir meydan okuma olarak geçebilir." Derek onu görmezden geldi. "Erin, hapishaneye girip çıkmak senin uzmanlık alanın.

May'in bunu nasıl yaptığını öğren. Ya da duruma göre Stark onun için yaptı."

Erin koltuğunda öne doğru fırladı. "Dostum, bu küçük şeyin amacının

rüya takımının amacı beni hapisten uzak tutmaktı."

Derek sert bir sesle, "Bu kez orada ziyaretçi olarak bulunacaksın," dedi. "Connor, onunla git. Yarın sabah May'in hücre arkadaşıyla bir görüşme ayarladım. Bak bakalım ondan işe yarar bir şeyler öğrenebilecek misin? May kaybolmadan önceki şüpheli davranışları, bizi doğru yöne götürebilecek herhangi bir şey."

"Hallediyorum."

"Peki ya ben?" Austin vücudunu süpürürcesine bir hareket yaptı. "En değerli oyuncunu kenara mı atacaksın?"

Connor Austin'den hoşlanmadığına karar verdi. Özellikle de Erin onun alaycı öfkesine bıyık altından güldüğünde.

"Zamanı geldiğinde kullanılacaksın." "Bu toplantı bitti mi?" Bowen sordu.

"Evet, ama iletişime geçmem gerekirse diye telefonlarınızı açık tutun." Derek kalemi kapattı ve arka cebine soktu. "Oyunlar başlasın."

ALTINCI BÖLÜM

WConnor dairesine girdiğinde, Erin ona en güzel gülümsemesini verdi. Bu özel gülümsemeyi hayatında sadece bir kez kullanmıştı. ve ilk başarılı banka soygunuyla sonuçlanmıştı, bu yüzden Connor'ın isteğini yerine getirme şansı konusunda kendini iyi hissediyordu. On dokuz yaşındayken arabasının arkasında yaşamaktan sıkılmıştı ve bankanın o parayı gerçekten *kullanmadığını düşünüyordu*. Aktif olarak değil. Mesai saatleri dışında bankaya girebilmek için tam da bu gülümsemeyi kullanmış, silahlı muhafızı hızlı bir sevişme vaadiyle kasaya çekmiş ve kendi copuyla etkisiz hale getirmişti.

"Hey, ev arkadaşım," dedi pencere kenarındaki tüneğinden.

Connor mutfağa doğru adım atmadan önce ona uzun uzun baktı. Yine de elinde ne olduğunu gördü. İçinde bir galon portakal suyu bulunan plastik bir poşet. Kadının gülümsemesi genişledi, bu da adamın yontulmuş yüzünü daha da sertleştirdi. "Toplantıdan sonra nereye gittin? Arkamı döndüğümde gitmiştin. Bunu *yapmayı* bırakmalısın."

"Gitmek benim tarzım." Eşikten aşağı atladı. "Ayrıca, bana özenle hazırladığın kaçış yolunu test etmem gerekiyordu. Tahminim benim lehime tam iki adım yanlış çıktı. İyi iş bebeğim."

Connor sanki gökten sabır yağması için dua ediyormuş gibi tavana baktı. Bu Erin'e ona bakma şansı verdi. Tanrım, sinirliyken çok iyi görünüyordu. Geniş göğsü daha da geniş görünüyordu, kasları gri tişörtünün altında daha da belirginleşmişti. Sanki vücuduna tırmanabilirdi ve farkına bile varmazdı. Çenesi gerginlikten kaskatı kesilmişti. Patlamaya hazır bir bomba gibi tik tak ediyordu. Görkemli bir beşliği başlatacak bir bomba-

alarm ateşî. Bu görüntü onu ürpertti. Onunla ilgili hiçbir şeyin kendisini tedirgin etmemesine bir kez daha hayret etti. Dün bileğini tuttuğunda kan dolaşımına karışan korkuyu hatırladı. Bazı gerginlikler giderilemezdi ama başka bir insanın yanında bu kadar uzun süre kalmak bile onun için bir başarıydı. Çoğu tanışma faslının yirmi dakikasında huzursuzlanmaya başlıyordu. Diğer kişinin çok yaklaşmasından ve kendini rahat hissetmeye başlamasından korkuyordu. Ona dokunacak kadar rahat.

Erin portakal suyunu Connor'ın elinden aldı ve mutfak tezgahının üzerine koydu. "İyi haberi mi istersin, kötü haberi mi?"

Yeşil gözleri alarma geçti. "Kötü haber mi?"

Erin başıyla onayladı ve tezgâhın üzerine çıktı. Connor'ın bakışları kalçalarının arasına indiğinde teninde sıcak ve ürpertici bir şey dolaştı. Şortunun siyah malzemesinin göbeğine nasıl yapıştığının fazlasıyla farkına vardı. O şortu üzerinden çıkarırsa Connor'ın neler yapabileceğinin de farkındaydı. *Seni içime almak isterdim, Erin. Dolu dolu.* "Evet, kötü haber," dedi aniden kuruyan dudaklarını zorlayarak. "Polly dairesini değiştirmeyecek. Değiştiremez. Domuzlar çoktan yüksek hızlı kabloyu bağladılar ve merkezi komutayı kurmaya başladılar. Zaten o da öyle diyor..."

Connor dikkatini kızın vücudunda gezdirerek teninin aşırı hassaslaşmasına neden oldu. "Peki iyi haber ne?"

"Oldukça iyi frittata yaparım."

Bir kaşını kaldırdı. "Burada mı yaşamak istiyorsun? Benimle mi?"

Erin yavaşça başını salladı. "Sonsuza kadar değil, sadece onlar bize ödeme yapmaya başlayana ve ben başka bir yer tutana kadar. Boş odanızın yangın çıkışı yok ama..." En iyi gülümsemesini bir kez daha takındı. "Yatak odalarını değiştirebiliriz."

Connor bir elini yüzünde gezdirdi. "Erin, yardım etmek istediğimi biliyorsun-"

"Biliyorum. Sen yalnız birisin. Ben de öyleyim." Portakal suyu sürahisini eline aldı ve etiketini karıştırdı. "Seçeneklerle dolup taşıyor olsaydım sormazdım."

Kahkahası karanlıktı. "Yalnız olmanın bununla bir ilgisi yok."

Bu soruyu sormamalıydı, özellikle de cevabı zaten bildiği için. Ateşle oynamanın damarlarında dolaşması çok kötüydü, bu o kadar yoğun ve baş döndürücü bir ihtiyaçtı ki bunu inkâr edemezdi. Sormak pervasızca, düşüncesizce ve affedilemez bir davranıştı. Yeni olan başka ne vardı? "Bunun neyle ilgisi var?"

Connor onun kişisel alanına bir adım attı. Nefesi kesildi ama irkilmedi. Böylesine bir yoğunluğa maruz kalmak kolay bir şey değildi. "Bilmek istemiyorsan sorma."

"Anlat bana," diye fısıldadı.

Üst dudakını ağzına götürüp emdi. "Seninle aynı odada olup da sikimin taş gibi sert ve sikişmeye hazır olmadığı bir an bile olmadı Erin. Bunu sen de biliyorsun. Onu içine yerleştirmek istediğimi biliyorsun. O kadar daracık bir yere sıkışmaya alışmaya çalışmanı izleyeceğim." Gözbebekleri büyümüştü, göğsü dengesiz bir şekilde inip kalkıyordu. *Nefes kesici adam. Benim için yan.* "Şu anda sadece o şortun altında sakladığın şeyi düşünerek bile sertleşiyorum. Hepsini yalamak istiyorum. Isırmak ve becermek istiyorum. Bütün gün, bütün gece bu şekilde hayatta kalabileceğimi düşünüyorsan, beni fazla abartmışsın."

Erin'in aklı karıştı. Heyecanla. Endişe. En çok da ona ihtiyacı olanı veremeyeceği için duyduğu acıyla. Bunu yapabilecek kız olmak istiyordu. *Umutsuzca.* Ama yapamıyordu. Daha önce dokunmayı denemişti. Ne kadar alabileceğini, ne kadar verebileceğini. *Vermek* onun için hiç sorun olmamıştı. *Bunu* kontrol edebilirdi. İşin zor kısmı, anın içinde kaybolmayacağına ve temel kuralları unutmayacağına güvenebileceği birini bulmaktı. Geçmişte, yatakta pasif bir rol üstlenmeyi seven partnerler aramış, dokunmaya daha az eğilimli olacaklarını düşünmüştü ve bu doğru çıkmıştı. Ama tatmin *olmamıştı*. Bir yanı tüketilme düşüncesiyle şarkı söylüyordu ama bu, ondan korkan yanının gölgesinde kalıyordu.

Connor'la tanıştığı anda, onun içinde çalkalanan şeyi hissetmişti.

onu. Az önce söyledikleriyle onun teorisini doğrulamıştı. Eğer kendini ona teslim edebilseydi, aralarındaki karşılıklı çekimi çekinmeden keşfedebilseydi, hemen sırt üstü yatarı. Sabitlenmiş. Hareket edemezdi. Aklına bir düşünce geldi. İhtiyaç duyduğu şeylerin mükemmel bir karışımı olduğu için mi ona bu kadar çekiliyordu? Onu fiziksel olarak tatmin edebilecek, ancak işler onun için çok bunaltıcı hale geldiğinde duracak kadar öz disipline sahip bir adam?

Kalmayı istemesi çok bencilceydi. Genellikle narsist davranışlarına gözünü bile kırpmazdı. Eylemlerinin başkalarını nasıl etkilediğini umursamamak ona yakışırı. Ama Connor onun içinde bir şeylere ilham veriyordu. Konferans odasında, Connor sorduğunda ona dokunmaktan hemen vazgeçmişti. Dün gece, ihtiyacı olanı ondan almasına izin vermişti. Bu sabah, o boğucu bodrumda onun için gün ışığından faydalanmıştı. Her ne kadar birine borçlu olmaktan nefret etse de, ona borçluydu. Bavulunu alıp kalacak başka bir yer bulmalıydı. İkisnin de acısına son vermeli ve sadece iş yerindeki bu şaşırtıcı çekim gücüyle uğraşmalıydı.

"Bir şey söyle," dedi. "Ben giderim."

Kaşları birbirine çatıldı. "Beni test mi ediyorsun?"

Erin tezgâhtan atladı, adam ona yer açmak için otomatik olarak geri adım attığında göğsünde bir tekme hissetti. Böylece dokunmayacaklardı. Evet, yapılacak en doğru şey buydu. "Hayır, seni test etmiyorum. Bu seferlik. Ama böyle bir cömertliğe alışamayacağım."

Mutfağı arşınladı ama kadın spor ayakkabılarını bağlamaya başlayınca durdu. "Ne, *şimdi mi* gidiyorsun?"

"Uh, evet. Hava kararmadan önce sadece birkaç saatim var. Bana fazla zaman bırakmıyor."

"Hayır." Connor mutfak tezgâhını kavradı ve üzerine eğildi. "Hayır. Sadece hayır."

Onun nesi vardı? Ona aynı dairede yaşamayı kaldıramayacağını söylemişti, şimdi doğru şeyi yapıyordu ve ona alevli bir meteorun Dünya'ya doğru geldiğini haber vermiş gibi görünüyordu. Pencerenin yanına bıraktığı bavuluna doğru yürüdü ve parmaklarını sapına doladı. Bu basit final eylemi zırhını deldi ve birdenbire bu kadar dağınık olduğu için kendinden nefret etti. "Bak, yarın seninle hapisanede buluşuruz-"

"Bavulu yere bırak."

Erin soluk soluğa döndüğünde Connor'ın bir metre ötede durduğunu gördü. "Yüce İsa. Bir kız kardeşi *uyar*."

Bakışları kızın eline odaklanmıştı. "Neden bavulu yere bırakmadın?"

"Kısa süreli hafıza kaybı mı yaşıyorsun? Ben yokum, bebeğim. Tuğlalara vuruyorum."

Yavaşça ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. Teslimiyet. Aralarındaki mesafeyi kapattı. Bir adım, iki adım. Ne halt ediyordu bu adam? Yakışıklı yüzüne kazınmış olan konsantrasyon, kadının midesinin derinliklerinde sıcak bir yanma başlattı.

Koşmak istedi.

Hareket edemedi.

"Dün gece öpüştük." Adamın dikkati kızın ağzına odaklandı. "Şimdi tekrar yapabilir miyiz?"

"Bilmiyorum." Düşüncesi bile dudaklarını yakıyordu. Dün gece o anın içindeydi, doruğa ulaştığında canının yanıp yanmadığını hatırlayamıyordu. Umutsuzca öğrenmek istiyordu. Ona istediği bir şeyi vermekten başka hiçbir nedeni olmasa bile. "Evet."

Connor eğilip onu öperken bakışları dumanlı bir hal aldı. Dudaklarında başlangıçta bir sızı vardı, tıpkı bir tokattan sonra cildin hissettiği gibi, ama bu bulanıklaştı ve söndü. Onunla sadece nefes alışverişi yapmaya başladı. Ya da belki sadece

Çakmaktaşlar gibi kapıdan kaçmayacağından emin olmak istiyordu. Sadece dudakları birbirine değiyordu, gözleri birbirinin ölçüsünü almak için açıktı.

Önce alt dudağını, sonra da üst dudağını yudumladı. Göz kapakları sarktı, sonra koyulaşmış yeşil gözlerini tamamen gizledi. İçinde bir şey sıkıca büküldü, onu yerden o kadar yüksekte tuttu ki ağırlıksız hissetti. Dün gece öpüşmüşlerdi ama böyle hissetmemişti. Zevkten aklını kaçırmıştı. Şu anda, o oradaydı. Hem de fazlasıyla.

Connor'ın nefesi onunkiyle birlikte sığılaştı ama elleri havada, gerektiğinde görebileceği bir yerde kaldı. Tadı çok iştah açıcı, sakalının çizikleri çok lezzetliydi. Erin ağzını öpücüğe açtı, ilahi bir sezgiyle onun bunu tahmin edeceğini biliyordu ve bunu ustalıkla yaptı. Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi ve acı dolu bir iniltiyle dudaklarına yapıştı. Dilleri birbirine değdiğinde, adamın ellerinin yumruklara dönüştüğünü hissetti ama doğrulamak için gözlerini açamadı. Adamın ağzı, kadının dikkatinin her zerresini, onunkine olan ihtiyacını, mükemmel şeklini ve dokusunu talep ediyordu. Zengin çam ve tıraşlanmış odun kokusu etrafını sarmış, onu uyuşturmuş, ağzının başlattığı işi bitirmişti.

Sadece ağızları birbirine değdiği için bu kadar tahrik olmamalıydı. İçinde sıvı bir şimşek çaktı ve ardında duman bıraktı. Bacaklarının arasındaki bir sıkışma titrek bir iniltiyi serbest bıraktı. O anda ondan her şeyi isteyebileceğini ve onun da bunu ona vereceğini biliyordu. İhtiyacını onun üzerinde gidermesine, dün gece yaptığı gibi onun uzunluğuna binmesine izin verecekti. Doğasını dizginleyecek ve onun kırılmasına, kendisinden almasına izin verecekti.

Tam da bu yüzden sormadı.

Connor ayrılarak ikisinin de oksijen emmesine izin verdi. "Kal. Özür dilerim. Kal." Onları göz göze getirmek için dizlerini bükte. Yüzünde işkence ifadesi vardı ama bunu saklamaya çalışıyordu. "Bana bak. Bununla başa çıkabilirim. Seni burada istiyorum. Sakın gitme."

"Bununla başa çıkabilir *miyim* bilmiyorum," diye fısıldadı.

Ağır nefesleri kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

Arka cebinden bir çakmak çıkardı ve alevi tutuşturdu. Kafasını biraz boşalttı ve doğru kelimeleri aramasına izin verdi. Kulağa çılgınca gelmeyecek sözcükler. "Sana dokunmayı seviyorum. Beni gerçekten iyi hissettiriyor. Ve beni iyi hissettiren pek bir şey yok, biliyor musun?" Boğazı düğümlendi. "Keşke sen de bana dokunabilsen. Kendimi iyi hissettirerek sana zarar verdiğimi bilerek burada kalabileceğimi sanmıyorum... ve sana dokunmayı *bırakabileceğimi de sanmıyorum*. Bu bir zorunluluk gibi geliyor."

Yüzünde bir panik parıltısı belirdi. "Daha önce söylediklerimi söylememeliydim. Beni hazırlıksız yakaladın." Dört parmağıyla alnına masaj yaptı. "Seni korkuttum mu? Gerçekten bu yüzden mi gidiyorsun?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Tamam. Tanrım. Tamam." Bir an sessiz kaldı ama gözlerinin arkasında dişliler dönüyordu. "Senin bana dokunmaya ihtiyacın var ve benim de senin kalmana ihtiyacım var. Birbirimize ihtiyacımız olanı verelim. Tamam mı?"

Neden bu kadar *kafa karıştırıcıydı*? Bu adamla daha dün tanışmıştı ve şimdiden kafasını karıştıran sorunlar ağına düşmüşlerdi. Ondan uzak durmak istemesi gerekirdi, değil mi? Daha önce hiç kimse onunla bu kadar uzun süre uğraşmamıştı. "Neden? Neden kalmamı istiyorsun? I-"

"Dinlenmeyeceğim," diye hırladı. "Bir yerlerde seni düşüneceğim, dün geceki gibi korkacağım ve çıldıracağım."

Kalbi yerinden fırladı, gururunu yerinden oynattı. "Uzun zamandır kendi başımın çaresine bakıyorum. Beni burada istemenizin tek nedeni deli kıza dadılık yapmaksa, bu benim için işe yaramayacak."

"Daha fazlası olduğunu biliyorsun. *Biliyorsun*." Derin bir nefes alarak gözle görülür bir şekilde kendini toparladı ve kendi kendisiyle tartışıyor gibi göründü. "Benim de kendi iskeletlerim var, Erin. Sen etraftayken o kadar da takırdamıyorlar. Bana dokunman... beni ateşlendiriyor. Ama başka bir yerimi de rahatlatıyor."

İfadesinin acınacak derecede umutlu olduğunu biliyordu, ama bir şey bulamadı.

Verecek tek bir bok bile yok. "Öyle mi?"

"Evet," diye tekrarladı. "Yalan söylemeyeceğim, Erin. Evet, seninle deli gibi yatmak istiyorum. Ama sadece sağlıklı olursa. Yavaş yavaş gitmek için bana yeterince güvenir misin? Her seferinde biraz?"

Nabızı kontrolden çıkmıştı. "*Bana dokunuyor musun?*"

Connor onu yakından izledi. "Hazır olduğunda. Daha önce değil. *Asla* daha önce."

Yangın merdiveninden inip sokağa doğru kaçması gereken yer burasıydı. Göğüs kafesine baskı yapan bir ağırlık nefes almasını zorlaştırıyordu. Geri dönüşü olmayan bir noktadaymış gibi hissediyordu. Ama Connor'ın gözleri onu sakinleştirdi.

Güvende. O güvende.

"Tamam, bebeğim. Yavaş ol."

Vücudu gerginlikten kurtuldu. "Teşekkür ederim." Eğildi ve dudaklarını nazikçe, saygıyla birbirine değdirdi. "Önce konuşacağız."

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

Y Çünkü sen çok başarılı bir konuşmacısın. *Pislik.*

Fark etmezdi. Kız gitmediği müddetçe konuşmaya devam edecekti. Mutfağa döndüğünde, adam kendini kontrol edememişti ve kadın bavulunu almıştı. Gerçekten de almıştı. Tanrı bilir nereye gitmeye hazırdı çünkü onu sürekli uyarılmış hali konusunda aydınlatmak gibi aptalca bir ihtiyaç hissetmişti. O ana kadar, onun yakınlığına ne kadar ihtiyacı olduğunu tam olarak fark etmemişti. Bunların hiçbirisi de mantıklı değildi. Kız görüş alanında değilken hissettiği tedirginlik de. Onu güvende tutmak için akıl sağlığını feda etme kararı da. Önemli olan tek şey onu yanında tutmaktı. *Sakla, sakla, sakla.*

Ondan kendisine güvenmesini istemeyi planlamamıştı. En azından kendisi söz konusu olduğunda, korkularının üstesinden gelmesine yardım etmesine izin vermesini. Ama kendine karşı dürüst olmak zorundaydı. İştahı sonsuza dek arafta kalmasına izin vermeyeceği için riskli bir adım atmıştı. Kelimeler ağzından çıkarken ne yaptığının çok az farkındaydı ama şimdi ortalık durulmuştu. Onunla bir ilişki kurmuştu. Çok kolay mahvedebileceği bir ilişki. Ve bu onu çok korkutuyordu.

Burada tarafsız kalmaya yer yoktu. Kopukluğa *güvenirdi*. Bu onu SEAL'lerde kurtarmıştı, sadece görevlerde değil, ona sırtlarını döndüklerinde ve tüm bağlarını kopardıklarında da. Kopukluk onu iki yıl boyunca kuzeninin emrinde çalışırken fiziksel içerikli mesajlar iletirken kurtarmıştı. Bunun olacağını tahmin etmeliydi, gerçekten. Hiçbir irade gücü onu Erin'den uzaklaştıramazdı. O da

D n içinde bir Şey uyandı. Henüz ona bir isim vermemişti ama beslenmesi gerekiyordu. YatıŐtırılması. Ne yazık ki, aynı zamanda onu kıŐkırtan da oydu.

Erin bavulunu tekrar yere bırakıp ona gömleğinin altını gösterdiğinde Connor neredeyse yüksek sesle inliyordu. Şımarık avuçlar. Bunu biliyordu. Araf mı? Hayır, kesinlikle cehennem sınırını aşmıştı.

Oraya gitme, dostum. Onu tutmak mı istiyorsun? Yardım etmek mi istiyorsun? Bunu doğru Şekilde yap.

Şüpheli bir ifadeyle kalçasını eğdi. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Kendini koltuğa bıraktı ve diğer uca doğru başını salladı.

"Oturmak mı?"

"Hmm." Kanepenin koluna zıpladı ve bacak bacak üstüne atarak bir tür punk-rock perisi gibi görünmesini sağladı. Kalçalarının görüntüsü onun durumuna hiç yardımcı olmamıştı. "Sadece Şunu bil ki, eğer bu bir psikiyatrist randevusu gibi hissettirmeye baŐlarsa, mevcut tüm  ıkıŐları iŐaretledim."

"Bunu aklımda tutacağım."

Kendini minderlerin üzerine attı. "Bana mürekkep lekelerini gösterecek misin? Spoiler uyarısı. Ateş görüyorum. Hem de çok fazla."

"Neden?"

"Bazı Şeyleri siliyor. Hem iyi hem de kötü. Güvenilir bir Şekilde yıkıcıdır." Ellerini ağzının etrafında birleştirdi. "Benim gibi," diye fısıldadı.

Onun oyununu biliyordu. İçini görmüştü. Tamamen bir oyun olmadığını bilse de, bunun onun saptırma yöntemi olduğunu biliyordu. Bir nevi kurtarıcısı gibi, sadece farklı bir biçimde. "Erin, bu önemli, bu yüzden bana ciddi bir Şekilde cevap vermeni istiyorum." İçine tanıdık bir öfkenin yerleŐtiĐini hissetti. "Birinin seni tuzaağa düŐürmeye çalıştığını söyledin. Kim olduğunu bilmem gerek."

"Neden?" Sa larıyla oynadı. "Sana bir daha bana bu konuda soru sormamanı söylemiŐtim."

"Eğer bilmezsem, seni güvende tutamam." "Ben kendimi güvende tutarım."

Connor sabrını korudu. "Neden bana söylemiyorsun?"

"Çünkü sana söylersem, bu onu *gerçek* yapar," diye patladı. "Öyle değilmiş gibi davranıyorum."

"O." Connor'ın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Eski erkek arkadaşın mı?" Tanrı bu zavallı herife yardım etsin.

"Ben erkek arkadaş edinmem."

Bu geniş kapsamlı rahatlamayı görmezden geldi çünkü anlamsızdı. Romantik olarak birlikte olduğu bir adam olmasa bile tehdit hâlâ vardı. "Artık bir tane var ve o da seni korumak istiyor."

Erin başını eğdi. "Sen benim erkek arkadaşım mısın?" Doğruldu. "Segway'leri eşleştirebilir miyiz?"

Tanrım, nasıl aynı anda hem gülmek hem de bağırarak istemesine neden olabiliyordu? *Derin bir nefes aldı.* Onun kendisine sır vermesini istiyorsa, ona bir neden vermek zorunda kalabilirdi. *Seni tanımak güzeldi, tarafsızlık.* "Bir pencerenin yanında olmalısın, değil mi? Ne kadar hızlı kaçabileceğini bilmen gerek."

Çenesini bükülmüş bileğine dayadı. "Devam et."

"Pencereler beni geriyor. Zayıf noktaları sevmiyorum. İnsanların benim olana bakmasından hoşlanmıyorum." Koltuğa doğru kaydı. "Sana benim demek için çok erkense, yapacak bir şey yok. Bu bir his, zaman çizelgesindeki bir işaret değil." Kahretsin, kızın yüz ifadesini okuyamıyordu. Neredeyse şaşkın görünüyordu. "Pencerelere neden ihtiyacın olduğunu anlıyorum Erin. Ama ben perde istiyorum. Birinin seni pencereden görüp dışarı çekmeyeceğini bilmem gerek. Benden uzaklara."

"Oh."

Sabır. "Sadece oh?"

Omuz silkti. "Pencereler hakkında çelişkili görüşlerimiz var. Anladın mı? *Görüşler.*" "Erin."

"Perdeler, ha?" Sağ ayağı sallanmaya başladı. "Beni saklamak istiyorsun."

"Sadece tehdit ortadan kalkana kadar. Bana ne olduğunu söylerseniz, bunu gerçekleştirebilirim."

Erin ayağa kalktı ve pencerenin yanına gitti. Dışarı baktı ama diğer tarafta bir şey görüyor gibi görünmüyordu. Dün gece gördüğü odaklanmamış ifade geri gelmişti ama bu kez daha düşünceli görünüyordu.

"Onu uzaklaştıramazsın. Ben denedim. O yanıci."

Connor kaşlarını çattı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bakışları onunkilere kaydı. "O içindeyken evini ateşe verdim. Hâlâ oda arkadaşım olmak istiyor musun?"

"Evet." Bunu tereddüt etmeden söylediğinden emin oldu. Tereddüt etmeli miydi? Muhtemelen. Az önce kundakçılık yaptığını itiraf etmişti. Tek mazereti, kızın itici bir nedeni olduğunu derinden hissetmesiydi. Ve onun eylemlerini yargılayarak ne tür bir ikiyüzlülük yapmış olurdu? Yaptıklarından sonra kimseyi yargılamaya hakkı yoktu. "Kim o?"

"Üvey babam." Sesi uyuşmuş gibiydi. "Saatimiz dolmadı mı doktor?"

Ondan beklediğinden fazlasını almıştı. Şimdilik bu kadar yeter demeliydi ama bir şeyi daha bilmesi gerekiyordu. Fiziksel ve zihinsel yaralarının ne olduğunu ve bunu daha da kötüleştirip kötüleştiremeyeceğini bilmesi gerekiyordu. Eğer yaparsa, kendini asla affetmezdi. "Neredeyse."

Ses tonundaki ciddiyeti hissetmiş olmalı ki gözlerini kapatıp alnını cama dayadı. Tanrım, onu oradan uzaklaştırmak istiyordu. Onun açıkta kalmasından hoşlanmıyordu. Ne pahasına olursa olsun bu dürtüye direnmesi gerekiyordu. Pencereleer onun için bir gereklilikti.

"Üvey baban seni taciz etti mi?"

"Düşündüğün şekilde değil." Kadının bu kadar çabuk cevap vermesinden, bu soruyu beklediğini anlamıştı. "Dokunulmaktan hoşlanmamamın nedenlerinden biri o olabilir ama *bana* dokunduğu için değil. Öyle mi?"

seni *rahatlattı* mı?"

"'Rahatladım' doğru kelime değil. Sen hala acı çekerken ben rahatlayamam."

Dirseklerine sıkıca sarıldı ama cevap vermedi. Connor onun bu kadar savunmasız görünmesini bir saniye daha izleyemezdi. Ayağa kalktı ve onun yanına gitti, ona ulaşma mesafesinde olması onu anında rahatlatmıştı. Ona dokunamıyorken bunun ne anlamı vardı ki?

"Bana neyin yasak olduğunu söyle, Erin." Bakışları onunkilerle buluşmak için kalktı. Oradaki sıcaklık ve endişenin birleşimi ona ne sorduğunu bildiğini söyledi. Dudaklarını ıslattığında, onun için daha derinlemesine yalamaktan kendini alıkoydu. "Sana nasıl dokunabilirim?"

"Bilmiyorum. Uzun zamandır kimse bana dokunmadı. Senin istediğin gibi değil," diye fısıldadı. "Seni öpmeyi seviyorum ama ağzının her yerde nasıl hissettireceğini bilmiyorum. Ya da içimde nasıl hissedeceğini."

Aynı anda derin bir nefes aldılar. Sakin bir şekilde onun üzerine inmesini, onunla birleşmesini tartışmak ona sakinlikten başka bir şey hissettirmedi ama kadın konuşurken onu dikkatle dinlemesini emretti. "Daha önce hiç böyle dokunulmamıştım. O zaman bile hiç iyi hissetmemiştim."

"Neyden önce?"

Sorusu çok ileri gitmişti. Kızın onu dışladığı saniyeyi görebiliyordu. "Artık bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Tek taraflı olursa olmaz. Zayıflıklarını ortaya çıkaran tek kişi bensem olmaz."

Köprücük kemiğinin altında bir sızı başladı. "Senin zayıf bir yanın yok." Onu korkutmadan ne kadarını açıklayabileceğini merak ederek banyoya doğru bir adım attı ama durdu. "Sokağa çıkarken adımlarını sayman ya da ateşe ihtiyaç duyman gibi. Bunlar kontrol edemeyeceğin şeyler, değil mi?" Onun başını sallamasını bekledi, kendini lanetlememek için dua ediyordu. "Bazen, Erin, sinirleniyorum. Daha önce de insanları incittim ve kendimi durduramadım." Bakışları anlamlıydı. "Eğer sana haksızlık eden adamı bulursam, onu öldürürdüm ve

Hoşuma gitti. Ve sonrasında çoğunu hatırlamayabilirim. Kendimi kontrol etmeyi öğrendim ama bazen *zor oluyor*. Bu benim zayıflığım."

Kız ona doğru yaklaşıırken donup kalmış gibi görünüyor, ona ateşe bakışını hatırlatıyordu. Kız ona yaklaştıkça gerginliği azaldı ve elini yüzünün yan tarafına koyduğunda telaş içinde kaldı. "Sadece iyi adamlar yüklerinin ağırlığını hisseder." Parmaklarını adamın saçlarında gezdirerek göz kapaklarının düşmesine neden oldu. "Sadece iyi adamlar daha fazlasını üstlenmeye devam eder."

"Yük sen değilsin." İtirazı şiddetliydi. "Nasıl olabilirsin ki? Yakın olduğumuzda beni terk ediyorlar."

İfadesine şüphe karıştı. "Ama sadece bu kadar yaklaştımana izin verebilirim."

Kadının kokusu ve yumuşak sesi adamın duyularını bulandırıyor, sağduyu ona biraz ilerleme kaydetmişken geri adım atmasını emrediyordu. "Ben düş alacağım. Çıktığımda burada olacağını söyle."

"Burada olacağım."

Connor on dakika sonra banyodan çıktı ve hemen dairede Erin'i Caramaya başladı. Onu mutfak tezgâhının başında, eve getirdiği biberleri doğrarken buldu. Savaş botları, dağınık saçları ve deri büstiyeriyle böylesine sıradan bir görevi yerine getirmek için son derece uygunsuz görünüyordu. Bir marketi soymak ya da bir rock konserinde sahneye dalmak için daha uygun görünüyordu. Saçlarını omzunun üzerinden geriye attı, sonra lavabonun altından bir kevgir almak için belinden eğildi. Bu hareket inanılmaz poposunu, kalçalarının gergin kaslarını ve sırtının seksi hatlarını ortaya çıkarmıştı. Elleriyle sırtını yatağa bastırırken bir yandan da poposunu olabildiğince yukarıda tutmasını emrettiğini hayal etti. olası bir şey onun sikini sertleştirdi.

"Tanrım," diye mırıldandı nefesinin altından, beline sardığı havlunun altında kendini ayarlarken. Resmi olarak birlikte yaşamaya başlayalı bir saat bile olmamıştı ve vücudu daha şimdiden ağırdan alma kararına isyan etmeye başlamıştı. Fark edilmeden yatak odasına gidebilmeyi uman Connor

yatak odalarına giden kısa koridora döndü. Kendi yatak odasının girişinde durakladı. Yer değiştirmeyi planlamışlardı ama onun eşyaları hâlâ oradaydı. O anda aynı yatak odasını paylaştıkları aklına geldi ve havlunun altında daha da şişti.

"Connor?"

Eli kapı kolunun üzerinde donup kaldı. "Evet."

"Akşam yemeği yirmi dakika içinde." Sesi gırtlaktan geliyordu. Düzensiz. "Eğer açsan."

Kahretsin, neden duşta bir tane çekip çıkarmamıştı? Nedenini biliyordu. Acele etmiş, kızın pencereden kaçıp canı istediğinde tekrar ortaya çıkmasından endişe etmişti. "Tamam. Birazdan çıkarım."

"Yavaş gitmekle ilgili söylediklerinde ciddi miydin?"

Tanrım. "Evet, ciddiydim. Ciddi olmadığım şeyleri söylemem." Bir süre geçti. "Şimdi yavaşlayabilir miyiz?"

Şu anda yeterli irade gücüne sahip miydi? Hayır. Ama yine de, söz konusu kız olduğunda hiç olmadı. Öyleyse ne fark ederdi ki? Nefesini çıplak sırtının ortasında hissettiğinde tüm direnme umudu aklından uçup gitti. Bu ona aralarındaki boy farkını hatırlattı. Yatakta nasıl görüneceklerini hayal etmesini sağladı, minyon vücudu onun cüssesiyle aynı hizadaydı. Aletin her hamlesini memnun bir çığlıkla karşılıyordu. Bir kadının, bir erkek onu fethettiğinde ve bundan hoşlandığını fark ettiğinde attığı çığlık gibi. Erin'in çığlığı hepsini bastıracaktı. Bir gün. Ama şimdi değil. Ellerini kapıya dayadı ve kıpırdamadan durmaya çalıştı, parmakları sol tarafında gezindiğinde bir iniltiyi yuttu. "Çok güzel kokuyorsun."

Sırtına ıslak bir öpücük kondurdu. "Tenin öyle güzel ki Ateşli. Her tarafına sürtünmek istiyorum. Bunu yapabilir miyim?"

Başı bir iniltiyle öne düştü. "Bu yavaş değil, tatlım. Bu çok hızlı."

Eli yavaşladı, çekilmeye başladı. Connor onu durdurmak için döndü. Herhangi bir ilerleme olursa, bunu kabul edecekti. Ona neye mal olursa olsun. İçgüdü

elini tutup tekrar vücuduna yerleştirmek istedi ama bileğinin kelepçelenmesi hoşuna gitmeyecekti. Onu göğsüne bakarken buldu, yüzü kızarmış, dudakları pembe ve ayrıktı. Uyarılmışlığı acı verici bir şekilde arttı. Hiçbir şey saklamıyordu. Fiziksel ihtiyaçları söz konusu olduğunda hiçbir şey saklamıyordu ve dürüstlüğü adamın katmanlarını yırtıyordu.

"Yaralandın mı?" Bakışları adamın sağ göğüs kafesindeydi, Brooklyn'de kuzenine sıkılan kurşunun isabet ettiğı yerdeki büzüşmüş etin üzerinde geziniyordu. "SEAL'lerle birlikteyken mi oldu?"

Ona yalan söylemek istemeyen ama umutsuzca unutmak istediğı geçmiş hakkında da konuşmak istemeyen adam, hırıltılı bir ses çıkardı ve ona odaklandı. "Sana dokunmamı ister misin?"

Küçük bir ses çıkardı. "Henüz değıl. Hazır değılim."

"Tamam." Kadının yüz ifadesinde beliren ani belirsizlikten nefret ediyordu. Onu yok etmek istiyordu. "Bedenime ne yaptığına bir bak, Erin. Sadece seninkini memnun etmek istiyor. Bunu nasıl yapabileceğimi söyle. Seni nasıl daha iyi yapabileceğimi söyle, çünkü ben de senin kadar kaybolmuş durumdayım."

Gözleri açıldı, bir kez daha ısındı. "Sen kadınları zapt etmeyi seven bir adamsın. Onları bağlamak ve acı ile zevki karıştırmak. Değıl mi Connor?"

Ağızından çıkan kelimeler bile şehvetin yüzeye çıkmasına neden oluyordu. Konuşma şekli neredeyse hipnotize ediciydi, beş duyusunu da büyölüyordu. Onlara sahip oluyordu. "Evet. Sana asla yalan söylemeyeceğim." Sertçe yutkundu. "Senin içinde olduğumu düşündüğümde, ben üstteyim. Kontrol bende. O kadar *derindeyim ki* nefes alamıyorum."

Erin sağ eline baktı ve bir şişe zeytinyağı tuttuğunu görünce şaşırdı. O da fark etmemişti. Onu akşam yemeğı pişirmek için kullanıyor olmalıydı. "*Seni dizginlememe* izin verir misin?" Şişenin kapağını açtı ve avucuna az miktarda altın rengi sıvı damlattı. Karın kaslarına, sonra da göğsüne sürdüğünde nefes alış veriş i dengesizleşti. Avucu meme uçlarının üzerinde gezindi ve onları yağla parlattı. "Buna değmesini sağlayacağım."

"Nasıl?" diye homurdandı. Kontrolü tamamen bırakabilir miydi? Gücü asla başka birine devretmemişti. Hayatında her zaman düzenleyemediği, yönetemediği çok fazla dış kaynak olmuştu ama her zaman yatakta durmuştu. Orada hükmetmeye alışkındı.

"Bana güvenmek zorundasınız."

Hayır. Kız bu kadar kolay ortadan kaybolabilecekken ellerinin bağlı olması fikri hoşuna gitmiyordu. Ya da dün geceki gibi panikleyip ona ihtiyaç duyabilirdi. Ona gidemeyeceği, onu rahatlatamayacağı düşüncesi onu endişeye sürükledi. "Güven her iki taraf için de geçerli, Erin. Sana ellerimi sürmeyeceğimi söylüyorum. Bu konuda bana güvenmek zorundasın." Derin bir nefes aldı ve havluyu bıraktı. "Elinden gelenin en kötüsünü yap."

Yüce İsa. İfadesindeki açlık. Neredeyse kapıya çarpıp geri dönecekti. Gözlerinin önünde göğüsleri büstiyerinin üstünden kabarıırken, ağzı açık kalarak hırıltılı bir nefes çekti. Sadece ona bakarak bile ıslandığını belli edecek şekilde kalçalarını birbirine sürtüyordu. Buna nasıl dayanabilirdi ki? Herhangi bir kısıtlama olmasaydı, kışını saran şortunu çoktan çıkarmış ve onu durduğu yerde beceriyor olurdu. Açık ve basit, onun sikine bir yemekmiş gibi bakması ve bu konuda hiçbir şey yapamaması onu bir akıl hastanesine düşürebilirdi.

"Bana bir gün bunun için bacaklarını açacağını söyle, Erin. Ver şunu bana." Sikini yumrukladı ve iki kez pompaladı. "Gerçek bir şeye ihtiyaç duymadan önce amına girmeyi ancak bu kadar çok hayal edebilirim. Eminim çok sıkıdır, değil mi? Kapalı bir yumruk gibi."

Ellerine biraz daha yağ döktü ve birbirine sürttü. "Evet, bir gün bunun için bacaklarımı açmayı çok istiyorum." Sesi gırtlaktan geliyordu, seksiydi. "Ve evet bebeğim, güzel ve sıkıyım."

Neredeyse boşalıyordu. Ereksiyonu elinde zonkluyordu, çaresiz ve ağrıyordu. "Siktir, tatlım. Burada ölüyorum."

Kaygan avuç içleri adamın kalçalarında geziniyor, arkalarında kaygan bir yağ bırakıyordu. "Hayır, henüz ölmüyorsun. Ama öleceksin."

Arkasından uzanıp yatak odasının kapısını iterek açtı ve tek parmağını göğsüne bastırarak onu hafifçe geriye doğru itti. Bir an sonra dizlerinin arkası yatağa çarptı ve onun gözlerindeki açlıktan büyülenmiş bir halde oturdu. Dayanılmaz bir fiziksel acı çekiyor olabilirdi ama kadının bir sonraki hamlesini görmesini engellemek için silahlı adamlardan oluşan bir süvari birliği gerekirdi. Sorusu, şortunu indirip üzerinde sadece siyah bir tanga ve önünde de "Dilediğin" yazısı kaldığında yanıt buldu. Çok doğru, diledi. Onun içine gömülmeyi, dişlerini omzuna geçirmeyi diledi. "Benim için üstünü çıkar. O küçük tatlı meme uçlarını göreyim ki ağzımın onları parlattığını hayal edebileyim."

Ellerini kalçalarında ve karnında gezdirerek parıldamalarını sağladı. "Sadece hayal ederek mutlu olur musun? Ben pek emin değilim, o yüzden sanırım onları kapalı tutacağım." Aynı tek parmağıyla onu sırt üstü yatırdı ve sefil hırıltısına hiçbir tepki göstermedi. "Yine de bunu telafi edeceğim. Dokunulmakla ilgili bir sorunum olabilir ama dokunmakla ilgili değil. Sürtünmek. Ya da *emmek*." Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve Connor'ın başı döndü. "Ellerini başının üstüne koy."

Beklentisi damarlarında dolaşarak ona uydu. Onun üzerine tırmandı, kötü bir fantezi gibi görünüyordu, ancak kimsenin onu hayal etmesi mümkün değildi. "*Tanrım*, bu sik kafalı vücudu cezalandırmak isterdim."

"Nasıl?" Ona doğru indi, vücutlarını birleştirdi ve yukarı doğru kaydı. Connor, kadının kıvrımlarının üzerinde kayması karşısında bağırmamak için dudağını ısırды. "Beni ellerinle cezalandırır mısın?"

"Çürükler bırakırım ama yumruklarımla değil. Asla, Erin." Erin onun üzerinde kıvrılırken dişlerini gıcırdatarak konuştu, onun üzerine çıktı ve kalçalarını vücudunun yanlarında gezdirdi. "Ama sertleştiğimde, seni müsait olan ilk yüzeye karşı becerirdim ve kığın darbeyi taşırdı.

Orası morarırdı. Ve yaptığım şeye bakmak beni yeniden sertleştirirdi."

Sonunda ipekle kaplı amcığı adamın sikinin üzerine yerleşti ve kalçalarını hızla sallayarak adamın sırtını bir iniltiyle yataktan kaldırdı. "Sen çok yaramaz bir çocuksun Connor. Ağzımı üzerinde hak ediyor musun bilmiyorum. Beni ikna et."

Lanet olsun. Ellerini kullanarak bunu kolayca yapabilirdi. Ağzıyla. Uyluklarını açıp klitorisini yalayabilirdi, ta ki o da bu iyiliğe karşılık vermek için yalvarana kadar. İçgüdüsel olarak bunun onun yolu olacağını biliyordu. Bir erkeğe bir şey borçlu olduğunu düşünmekten hoşlanmayan bir kadın. *Buna değmesini sağlayacağım.* Birkaç engeli aşar aşmaz, ki *aşacaklarına inanmak zorundaydı*, onu her boşalttığında karşılık vermek zorunda olduğu yanılgısından arındıracaktı. Eğer durum böyle olsaydı dizlerinin üzerinden asla kalkamazdı. Biraz ilerleme kaydedeceklerdi ve sonra ona tam olarak ve sık sık gösterecekti.

Ancak şu anda kelimelerle yetiniyor, dokunma yoluyla iletişim kuramıyordu. Bunun onun için önemli olduğunu hissetmişti, ona dokunamamanın acısının yerine ona zevk verebileceğini göstermek. Verecek bir şeyleri olduğunu göstermek için, tanıştıkları anda bunu gördüğünü fark etmemiştir. Ama Tanrım, kızın dudaklarının sikini okşaması aklına geldiğinde, ereksiyonu sıcak ve muhtaç bir şekilde karnına doğru gerilmişti. Onu takip etmesi için ölüyordu. Artık mantıklı olmanın bir yolu yoktu.

"Hadi, tatlım. Dudaklarını etrafına sar. Bana çok ihtiyacım olan şeyi ver." Kalçalarını kaldırarak ereksiyonunu kadının göbeğine sürttü. Nefes nefese kaldı ve öne doğru düştü, avuçlarını göğsüne koyarak kendini yakaladı. Tırnakları göğüs kaslarına battı ve adam tatmin olmuş bir küfür savurdu. "Sen de ağzımı sikerken o tatlı kıcını havaya kaldır. Sıradakinin ben olduğumu hayal edeyim. Seni çevireceğimi, tangaı yolumdan çekeceğimi ve o daracık amını dolduracağımı hayal edeyim."

Erin'in nefesi daralmaya başlamıştı ama onun üzerinde sallanmaya devam etti, titrek ellerini göğsünde ve karın kaslarında gezdirdi, yağın içinde göbeği ve kalçalarıyla kayd. "Bu oldukça ikna edici, bebeğim."

"Daha fazla ister misin?"

"Hayır," diye nefes aldı. "Biraz daha devam edersen denemene izin verebilirim. Bu çok s-"

"Şşşt." Onun ağzını yakalamak için kendini yukarı kaldırdı ve kaygan, müstehcen bir öpücüğe aldı. Dili ona az önce tarif ettiği hareketi taklit etti, her seferinde biraz daha derine iterek içeri ve dışarı battı. Birbirlerinin ağızlarında inlediler ve Erin kalçalarını seksi küçük bir makine gibi onun kucağında döndürmeye başladı, onu o kadar sertleştirdi ki, hayatta kalıp kalamayacağını sorguladı. Nefes alabilmesi için Erin'in ağzını bıraktığında, Erin'in gözleri belirsizdi ama gözlerinde çaresizlik vardı.

"Benimle konuşma şeklini seviyorum." Adamın gövdesinden aşağı kayd. ve kalçalarının arasına diz çöktü. "Yapmaya devam et. Durma." Kadının görüntüsü adamın neredeyse kırılma noktasını geçmesine neden oluyordu. Yağla kaplı kalçaları, öpüşmekten dolgunlaşmış dudakları, yüzüne dolanmış saçları ile tam bir tanrıçaydı. Bakışları neredeyse saygıyla adamın kalçalarının arasında perçinlenmişti. Elleri bacaklarından yukarı tırmandı, bir elini sikinin etrafına sarana kadar daha da yükseldi.

Connor'ın parmakları yatağa kıvrıldı, ağzından bir hırıltı çıktı. Bundan sonra nefesini tuttu, bekledi, onu dudaklarının arasından geçirmesi için yalvardı. "Lütfen."

"Lütfen deme. Sen talep eden bir adamsın." Yumruğunun içinde onu iki kez pompaladı, adam inlediğinde gözleri heyecanla açıldı. "Talep et, Connor."

Güç vücudunda cızırdayarak onu canlandırdı, güçlendirdi. "Neden kışın havada değil? Bir daha söyletme bana."

Erin'in karşılık veren iniltisi, bunun onun için doğru şey olduğuna dair son şüphe kırıntısını da ortadan kaldırdı. Kendisi olarak ona zarar vermiyor ya da onları geri bırakmıyordu. Ona arzuladığı gibi hükmediyordu. Ağır bir şekilde izledi-

Eğilip kendini adamın sikiyle ağız hizasına getirirken, aynı anda sırtını kamburlaştırıp poposunu yukarı iterken gözleri kapalıydı. Küçük siyah kumaş şerit iki mükemmel kalçayı birbirinden ayırıyordu. Olgun ve gergin. Tokatladığında hafifçe titreyecek bir et.

"Güzel." Kadın adamın kolanının yan tarafını yaladığında adamın kalçaları sarsıldı. "Bu ilk seferde oyun yok. Doyamayacakmışsın gibi emeceksin."

Tabanını sıkıca kavradı ve dudaklarının tepesinin hemen üzerinde gezinmesine izin verdi. "Evet, Connor."

"Dün gece bana sertçe binen ve külotunun içine boşalan o hevesli kızı göster bana. O güzel ağzıyla neler yapabileceğini göster bana."

Kadın ağzını yarıya kadar indirip yukarı çıkarken dişlerini adamın aşırı hassas etinin üzerinde hafifçe gezdirince, bağırarak ettiği bir küfürle yatağa geri düştü. Gözlerindeki hınzır parıltı onun tepkisinden zevk aldığını gösteriyordu. Onu öldürdüğünü biliyordu ve Tanrım, adamın umurunda bile değildi. Bu hareketi beş kez daha tekrarladı. Bitirdiğinde, adam yatak örtüsüne tutunuyor ve onun adını sayıklıyordu. Eli, ağzıyla eş zamanlı olarak onu çalıştırmaya başladı, boğazının arkasından gelen mırıltı sesleri inanılmaz hissi artırıyordu. Uzaktan, daha hızlı gitmesi için ona yalvardığını duyabiliyordu, ama onun yerine yavaşladı ve onu şimdiki zamana geri getirdi.

"Beni boğazının arkasına götür. Gözlerini benimkilerden ayırma. yap." Yine mavi gözleri hevesle parladı. Onun dokunuşunu istemeyebilirdi ama talimatlarını kesinlikle istiyordu. Hatta bu talimatları vermesi için onu kışkırtıyordu. Parmakları göbeğinden aşağı kayarken ve külotunun altına inerken artan bir şehvetle onu izledi. Parmakları kumaşın arkasında dans ederken kadın adamın sikinin etrafında inledi.

İtiraz etmeye başladı. Hayır. *Hayır*. Onun orgazmları ona aitti. Bunları ona vermek için sınırlı imkânları olsa da, bir yolunu bulacaktı.

Lanet olsun. "Erin, yapma-"

Onu derinlere, daha derinlere... sonuna kadar aldı, inçleri dudaklarının arasından birer birer kayboldu. "Oh, Tanrım. Oh, evet. Bana o sıcak küçük ağzını ver." Vücudu otomatik pilotta hareket ediyor, bir doz güçlü uyuşturucu gibi sağladığı çılgın zevke çekiliyordu. Topuklarını şilteye gömdü, kızın ağzından biraz çekildi ve kendini yavaşça kızın tatlı sıcaklığına geri bıraktı. Külotunun içinde öfkeyle çalışmayan eli adamın kalçasına saplandı ve kadın inledi. Hoşuna mı gitmişti? Tanrım, bu kızın inanılmaz olduğunu düşünmüştü ama hiçbir fikri yoktu. Tıpkı ona söylediği gibi, o güzel gözlerini ona dikti ve onu serbest kalmasına doğru koşturdu.

"*Kahretsin, çok sert boşalacağım. Erin.*"

Sözleri onun içinde bir şeyleri ateşlemiş gibiydi. Elini onun etrafına sıkıca sardı ve ağzı derin çekişler yapmaya devam ederken onu hızla sarsmaya başladı. Bu sırada kafasının içinde yankılanan, kafatasını hırpalayan seksli inleme sesleri çıkarıyordu. Kendini orgazma sürüklerken odak noktası parmakları oldu. Göğsüne keskin bir şey saplandı... onu doruğa çıkaran kişi olma ihtiyacı... *yapamadığı* için inanılmaz bir hayal kırıklığı. Hepsinin ötesinde, saf, akıl almaz bir zevk akıntısı her şeyi bulanıklaştırdı. Zayıf. Güçlü. O anda, kontrol odağından uzaklaşırken her iki duyguyu da hissetti. Kör edici bir telaşla her şey silinip gitmiş, dünyası binlerce küçük parçaya bölünmüştü. Bağırдыğını duydu ama kendini durduramadı. Bu çok inanılmazdı... ağzı durmuyordu.

"Al, al, *al*. Ağgözlü kız. *Benim* lanet kızım."

Kısa, göz kamaştırıcı bir an için her şeyin izini kaybetti. Vücudu aynı anda hem tükenmiş hem de bütün hissediyordu. Erin bir çığlık atıp göğsünün üzerine düştüğünde, boşalırken vücudu titrediğinde bu tekil duyguya hayret etmeye başlamıştı. Zihni inkâr çığlıkları atıyor, elleri yatak örtüsünü yumrukluyordu. *Hayır. Ona zevk vermem gerekiyordu. Sözde*

Ne zaman ve nasıl olacağını kontrol ediyordu. Bir an önceki coşku gitmiş, yerine boğulacak kadar yoğun bir utanç gelmişti. Pasif olmak onu öldürüyordu. Buna daha ne kadar dayanabilirdi?

Erin başını kaldırdı. "Ne oldu?" Kadın topuklarının üzerinde geri çekildi ve Erin ona sarılmak için kendini zor tuttu. "Ben... hoşuna gitmedi mi?"

Oturur pozisyona geçerek yüzlerini bir nefeslik mesafeye getirdi. "Bayıldım. Çok mükemmeldin, tatlım. Hiç bu kadar iyi olmamıştım. *Asla.*"

Endişesinin bir kısmı kayboldu ama hepsi değil. "Ama?"

Connor döndü ve bacaklarını yatağın kenarına atarak elleriyle yüzünü ovaladı. "Ben pasif bir adam değilim, Erin. Kızımın kendini boşaltmasını izlemek için yaratılmadım. Senin zevkini görüyorum. Buna *ihtiyacım var.*" Nefesi aceleyle çıktı. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var, sonra iyi olacağım."

Bir süre odada yavaşlayan nefesleri dışında ses çıkmadı. Erin'in kolları arkadan sırtının genişliğini sardığında, başı öne düştü. Vücudu sırtına yaslandı, başı omzuyla boynu arasındaki boşluğa gömüldü. "Benden hemen vazgeçme," diye fısıldadı.

Kalbi hızla çarptı. Böyle mi düşünmüştü? Eğer öyleyse, onun hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı. "Beni senden uzak tutmak için hasarlı gururdan daha fazlası gerekecek." İşte tam burada dönüp onu kollarına aldı ve bildiği tek yolla ona güven verdi. Ama bu bir seçenek değildi. Erin onun iç kargaşasını hissetmiş gibiydi çünkü ona daha sıkı sarıldı ve ikisini de yatağa geri itmeye çalıştı. Kadının onu hareket ettirmek için verdiği birkaç saniyelik mücadeleden sonra Connor gitti. Yüzü ona dönük, istediğinin tam tersi bir şekilde uzanırken, kadın onu arkadan tutmuş, yüzü sırtına gömülmüştü.

Uykuya dalması uzun sürdü ama uyuduğunda derin bir uykuya daldı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

T *Kapana kısılmış. Kapana kısıldı. Kapana kısılmış.*

Erin'in vücudu ateşler içindeydi ve kaskatı kesilmişti. Oksijen, ağrıyan ciğerlerine bir pipetle çekiliyormuş gibi geliyordu. Bu hırıltı *ondan* mı geliyordu? Göğsünü ve bacaklarını kaplayan yoğun bir çelik bant nefes almasını daha da zorlaştırıyordu. Ağırdı. Çok ağır. *Hareket* edemiyordu. Mantıklı bir düşünce oluşturamıyordu. Yer değiştirmesini, kurtulmaya çalışmasını sağlayacak bir düşünce. İşe yaramaz. Zaten faydasız olacaktı. Tuzağa bir kez izin verdiğinde, tuzak ona hükmediyordu. Buraya nasıl gelmişti? Buna nasıl izin vermişti?

Gardını düşürdün ve şimdi bedelini ödeyeceksin. Sırada karanlık kutu var. Tıpkı dolap gibi. Sen yalvarırken gülerek seni içeri atacaklar. Tanrım, lütfen kelepçeleri çıkarmayı yine unutmasınlar. Lütfen. Gözyaşları şakaklarını kaplamadan, gözlerinin kenarlarını yakmadan, saçlarını ıslatmadan önce görüşünü bulanıklaştırdı. Onlardan kurtulmak için ellerini hareket ettiremiyor ya da başını çeviremiyor. Çekirge kanatları çırpınmaya başladı. Daha yüksek sesle. Daha yüksek sesle. Boğazından bir çığlık yükseldi ama serbest kalmadı. Nasıl olsa kimse onu duymayacaktı. Kasırganın içindeki yüz onun çığlıklarından besleniyordu. Ona tuzak kurması için daha fazla sebep verdiler. Ona deli demek için.

Zımparalanmış ahşap ve çam iğnelerinin kokusu çılgin düşüncelerine sızdı. Gözyaşları akmaya devam ediyordu, nefes almak hâlâ acı verici bir şekilde zordu ama korkunç gürültünün arasından küçük bir rahatlık balonu eve giden yolu buldu. Hâlâ kapana kısılmıştı. Connor tarafından mı kapana kısılmıştı? Hayır, bu doğru olamazdı. O yapmazdı, değil mi? Muhteşem bir serap kılığına bürünmüş bir tuzak mıydı?

"Hayır," diye mırıldandı loş odada. "O değil."

Göğsündeki ve bacaklarındaki çelik bantlar seğirdi. Mucizevi bir şekilde çekildiler ve nefes alabildi. Henüz hareket edemiyordu ama tatlı havayı içine çekmek yeterliydi. Şimdilik yeterliydi. Başını çevirmeyi ve odanın karşısındaki pencereye odaklanmayı başardı ama pencere büyük bir nesne tarafından kapatılmıştı. Connor. Connor'dı ve ona bağıırıyordu.

"*Erin*. Siktir, tatlım. *Hayır*." Sağ eliyle yatak başlığını kavradı ve ahşap gıcırtısını duydu. "*Çok özür dilerim. Kahretsin*."

"Pencere," diye mırıldandı. Connor'ın gözlerinde anlayış belirdi ve ona doğru uzandı, belli ki onu kucaklayıp taşımak niyetindeydi. Son anda ellerini geri çekti ve alçak sesle ve iğrenç bir şekilde küfretti. Kız yastıktan onu izlerken, adam kafese kapatılmış bir aslan gibi odada volta atmaya başladı. Aynı anda hem dehşet verici hem de hayranlık uyandırıcıydı. Bir şeyler söylemek, onu rahatlatmak için bir şeyler yapmak istedi ama pencereye gidip dengesini yeniden kazanmaktan ötesini düşünemedi. Bacaklarını ve kollarını denediğinde, hareket ettiklerini görünce şaşırdı, yatağın üzerinden sürünerek geçme ve pencere kenarına inme ihtiyacını karşıladılar. Garip, genelde güç toplaması çok daha uzun sürerdi. Cesaret.

Connor onu camın önünde karşıladı. "Oraya gitmiyorsun. Sakın cüret etme. Beni burada nasıl görüldüğünü hatırlayarak bırak-" Bir elini saçlarında gezdirdi. "Nasıl daha iyi yapacağımı söyle."

"Sadece orada dur." Uzandı ve bir elini adamın kabaran göğsüne koydu. "Tam orada. Dün gece bir dakikaya ihtiyacın vardı ve şimdi de benim bir dakikaya ihtiyacım var. Tamam mı?"

Bir süre sonra başını salladı. "Uyuyakalmışım." Sesi çok uzaklardan geliyordu. Puslu. "Uyumuş olmalıyım... Uyanmadan önce kendimi çok rahatlamış hissettiğim bir dakika vardı. Sakin. Böyle hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Ve tüm bu zaman boyunca sen acı çekiyordun. Tanrım, bunun için kendimden nefret ediyorum."

Karanlık bir gölge sokağı görmesini engelledi, üzerine çöktü ve göğsünün içinde katlandı. Sözleri bilincinin etrafında sekiyor, çarptıkları her yerde ona zarar veriyordu. *Kendimden nefret ediyorum*. Eğer bu sabah

Bir şey kanıtladıysa, o da tamir edilemeyecek durumda olduğuydu. Connor'ın ona gösterdiği nezaket ve anlayıştan sonra bile, hâlâ bir kucaklaşmaya dayanacak kadar sağlıklı değildi. Asla da olamayacaktı. Hayatı bu şekilde çok uzun sürmüştü ve kalıpları belirlenmişti.

Dikkatli bir şekilde Connor'ın camdaki yansımalarını izledi. Perili görünüyordu. Hiçbir çare yokken, hatasını düzeltme ihtiyacı yüzünden yıkılmıştı. Birbirlerini sadece iki gündür tanıyorlardı ve şimdiden onu hayal kırıklığına uğratmış, incitmişti. Kendisinden nefret etmesine neden olmuştu. Daha fazla zarar vermeden önce ondan uzaklaşması gerekiyordu. Gerçekten de onun manyetik yörüngesinde bu kadar uzun süre kalması bencilceydi. Ama şimdi ikisine de merhamet edebilirdi. Kes ve kaç. En iyi yaptığı şey buydu. Başarısızlığın ilk acısını atlattıktan sonra minnettar olacaktı.

Camda kendini gördüğünde neredeyse gülecekti. Saçları fare yuvası gibiydi. Aptal *You Wish* tangasının üzerinde bükülmüş deri büstiyer. Evet, muhtemelen istemiştir. Muhtemelen kollarında olmaktan panik atak geçirmeyen bir kız arkadaşı olmasını dilemiştir. Hayalet de olabilirdi.

"Belki de öyleyimdir."

"O nedir, tatlım?"

Uyku sersemi sesi kadının içini ısıtmaktan geri kalmadı. Ayrılma kararını vermiş olabilirdi ama bu ona olan çekimini daha az yoğun hale getirmezdi. "Bu iş yürümeyecek." Camdaki yansımasıyla konuşuyordu ama yine de canı yanıyordu. Özellikle de adamın gözleri onun sözleri karşısında parladığında. "Ne düşünüyorduk ki? Hayatımı bağlanmaktan kaçınarak geçiriyorum. Kontrol etmen, düzeltmen ve yönetmen gerekiyor. Bana kızmaya başlayana kadar lanet bir geri sayım bu. Bunu kısa keselim, olur mu?"

"Yapma." Sesi titriyordu. "İkimiz de üzgünken bunu yapma. Lütfen."

Gülümseyerek etrafında döndü ve yerde şortunu aradı. "Birbirimizi tanıdığımız iki gün boyunca birimiz ya da ikimiz de üzgündük.

diğer. Biz bir çift danışmanın ıslak rüyasıyız." Kapının hemen içinde şortunu bulup bacaklarına geçirdi ve Connor onun bu hareketine homurdanınca nefesi kesildi. *Onu görmezden gel. Daha hızlı hareket et.*

"Bir daha olmayacak," diye söz verdi sessizce. "Bu bir kazaydı. Yapmamalıydık-"

"Ne? Aynı yatakta mı uyuduk? Bu *kız arkadaşınla* yapmak istediğin bir şey değil mi?" Bağırıldığını fark etti ve kendini dizginledi. "Şu haline bak. Beni kucağına alıp sarsmak, gidemeyeceğimi söylemek için can atıyorsun ama bunu yapamıyorsun. Daha fazla suçluluk duymadan olmaz. Daha fazla başarısızlık. Seni *mahvedeceğim*."

"*Hayır*." Ona doğru yürüdü ve bir adım ötede durdu. "Tanışmadan önce mahvolmuştum. Bunu sen yapmadın. Ben kendime yaptım." Adam devam etmeden önce kadının onun ateşli konuşmasına cevap verme şansı olmadı. "Belki de henüz mahvolmanın ne demek olduğunu bile bilmiyorum. Senin benim olduğuna çoktan karar verdim. Eğer kendini benden uzaklaştırırsan, bunu öğrenebilirim."

"Bunu bana yükleyemezsin," diye fısıldadı. "Belki de kendi iyiliğin için fazla asilsin. Belki bunu göremiyorsun ama ben ikimiz için de en iyisini yapıyorum. Senin benim veremeyeceğim bir şeye ihtiyacın var. Benim de *senin* veremeyeceğin bir şeye ihtiyacım var."

Rüzgâr gözlerinin önünde yelkenlerini terk etti, nefesi dudaklarının arasından vınlayarak geçti. Bağırsaklarında diken diken olan suçluluk duygusu karşısında kendini zorlukla dik tuttu. "Sana ne veremem?"

"*Özgürlük*. Beni bağlamak isteyeceksin. Yatağın içinde ve dışında." Bir hıçkırığı yuttu. Bundan sonra söyleyecekleri canını ne kadar acıtsa da başka seçeneği yoktu. "'Sakın pencereden dışarı çıkayım deme, Erin.'" "Kendini dışarı atma, Erin. Bağımsızlığımın elimden alınması tehdidiyle yaşayamam. *Seninle* yaşayamam."

Sözleri aralarına bir kaya parçası gibi düştü, yere saplandı ve odayı ikiye bölen çatlaklar oluşturdu. Onun yarısı. Onun yarısı. O istedi

uçurumdan atlayacak, onun sıcaklığına sokulacak ve kalbi dayanamayana kadar     r dileyecekti ama yapmayacaktı. Bu y  zden g  zel Şeyler alamıyordu. Onları kırdı. Connor sahip olduğu en g  zel Şeydi. Bu Şekilde devam edemeyeceğini anlamalıydı. Connor'ın g  zlerindeki piŐmanlıđa, suçluluğa bir saniye daha tanık olamadan odadan fırladı ve kanepenin yanına attığı botlarını kaptı. Ayaklarını içine soktu ve bağcıkları nı çok sıkı bağladı.

"Hayır. Şu anda gidemezsin," dedi hemen arkasından. "Sabahın bu erken saati g  venli değil."

Doğruldu. "Beni nasıl durduracaksın?" "Ben gideceğim. Sen kal."

G  zyaŐları bir kez daha tehdit etti. G  zyaŐlarının akmasını engellemek için iki eliyle g  zlerine bastırmak zorunda kaldı. Bu çok k  t  yd  . İki g  n sonra ayrılmak kolay olmalıydı ama ondan uzaklaŐırsa organları par alanacakmıŐ gibi hissediyordu. "Bana yardım etmeye çalıŐmayı bırak. Sadece dur. Buna *dayanamıyorum*."

Onun   n  ne geçti, g  zleri fırtına gibi   fkeliydi. "Bunu bitirmek istemiyorsun. Senin içini g  rebiliyorum, tatlım. Bil bakalım ne oldu? Sana izin vermeyeceğim." Bakışları sanki onu   pmek istiyormuş gibi dudaklarına kaydđ ama kadın ondan kaçmak için geri çekildi. Onun   p  c  ğ  ne asla izin veremezdi. Bu onu   ld  r  rd  . Koridora çıkmayı asla baŐaramazdı. Connor yine de onu takip etti. Yavaşça. "  zg  rl  k m   istiyorsun? Şöyle olsun. Pencereleden kaymanı ya da kapılardan çıkmayı engelleyemem. Seni kaybetmemek için endişeden delirmem gerekiyorsa, bunu yaparım. Tekrar ortaya çıktığında nasıl hissedeceğim için yapacağım. Vazge miyorum. Ve biraz hayal kırıklığına dayanamayacağımı d  Ő nerek beni aŐađılıyorsun. Biraz acı. *Getir onu*, Erin. Ben hazırım."

Zaman yavaşladı ama nabzđ hızlandı. Gizliden gizliye umut ediyor olmalıydı.

Direnecekti,   nk   rahatlama onu batırdı. Sadece rahatlama değil. Gurur. Onunla. Tamamen yabancı bir duyguydu,   nk   kaçış planları dışında hiçbir Şeyden ya da hiç kimseden gurur duymamaya çözen g  steriyordu.

"Birbirimizi iyileştiremeyiz."

"Bizi izle."

Böyle bir özgüven onu çok korkutmuştu. Onu hayal kırıklığına uğratacaktı. Bunu biliyordu. Kendisi bile nasıl mutlu olacağını bilmezken bir başkasının mutluluğundan sorumlu olmak dehşet vericiydi. "Ya uzun zaman alırsa? Başka kadınlara ihtiyacın olacak mı?"

Çenesi büküldü. "Başka bir kadına gidersem ne yaparsın?"

Kırmızı, onun görüşünü filtreledi. Oturma odası yerine mutfakta duruyor olsaydı, ocağın dört gözünü de sonuna kadar açardı. Boğazını tutamayana kadar bağırma ihtiyacıyla gerildi. Bir bora rüzgârı gibi içinden kopup geldi. "*Onun lanet gözlerini oyardım.*"

Connor onun kulak tırmalayan sesi karşısında irkilmedi. Sadece başını salladı. "Güzel. Bunu bana bir daha asla sorma." Gözleri karardı. "Eğer başka bir erkeğin yanına gidersen, onun hayatına son vereceğimi söylememe gerek yok."

Arzu karnında dalgalanıyordu. Bu şiddetli sahiplenme duygusu onu tahrik ediyordu. Onu heyecanlandırıyor, kendi doğasına çağırıyordu. Ama bunu bir anda kabullenmek çok zordu. Bunu kabullenebilmesi için biraz mesafeye ihtiyacı vardı. Onu ve teklif ettiği şeyi kabul edebilmek için. Beş dakika önce, bu ilişkinin çoğunlukla onun tarafından yapılan bir hata olduğunu düşünmüştü. Uzaklaşmak doğru olan şeydi. Bu küçük deney başarısız olacaktı. Bundan emindi. Yine de ona bir daha asla dokunamayacağı, onu sahiplenme hakkına sahip olamayacağı düşüncesi... parçalanmak istemesine neden oldu.

O da en iyi yaptığı şeyi yaptı. "Sonra görüşürüz."

Ön kapıdan çıktı ve kaçtı. Şimdilik.

F Başının döndüğünü hisseden Erin, sokağın sonundaki köşeyi döndü. Connor'ın apartman penceresinden onu izlediğini hissetmişti ama şimdi görüş alanının dışındaydı. Tanrım, bundan nefret ediyor olmalı. Onu takip etme isteğiyle duvarlara tırmanıyor olmalıydı. Ama yapmayacaktı. Ona özgürlük vermek konusunda söylediklerinde ciddi idi. Bunun için minnettardı, her ne kadar yarı yarıya onunla gelmesini dilemiş olsa da. Ondandır sadece birkaç dakika önce ayrılmıştı ve şimdiden

kokusunu, güven verici varlığını özledim.

Evet, boku yemişti.

Ayrıca o kadar acıkmıştı ki midesi kendi üzerine çökecekmiş gibi hissediyordu. Zeytinyağlı Slip 'n Slide oyununu tercih ettikten sonra dün akşam yemek yememişlerdi. Buna cidden değmediğinden değil. Onu ağzında hissetmek, söylediği şeyler... *hırıltılar*.

Krep. Biraz krep almaya odaklan.

İleride, her iki yanında fast-food restoranlarının bulunduğu bir kavşak gördü. Bir şeyler atıştırıp kafasını boşaltabileceği yirmi dört saat açık bir lokanta mutlaka vardı. Dolu bir mideyle düşünmek daha kolay olurdu. Hapishanede kaldığı kısa süre boyunca değerini bildiği tek şey yemekti. Tabağında asla bir lokma bırakmaz ya da sıcaklıktan şikayet etmezdi. Tanımlanamayan topaklar içeren tatsız yoğurt üzerine bayat granola yedikten sonra neredeyse her şeyden mutlu oluyordunuz.

Connor'ın görüntüsü aklına geldi. Sabahki kirli sakalları ve dağınık saçlarıyla nasıl görüldüğü. Kalçalarından aşağı sarkan ama poposunu mükemmel bir şekilde saran bol eşofman altı. Oturma odasında onu geri çekerkenki gerginliği. *Gel bakalım*. Kollarından aşağı bir ürperti indi. Lanet olsun ona. Onun gibi bir adamı mutlu edecek donanıma sahip olmadığının farkında değil miydi?

Güvensizlikler artarken bile, bir gerçek kendini göstermeye devam etti. Ondandır vazgeçmiyordu. Bunda öyle büyük bir rahatlık vardı ki, onu sıcak bir battaniye gibi sarıp sarmalıyordu. Onu tam bir panik atağın sancıları içinde görebiliyor, kıskançlığını, hatalarını kabul edebiliyor ve yine de onu istiyorsa, belki de gerçekten ciddiydi. Ona bir kaçış yolu vermiyordu. Ama ilk kez bir kaçış yolu *istemeyecek miydi*?

"Krep," diye mırıldanarak caddeyi geçip Denny's'e doğru ilerledi. Kaldırımın kenarında durdu. Restoranın içindeki pencerenin yanında tek başına oturan Polly bitkin görünüyordu. Erin içeriye doğru yürüdü.

Girişte, takım arkadaşının karşısındaki koltuğa oturmak için hostesi görmezden geldi.

"Buraya sık gelir misin?" Kupa Polly'nin ağzına doğru giderken yarı yolda durdu ama başka bir tepki vermedi. Erin bu kadar erken saatte ne yaptığını merak ederek onu inceledi. Muhtemelen bir başkasının aksine *epik* bir ruhsal çöküntü ve neredeyse bir ayrılık yaşamıyordu.

Polly kahvesini bir *çırpıda* masaya bıraktı. "Los Angeles'tan buraya yeni taşındığım için, hayır. Ama yemekler berbat değil ve beni rahat bırakıyorlar, bu yüzden bunu bir alışkanlık haline getirebilirim."

Erin onu inceledi. Boynundaki parıltı mıydı? "Gece geç saatte mi?"

Bu ona *geri çekilmesini* söyleyen bir bakış kazandırdı. "Ben de sana aynısını sorabilirim. Sanırım Connor oda arkadaşlığı durumuna itiraz etmedi?"

"Hayır. Ama yine de iyi bir önlem olsun diye ona üfledim."

Polly güldü, her seferinde beklenmedik olan o kız kahkahası. "Ve sana kahvaltı hazırlamayı bile teklif etmedi mi?"

Erin kahve için garsona işaret etti. "Sabah kızıllığı pek bana göre değil."

"Şok edici."

Garson kız elinde bir menü ve kahveyle çıkageldi. Erin elinin tersiyle itti ve bir yığın çikolatalı krep sipariş etti. "Peki bilgisayarla çalışmak sizi nasıl hapse attırıyor?"

"Beyaz Saray'ın Twitter hesabını hacklediğinizde." Kahvesini yudumladı. "Ve başkan yardımcısı ile metresi arasındaki e-posta yazışmalarının ekran görüntülerini tweetliyorsunuz."

"Lanet olsun."

Bir omzunu silkti. "Bana para ödendi. Kimin kimi becerdiği umurunda bile değil. Sadece kiramı ödemem gerekiyordu."

Erin bir kez başını salladı. "Onlar da mı battı?"

"Kim? Başkan yardımcısı mı? Metresine sormanız gerekecek."

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. Arkadaşlığın en son şey olduğunu düşünmüştü.

bu sabah istedi. Boşluk arıyordu. Düşünecek bir yer. Ama Polly ile konuşmak da hiç fena değildi. Tek bir arkadaşı bile olmadığı ve olmasını da hiç *istemediği* düşünülürse, bu farkındalık şaşırtıcıydı. "Hayır. Sana ödeme yapan kişi. Hapis *yattılar* mı?"

Polly başını salladı. "Uh-uh. Sadece küçük yaşlı ben. Şeytani adalet sistemimiz için üç kez şerefe."

"Buna içerim. En azından şeytani kısmına." Erin kahveden sağlıklı bir yudum aldı ve kahve midesine giden yolu ısıtırken takdirle iç geçirdi. "Kahve de bok gibi değil."

Diğer kız öne doğru eğildi. "Hey, sana sormak istiyordum... Dade Islahevinden nasıl kaçtın? Okuduğum kadarıyla oradaki güvenlik bir ördeğin kışından daha sıkı. Ama kaçış yöntemin hakkında hiçbir yerde ayrıntı yok."

Erin omurgasında bir karıncalanma hissetti. "Dade'de olduğumu nereden biliyordun?"

Polly kahve fincanına baktı. "Bilgi topluyorum. Bu düşünmeden yaptığım bir şey." Kısa siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Bazen insanların bunu bir ihlal olarak gördüğünü unutuyorum."

Erin nasıl hissedeceğinden emin değildi. Biri ona hapse girmek için ne yaptığını sorduğunda hiç kendini tutmamıştı. Silahlı soygun. Bir keresinde bir polis arabasını ateşe vermişti. Geçmişinin çoğu açık bir kitaptı. Geçmişinin tartışmaya açık olmayan diğer, daha kişisel kalıntılarıydı. Belki kafasının içindeki sesler hariç. Kamu kayıtlarının bir parçası olmayan şeyler. Hayır, ensesine doğru yayılan karıncalanmaya neden olan başka bir şey vardı. Diğer insanlar onunla ilgileniyor, merak ettikleri için sorular soruyorlardı, sorgulamak istedikleri için değil. *Bu* onun hayatında nadiren, hatta hiç olmamıştı. Yine de son kırk sekiz saat içinde iki kişi onu daha yakından tanımaya çalışmıştı.

Bu onu önemli hissettirdi.

Bir kaşık aldı ve pürüzsüz metali yanağında gezdirdi. "Önce

zaman çocuk oynucağıydı. Dade personeli açık zeytin rengi gibi yeşil önlükler giyiyor. Günah gibi çirkin. Bizimkiler beyazdı." Polly ilgiyle başını sallayınca Erin'in içinden delice bir gülümseme geldi. "Bir öğleden sonra kütüphane arabasından yeşil bir fosforlu kalem aldım. Kırıp açtım ve önlüğümü yeşile boyadım."

Polly'nin bakışları genişledi. "Sakın söyleme..."

"Neredeyse başaramayacaktım. Saçlarım hâlâ pembeydi, bu yüzden saklamak için bir yol bulmam gerekiyordu." Kaşığı kafasına vurdu. "Yanımdaki hücrede kalan kızın Marlins beyzbol şapkası vardı. Olmaması gerekiyordu ama oğlu doğum günü için gizlice almıştı. Eğer dışarı çıkabilirsem oğluna Marlins bileti almam karşılığında şapkayı bana verdi." Bu anıyı hatırlayınca boğazı düğümlendi, o da boğazını temizledi. "Ertesi gün çamaşırhanede çalışma programım vardı. Giysileri tasnif ediyorduk, sonra da temizlenmek üzere tesis dışına götürülüyorlardı. Gardiyanlardan biri yüzüme vurmayı çok severdi. Prenses şöyle, prenses böyle. Her neyse, kemerinden kartını çıkardım ve tuvalet molası vermesini bekledim. Yeşil önlükleri giymek ve saçlarımı başlığın altına toplamak için yaklaşık dört dakikam olduğunu biliyordum. Bir dakikada yaptım. Sonra çamaşır kamyonuna atladım ve doğruca o lanet yerden çıktım. Kamyonu hapishaneden bir mil uzakta bıraktım ve kaçtım."

"İnanılmaz."

"Evet,
öyleyim."

Polly tırnağını ön dişine vurdu. "Peki ya ikinci sefer?"

Erin'in midesi guruldadı. Etrafındaki odanın odağı kayboldu. Cebindeki kibriti el yordamıyla buldu ve kâğıt paspası ateşe verdi, keskin kokuyu ağgözlülükle içine çekti. Polly alevin üzerine bir bardak su dökerek söndürdüğünde Erin kaşlarını çatı. "İkinci sefer o kadar kolay olmadı."

"Hayır, senin neler yapabileceğini öğrendikten sonra böyle bir şey olacağını sanmıyorum." Polly saniyeler geçtikçe onu dikkatle izledi. "O çocuğu satın aldın mı?"

Marlins biletleri?"

"Tabii ki. Daha sonra on üç yaşındaki kışını Hooters'a falan götürdü." Kahve fincanının kenarını orta parmağıyla daire içine aldı. "O gün açıkta olduğum için Dade'e geri götürüldüm. İşlerin nasıl yürüdüğü komik, değil mi? Beyzbol şapkası beni hem kurtardı hem de lanetledi."

"Hiçbir iyilik..."

Erin Connor'ı düşündü. Ona yardım etme kararlılığını. Cezasız mı kalacaktı?

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

Connor polis merkezine girdi ve Derek'i görmesine izin verilmeden önce üst aramasından geçti. Ekibin bu sabah planlanmış bir toplantısı yoktu çünkü birimin altı üyesine de dün emir verilmişti. Tucker May'in eski hücre arkadaşıyla görüşmeden önce iki saati vardı ve önce yüzbaşıyla konuşması gerekiyordu. Karakolun ana katına girdiğinde Bowen'ı Derek'in odasının karşısındaki sütuna yaslanmış halde buldu. kaşlarını kaldırarak onu selamladı.

Bowen başparmağını ofis kapısına doğru salladı. "İçeride eşiyle birlikte. Onları rahatsız etmenin uzuvlarının kopmasına yol açabileceği söylendi. Ben benimkileri oldukları yerde seviyorum."

Birdenbire ortaya çıkan Austin yanlarına sokuldu. "Bana da aynı şey söylendi ama bir saat oldu. Bazılarımızın katılması gereken işler var."

"Hangi konular bunlar?" Connor sordu. Bu adam hakkında hâlâ bir fikri yoktu ve bu da canını sıkıyordu. Yine de Erin'in yörüngesinde bulunan herhangi bir erkeğin hemen düşmanı olacağından şüpheleniyordu. *Sera* dışındaki tüm kadın isimlerini unutmuş olan Bowen hariç. Austin'le ilgili bir şey onu savunmaya itmişti, sanki dış görünüşünün gösterdiğinden daha tehlikeli olabilirdi. "Derek seni kullanacak bir şey bulana kadar kenara atıldığını sanıyordum."

Austin ağzına bir sakız attı. "Benim için her zaman bir kullanım alanı vardır. Sadece buna kendim karar veriyorum. Emirlere uymayı pek sevmem."

"Öyle mi?" Bowen sırtıttı. "O zaman Derek'le konuşmak için buradasın."

Tam olarak ne? Chicago'da sprey bronzluk için en iyi yer mi?"

"Histerik." Austin'in gülümsemesi sıkıydı. "Annemin Yunanlı olduğunu bilmeni isterim. Eğer güneş tenime tapıyorsa, bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

Connor kapıya doğru sabırsız bir nefes üfledi. Bowen'ın burada bulunma nedeninin kendisinininkine benzediğinden şüpheleniyordu. Austin bir jokerdi. Ama hiçbirini bir çift alet gibi dikilerek cevap alamayacaktı. "İki dakika sonra içeri giriyorum."

Üniformalı bir polis memuru yanından geçerken Connor'ın sözleri karşısında dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Belinizi bağlayın."

Connor Bowen'la bakıştı ve üç adam da sessizliğe gömüldü. Kürek kemiklerinin arasında kaşıntı hissetti. Erin saatler önce daireden ayrıldığından beri kaşınıyordu. Bu sabah neredeyse zaten öngörülemeyen olan ilişkilerinin sonu olacaktı ve bu onun kendi suçuuydu. Hiçbir zaman ağır uyuyan biri olmamıştı ama arkasındaki yumuşak beden, yeterince yaklaşıpıyormuş gibi göğsüne kilitlenmiş ince kolları neredeyse komaya girmesine neden olmuştu. Onun tarafından *ihtiyaç duyulduğunu* hissederek uykuya dalmıştı. Bu ihtiyaca yaklaşmak, onu özümsemek zorunda kalmasına şaşmamalıydı.

Tanrım, onu o panik halinde görmeden gözlerini kapatamıyordu. Kadından yayılan korku ona ulaşmış ve onu boğmuştu, suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Dikkatli, sabırlı ve tetikte olması gerekiyordu. Onun tekrar gitmesi riskini göze alamazdı. Her nasılsa birkaç gün içinde hayati bir önem kazanmıştı. Onun içine girmiş ve kazılamayacak kökler salmıştı. Bu kökler çoktan büyümüş ve onu genellikle çok sıcak koştuğu yerde serinleten bir gölge ağacına dönüşmüştü. Daireden ayrılmasının üzerinden sadece birkaç saat geçmişti ve şimdiden onu görmek için yanıp tutuşuyordu. Onun tarafından dokunulmak için. Ona dokunmanın kendisini iyi hissettirdiğini söylemişti ve onu mutlu eden bir şey olmadan gittiğini bildiği için her geçen dakika biraz daha ölüyordu. Pusuda bekleyen canavarları rahatlatan bir şey.

onun içinde.

"Zaman doldu," diye mırıldanarak Derek'in ofis kapısına doğru yürüdü. Tam kapı tokmağına uzanmıştı ki kapı açıldı ve kovboy çizmeleri ve pembe bir sundress giymiş minyon bir esmer ortaya çıktı. Çok güzeldi ve... gençti. Yirmi beş ya da yirmi altı yaşından fazla olamazdı. Connor yanılmıyorsa, yüzünün yan tarafında epeyce bir bıyık yanığı vardı. Arkasından alçak bir hırıltı yükseldi ve Connor başını kaldırdığında Derek'i kollarını kavuşturmuş, yüzünde karanlık bir ifadeyle buldu.

"Karıma bu kadar yakın durmanın bir sebebi var mı, Bannon?"

"*Derek*," diye uyardı esmer kadın Connor'a özür dileyen bir bakış atmadan önce. "Adamda Tanrı'nın bir keçiye verdiği terbiye yok. Ben Ginger ve sizinle tanışmak bir zevk." Parıldayan elmas yüzüğüyle birlikte sağ elini uzattı. "Buraya gelip kocamın bu kadar çok çalışmasının sebebiyle tanışmak zorundaydım."

Derek'in yasaklayıcı ifadesine bakılırsa, Ginger'ın eline dokunmak bile kurallara aykırıydı. Ancak Connor'ın başka seçeneği yoktu ve adamdan geri adım atmaya başlamadan önce lanetlenecekti. Ginger'ın elini sıktı. "Memnun oldum, hanımefendi."

"Tanrım, bana annelik yapma. Ben yeni bir anneyim ve yeterince yorgun hissediyorum." Austin öne çıktı ve elini uzattı. "Pek öyle görünmüyorsun, bu kesin."

Derek'ten bir hırıltı daha.

Bowen ofise girmek için sabırsızlanıyor, ayaklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyordu. Ama Ginger'ın elini sıkmayı ve yarım bir gülümseme vermeyi başardı.

Ginger parmak uçlarında yükselip Derek'in yanağına bir öpücük kondururken Derek gözlerini üçünden de ayırmıyordu. "Çok fazla çalışma şekerim."

Derek geri çekildiğinde hepsi ofise yığıldı, Bowen Connor'ın yanındaki duvara yaslanırken Austin tek kişilik odaya geçti.

Sandalye. Derek masanın arkasındaki yerini aldı, kollarını hâlâ göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Bowen'ı işaret etti. "Seğirmelerin beni rahatsız ettiği için önce sen başla. Ne istiyorsun?"

"Kiminle çalıştığımı bilmek istiyorum." Bowen çenesini Austin'e doğru salladı. "Kim bu herif? O iki kız hapse atılmak için ne yaptı?"

"Hepinizi iyice inceledim. Bu yeterince iyi olmalı."

"Öyle değil. Sera söz konusu olduğunda değil." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ben onunkini kollarken arkamı kimin kolladığını bilmem gerek. Sürpriz yok."

"Erin için endişelenmesi gereken tek kişi benim." Connor Bowen'a sertçe baktı, ta ki gözle görülür bir şekilde kafasına dank edene kadar. "Ben de bu yüzden buradayım. Nerede olduğunu bilmem gerekiyor ve bunun için seyirci istemiyorum."

Derek derin bir iç çekti. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Bowen Sera'nın güvenliği için burada. Connor ise Erin hakkında bilgi almak için beni sıkıştırmaya geldi." Dikkatini Austin'e çevirdi. "Geriye sen ve Polly kalıyor. Chicago'nun lanet suyunda bir şey mi var? Neredeyse üç gün oldu."

Austin'in yüzü hiçbir şey söylemedi. "Ben sadece şişe suyu içerim."

Connor neredeyse Bowen'ın kocaman gözlerini devirdiğini duyabiliyordu. "Bakın, temkinli olduğumuz için bizi suçlayamazsınız. Buraya kadar körü körüne güvenmeyerek geldiğimizi söylersem sanırım herkes adına konuşmuş olurum." Bowen'ın yanındaki onay kokusunu duymazdan geldi. "Birbirimizin zayıflıklarını bilmezsek, güçlü yanlarına da güvenmemiz mümkün olmaz."

"Destekliyorum." Bowen ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Dışarıdaki senin karın olsaydı ne hissederdin?"

Derek, "Bunu bir daha asla yüksek sesle söyleme," diye mırıldandı.

Austin ayağa kalktı. "Bu oldukça iyi gidiyor, öyle değil mi?" Kapının önünde durdu. "Kimin aletinin daha büyük olduğuna karar verirken iyi eğlenceler. İpucu, kazanan odadan çıkmak üzere."

Kapı Austin'in arkasından kapandığında Bowen duvarı itti. "*Adamım*, bu adamdan nefret ediyorum."

Derek ellerini havaya kaldırarak düşüncelerini toplar gibi yaptı. "Bowen, Sera eğitimli bir subay. Ona öyle davran." Connor'a döndü. "Zayıflıklarına gelince, Erin'in zayıflıklarını zaten biliyorsun. Aksi takdirde dün o pencerenin kontrplağını sökmezdin."

"Bir üvey babadan bahsetti. İsmine ihtiyacım var."

Kaptan gerçekten etkilenmiş görünüyordu. "Bunu sana şimdiden mi söylediydin? Onu buraya getirmek için hangi kartı oynayacağımı bulmak aylarımı aldı."

"Anlamıyorum." Masaya doğru bir adım attı. "Ve b u n a ihtiyacım var. Şimdi."

"Bowen'ın önünde mi?"

Connor, kendisiyle ilişkisi belirsiz bir şekilde başlayan ama karşılıklı bir saygıya dönüşen eski Brooklyn yeraltı suçlusunu düşündü. Bowen omuzlarını büktü ve rahatsız bir şekilde gözlerini kaçırdı ama Connor vereceği cevabın önemli olduğunu görebiliyordu. Hem de çok. "Evet, Bowen'ın önünde. Burada güvendiğim biri varsa, o da odur."

Derek aralarına baktı ve başını salladı. "Çoğunuz hapse girmemek için buradasınız. Erin de hapse girmemek için burada. Ama parmaklıklar ardında değil." Sesini alçalttı. "Bir akıl hastanesinde."

Bowen yavaş bir nefes verdi. "Siz ikiniz onları nasıl seçeceğinizi iyi biliyorsunuz."

Connor ona orta parmağını gösterdi. "Onu oraya kim koymaya çalışıyor? Üvey babası mı?"

"Gerisini size anlatması gerekecek." Derek masasına oturarak onları etkili bir şekilde kovdu. "Bugünlük bu kadar dedikodu yeter. Dışarı çıkın ve işinizi yapın."

C onnor saatini tekrar kontrol etti ve son seferden bu yana sadece bir dakika geçtiğini gördü. Sarı saçları ve savaş botlarıyla Güney Kaliforniya Caddesi'ni taradı. Çınlayan çan seslerini dinledi.

Erin'in hapishane ziyaretine gelmeye karar verdiğine işaret edebilecek herhangi bir şey. Oraya giderken, Derek'in verdiği bilgilerin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Hayır, "sersemlemek" doğru kelime değildi. Çok öfkeliydi. Bunun büyük bir kısmı çaresiz bir korkudan kaynaklanıyordu. Şu anda bile başı belada olabilirdi ve o burada durmuş ona yardım edemiyordu. *Bu kabul edilemezdi.*

Gelse bile ne diyebilirdi ki? Derek'le aralarında Erin'in durumunun gizli kalması gerektiği konuşulmamıştı. Birinin, büyük olasılıkla üvey babasının, onu neden kilit altında tutmak istediğini öğrenmek için ortaya çıkarsa, Derek kaçabilirdi. Özgürlüğünü istiyordu; bu onun için önemliydi ve bunun mahremiyet hakkını da kapsadığını düşünüyordu. İyi ve hazır olduğuunda ona kendisi hakkında bir şeyler söyleyecekti. Onun bu düşüncayı paylaşmaması çok kötüydü. Onu güvende tutmak için ne yapması gerekiyorsa yapacaktı, ne olursa olsun.

Kahretsin, hangi cehennemdeydi?

"Hey."

Connor tam zamanında döndü ve Erin'in park etmiş bir arabanın arkasından çıktığını gördü. Rahatladığını belli etmemeye çalıştı ama içinde, ilk yağmur fırtınasını yaşayan kurak bir çöl gibi hissediyordu. Tanrım, o dar kot pantolon ve siyah bluzun içinde çok seksi görünüyordu. Savaş botlarını koyu renk rujuyla uyumlu kırmızı yüksek topuklu Converse'lerle değiştirmişti. Onu park halindeki arabanın arkasına sürüklemek ve bir eliyle silip diğer eliyle parmaklamak istiyordu. Onun öfke ve tahrikle savaşını en ön sıradan izlemek, aklını kaçıracak geçirdiği sabahı telafi edebilirdi.

Ellerini arkasında kavuşturarak ona doğru yürüdü. "Birini mi arıyorsun?"

"Belki," diye cevap verdi. Kadın yaklaştıkça, kendini tutmayı, ona alan açmayı o kadar az önemsiyordu. Kadın yaklaştıkça, adamın nabzı daha da sert atmaya başladı. "Bu kıyafetler nereden geldi? Daha da önemlisi, onları nerede değiştirdin?"

"Alışveriş merkezi." Bir avucunu kot pantolonunun kalçasına sürttü. "Orada da bir dolabım var. Olur da eve gidip ihtiyacım olanı alamazsam diye-"

"Kaçmak mı?"

"Evet." Elini onun göğsüne koymak üzere kaldırdı ama tereddüt etti.

"Gerçekten istemediğim ilk sefer olması seni daha iyi hissettiriyor mu?"

"Hayır."

"Öyle olmalı. Beni öpmek istemeni sağlamalı."

Tanrım. Aleti kabarmış, fermuarına doğru bastırıyordu. O dolgun kırmızı dudaklardan çıkan "öpücük" kelimesi onu şehvetle doldurdu. Vücudu, dün gece dudakların aletini nasıl yumuşattığını ve yukarı çıkarken nasıl sertleştiğini çok iyi hatırlıyordu. "Sen ve ben asla toplum içinde öpüşemeyeceğiz. Ağzının tadına baktığım iki sefer de ikimizin de boşalmasıyla sonuçlandı. Bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum."

Bir nefes titreyerek dışarı çıktı. "Dikkatini dağıtmam buraya kadarmış." "Bunu neden yapmak isteyesin ki?"

Cook County ıslahevi olan devasa taş yapıya doğru baktı ve başını cılgınca salladı, sarı saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu. "Arkamızdan çok fazla kapı kapanıyor. Çok fazla insan bakıyor. Terli polis elleriyle üzerimde silah olup olmadığını kontrol edecekler."

Connor kendinden iğrenme dalgası yaşadı. Hapishaneye mahkûm olarak değil, misafir olarak girdikleri için, kızın ürkeceği aklına gelmemişti. Aptal. Tabii ki korkacaktı. Ona yönelik daha yakın tehdide o kadar odaklanmıştı ki, bunu düşünmemişti bile. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Sensiz başka bir gün geri geleceğim."

"Hayır," demek için acele etti. "Ben kendi yöntemimle yardım edeceğim, tamam mı? Bir saat içinde burada buluşuruz."

İnkâr onu mızrakladı. Onu bu kadar erken gözünün önünden ayıramazdı. Çok yakında. Onun üzerindeki sakinleştirici etkisi çoktan dağılmaya başlamıştı. "Erin..."

"Git, Connor." Ona *lütfen bana güven* diyen bir bakış attı. "Her şey yoluna girecek."

Karnına kurşun sıkarak, hapishaneye doğru ilerlemeden önce ona son bir kez daha baktı. Daha üç adım atmıştı ki kadın sırtına atladı ve kollarını boynuna doladı. Kız ağzıyla boynunu okşarken gözleri kapandı. Onun ağırlığı çok iyi hissettiriyordu. Sanki o saniyeye kadar bütün sabah eli kolu bağlı dolaşmış gibiydi.

"Bir lokantaya gittim ve hava karardıktan sonra gizli bir hayatı olduğunu düşündüğüm Polly ile çikolata parçacıklı krep yedim. Parıltılı losyon içeren bir hayat. Daha sonra otobüse binip alışveriş merkezine gittim ve açılmasını beklediğim bir ağaca baş harflerimi kazıdım." Connor onun ne yaptığını biliyordu ve bu göğsünü acıtıyordu. Sadece onu terk ettiğinden beri nerede olduğunu söyleyerek kontrol ve huzur ihtiyaını besliyordu. Bu onu deli gibi rahatlatıyordu. "Macy's'in küçükler reyonundan alışveriş yaptım ve ocuk trenine bindim çünkü treni kullanan kız bana kem gözle baktı. Çok gurur duyardın." Boynuna bir öpücük kondurdu ve derin bir nefes aldı. "Bir saat sonra görüşürüz, bebeğim."

Kadın adamın sırtından aşığı kaydı. Adam onun göğüslerinin sürüklenişini hissedince inledi.

Kaslarının üzerinde, derin nefes almaya ve onunla tekrar yüzleşmeden önce arzusuyla başa çıkmaya ihtiyaç duyuyordu.

Ama arkasını döndüğünde kadın gitmişti.

ONUNCU BÖLÜM

T Erin Dade Islahevi'ne ilk geldiğinde gardiyanlardan biri ondan hoşlanmıştı. Eğer her yatak kontrolünde onu ellemek "hoşlanmak" sayılırsa.

Diğer mahkumlar ona Yağlı Gunther derdi. Eğer o dondurma standını patlatmasaydı iş daha da ileri gidecekti. Gunther onu yalnız yakalamanın bir yolunu bulacağı konusunda bile uyarılmıştı. Bu uyarı onun kaçış planları yapması için bir itici güç olmuştu. Bir erkek kendisini zorlarsa nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Ellerini vücudunda hissettiğinde donup kalır mıydı?

Savaş ya da kaç içgüdüğü devreye girer miydi? Bilinmezlik yeterince iyi değildi, bu yüzden

Gunther'in eli uzanamadan.

Diğer gardiyanlar bile ona duyduğu hayranlığın farkındaydı. Kız avludan her geçişinde onu azarlıyor, dirsekliyor ve evli olduğunu hatırlatıyorlardı, o ise kızı süzüyor, pantolonunu düzeltiyordu. Bir öğleden sonra kafeteryada yemek sırası beklerken Gunther cüretkâr davranmış ve kızın kıcını çimdiklemişti. Nöbetçi arkadaşı arkalarından gelip mırıldanmıştı, "Dostum, her zaman çılgın amlara karşı bir şeyin vardı, değil mi? Bir gün başını belaya sokacak."

Alınmamıştı, çünkü muhafızların söylediği her şeyin sekmesine neden olan bir kalkan dikmişti. Ama bu ifadeyi hiç unutmamıştı. Aklına yerleşmesine izin vermiş ve doğru olup olmadığını merak ederek onunla oynamıştı. Çoğu erkeği çabucak sepetleyen kişiliği aynı zamanda farklı bir tipi de kendine çekebiliyor muydu? Eğer bir kısmı onun içinde bir şeyler hissediyorsa ve

itici değil, çekici geliyordu. *Daha önce* seks yapmayı denediğinde... karanlığa atılmadan önce... cevabı yeterince çabuk öğrenmişti. Bir barda üç adam ona yaklaşmış, biri ona bir içki ısmarlayıp ısmarlayamayacağını sormuştu. Onun cevabı, "Elbette. Benzin lütfen. Kurşunsuz olsun." İkisi gülerek ve başlarını sallayarak uzaklaştı. Üçüncüsü bir adım daha yaklaştı.

Hâlâ Nobel Barış Ödülü'nün postadan çıkmasını bekliyordu.

Kendini test ettiği bir avuç erkek, seks sırasında ona dokunmamaları yönündeki katı talimatları nedeniyle kapanmamıştı; tahrik olmuşlardı. Bu adamlar için çok tuhaf bir şey yoktu. Çılgınlığı bir sünger gibi emiyorlardı.

Connor'la tanıştığında onun da o erkeklerden biri olup olmadığını merak ettiği kısa bir an olmuştu. Ruh haline bağlı olarak aklınızı başınızdan alabilecek ya da sizi uçurabilecek bir kızın deneyiminden zevk alıyor gibi görünen türden. O zamandan beri bir saniye bile merak etmemişti. Connor ona hayvanat bahçesindeki bir sergi gibi bakmıyordu. Tuhaf ve egzotik bir kuş gibi. Hayır, sanki onunla birlikte sergiye tırmanmak, nasıl uyum sağlayacağını öğrenmek istiyormuş gibi bakıyordu.

Erin, Hanover's Tavern'in girişine yaklaşırken ani bir özlem duygusu hissetti. Connor'la birlikte hapishaneye girecek kadar güçlü olmayı diledi. Keşke şimdi onun yanında, sıcak ve kararlı bir şekilde dursaydı. Bunun yerine, bir bara girerek ve kendisine oraya sık sık gittikleri söylenen hapishane çalışanlarından ne tür bilgiler toplayabileceğine bakarak Deli Kedi teorisini bir kez daha test etmeye hazırlanıyordu. Hanover's Cook County DOC'dan sadece dört blok ötede olduğu ve neon bira tabelaları ve köhne tentesiyle *batakhane diye* bağırdığı için kapının diğer tarafında kimlerin olacağını biliyordu. Bol miktarda yağlı Gunther.

Kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldı, yüksek topuklu ayakkabısındaki sustalının yumuşak hissine odaklandı. Cebindeki kibritlere. Eğer o

Bu rahatlatıcı nesnelere yoğunlaşarak, belki de büyük olasılıkla başka erkeklerle dolu bir odaya girdiği için duyduğu yabancı suçluluk duygusunu engelleyebilirdi. Bilgi almak için flört edeceği erkeklerle. Connor'ın kafası patlayacaktı. Ama öylece oturup ekibe faydasız olamazdı. Düzenli bir işi ve akıl sağlığına kefil olacak bir Derek'i yoksa üvey babası üzerine çullanırdı. Connor'ın bilmediği şey ona zarar vermezdi.

Erin onun bir şekilde neyin peşinde olduğunu bildiğinden emin olmayı bir kenara bıraktı ve kapıyı iterek açtı. O daha içeriye iki adım atmadan içerideki bütün kafalar ona doğru döndü. Evet, doğru yere gelmişti. Yarıları hâlâ uniformaları içindeydi, copları ve her şeyleriyle. Diğer yarısında ise çoğu infaz koruma memurunun sahip olduğu yorgun ve bıkkın bakışlar vardı. Tucker May'in Cook County'den nasıl kaçtığını bilen biri varsa, o da bu adamlardı. Sırlar çok fazla birayla ve eşlerinden, hayatlarından ve sorumluluklarından uzak kalma arzusuyla sır olarak kalmıyordu.

Işıklar, kamera, çılgınlık. Kıkırdadı ve başını eğerek bara doğru koşmaya başladı. Barmen başının üstündeki eski televizyonun kanalını değiştirirken dondu kaldı ve merak ve dehşet karışımı bir duyguyla ona baktı. Ayağını bir taburenin basamağına taktı ve her bir erkek gözünün kışına dikilmiş olduğunu bilerek barın üzerine eğildi. "Hey, bayım." Güneyli bir tını, ha? Neden olmasın? "Tur grubumdan ayrıldım. Telefonunuzu kullanmama izin verir misiniz? Çantamı otobüste unutmuşum. Turistler konusunda umutsuz vakayım."

Bıyığı seğirdi. "Kimliğin var mı?"

"Hayır, efendim, bilmiyorum." Alt dudağını ısırdı ve başını eğdi. "İçsem de pek faydası olmazdı. Henüz içki içecek yaşta değilim. İki yıl daha."

Arkasından iki alçak sesle küfredildi. Muhtemelen daha iyi görebilmek için birkaç sandalye geri çekildi. Tanrım, ne kadar da tahmin edilebilir. Arkasını dönüp onlara çift orta parmağını göstermekten başka bir şey istemiyordu ama yapması gereken bir iş vardı. Birinci aşama, barmeni kalmasına izin vermesi için ikna etmektir. Belli ki

Onun türünün yaklaştığını gördüğünde kaçan bir tipti.

Akıllı adam.

İçini çekti ve kasanın arkasına uzanarak ellerini siyah bir telsiz telefonun etrafına kapattı. "Aramanı yap. Soda ya da başka bir şey ister misin?"

Böyle güzel bir mekânda içki içtiğine inanamıyormuş gibi omuzlarını buruşturdu. "Bir Shirley Temple, belki?" Saçlarını savurdu ve arkasındaki dört adama komplocu bir bakış gönderdi. "Vişneli bir şey."

Bu açık ima ile sürüyü yarı yarıya azalttı, birkaç erkek aniden biralarıyla büyüldü. Garipti. Genelde daha çok erkek bakire baskısı altında ezilir, yapışkanlık faktöründen endişelenirdi. Dar kotlardan olmalı.

Çıtayı yükseltme zamanı. Telefonda yedi numara çevirdi ve son bastığı tuşun "temiz" olduğundan emin oldu. Bu çağrıya cevap verme talihsizliğini yaşayan bir yabancıyı travmatize etmeye gerek yoktu. Önüne koyduğu Shirley Temple'ın parasını ödemek için elini cebine attı ama barmen eliyle birkaç koltuk aşağıda bara yanaşmış iri yarı bir adamı işaret ederek onu başından savdı. İri yarı adam, içkiyi onun ısmarladığını bildirmek için göz kırptı. *Ne kadar zengin bir adam.* Erin ona gülümseyerek karşılık verdi ve hayali aramasının bağlanmasını beklerken tırnaklarını bara geçirdi.

"Henry, sen misin?" Telefonda öyle dedi. "Beni yine ektiğine inanamıyorum. Sakın bana bunun bir kaza olduğunu söyleme. Bu hafta üçüncü kez bensiz gidiyorsun. *Onunla.*"

Burlykins biraz daha yaklaştı ve kehribar rengi sıvıyla dolu buzlu bardağını barda gezdirdi. Adam televizyondaki beyzbol maçıyla ilgileniyormuş gibi yapıyordu ama kadın onun konuşmasını dinlediğini anlayabiliyordu. Muhtemelen eskiden oldukça yakışıklı olan yüzüne bakarak adamın kırklı yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin etti. Yüzük parmağındaki beyaz bronz çizgi yakın zamanda boşandığını ya da sırf ona yaklaşmak için parmağından çıkardığını gösteriyordu.

Onunla uğraşmak eğlenceli olmalı.

"Söndürmediğim için, değil mi?" Erin telefona öfkeyle fısıldadı. "Kolay biri, değil mi? Şu anda otelede hazırlanıyor musun-" Gözlerini sildi. "Peki. Belki *başka* birine veririm... Evet, bugün her zamanki gibi iyi bir gün. Belki bir sonraki gördüğüm adam bile olabilir. Onunla birlikteyken bunu düşün. Umarım buna değmiştir."

Sahte aramayı bir güzel bitirdi ve Shirley Temple'ını yudumladı. Nefesinin altında, konuşmanın her iki ucunu da el hareketleriyle kendi kendine tekrarladı.

"Erkek arkadaş sorunu mu?"

Ahhh, tam zamanında, dangalak. "Evet," diye asık suratla cevap verdi. "Aslında onun artık benim erkek arkadaşım olduğundan şüpheliyim. Belki de başka birini bulmuştur."

Dişlerinin arasından bir nefes çekti. "Kör olmalı."

Kızarmasını gizlemek istercesine bir elini yanağına bastırdı. "Ya da sadece aptal."

Bir kahkaha paylaştılar ve adam, kadının baş edebileceği noktaya kadar yaklaştı. Daha fazla yaklaşırsa, uzaklaşmak için bir bahane bulması gerekecekti. Sustalı bıçak bileğine ağır geliyordu. Adam içkisini yudumlarken bakışları kadının açıkta kalan karnında oyalandı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Oh, bilirsin." İçkisindeki kirazı çıkardı. "Zengin olduğu ve kampüs dışında yaşadığı için her kızın ayaklarına kapanması gerektiğini düşünüyor. İlk buluşmada vazgeçmesi gerektiğini. Ona bunun için biraz daha çalışması gerektiğini söyledim." Yavaşça ve kasıtlı olarak kirazı ısırды. "Sanırım biraz alaycıyım."

Adem elması sallanıyordu. "Öyle mi?"

Bir omzunu kaldırdı ve bıraktı. "Belki de bu benim yöntemlerimin işe yaramadığının bir işaretidir." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Belki bir dahaki sefere erkek arkadaşımı elde tutmak için başka bir şey denerim. Adam kaçırma ya da şantaj gibi. Gerçi daha önce ikisini de denedim. Çok dağınık."

Burly'nin kahkahası sanki onun şaka yapıp yapmadığını bilmiyormuş gibi kesik kesikti. "Ya da sadece-"

"Vazgeçmek mi?" Erin gözlerini adamın kemerinin altına indirdi, adam karnını içine çekip kalçalarını yukarı kaldırdığında yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Pantolonu çoktan yırtılmıştı. Çok hoş. "Benim de tavsiye almam gereken bir adama benziyorsun. Kanun adamı mısınız?"

Adamın göğsü kabardığında şaşkın ifadesinin işe yaradığını anladı. "Düzeltme memuru. Aslında gözetmen."

Adam biraz daha yaklaştı ve kadın geri çekilerek burnunun önünde azarlayıcı bir parmak salladı. Bunu telafi etmek için bir parmağını gömleğinin yakasına soktu ve ileri geri hareket ettirerek ona göğüs dekoltesini gösterdi. "Cook County'de mi?"

"Ha?" Muhtemelen büyüyen ereksiyonunu gizlemek için bara doğru biraz döndü. "Evet."

"Vay canına." Ellerini kalçalarında gezdirdi. "Bu sabahki turumda, kısa bir süre önce bir hapishane kaçıışı olduğunu duydum. Başka birinin vardiyasında olmuş olmalı. Kimsenin seni geçebileceğini düşünemiyorum."

"Kesinlikle benim vardiyam değildi. Bu bok benim nöbetimde olmazdı, bebeğim."

Nefesi kesildi. "Oh, bayım. Bana her şeyi anlatın."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Connor, May'in hücre arkadaşıyla yaptığı görüşmeyi zihninde canlandırdı. Aklını Erin'den uzak tutmak için bir dikkat dağıtıcı.

Teknik olarak, o

Henüz geç bile kalmamıştı ama bunun bir önemi yok gibiydi. Bu sabahki ayrılışlarından sonra, onunla zamana ihtiyacı vardı ve bunu elde edememişti. Şimdi bunu istiyordu. Bu acil arzusun üzerinde, onun hangi cehenneme gittiğini bilme ihtiyacı yatıyordu. Erin geçmişi hakkında kendini tutabilirdi ama diğer her konuda açık sözlü ve dürüsttü. Ona nereye gittiğini söylememiş olması, hatta zamanından önce suçlu görünmesi, onu endişeye boğmuştu.

Konuşma zorlaştığında bu ortadan kaybolma numaralarını yapmasına izin vermek çok zor olacaktı. O sabah haklıydı. Organizasyona, yapıya ihtiyacı olan bir tipti. Bu yüzden SEAL'larda başarılı olmuştu - ta ki gidip her şeyi berbat edene kadar. Kendi şeytanlarını uzak tutarken onun şeytanlarıyla savaşmak istiyordu ama o kaçmaya devam ederken bunu nasıl yapabilirdi?

Görüşmeyi düşün. O burada olacak.

Bisiklete binmek gibi bir şeydi. May'in hücre arkadaşı pek yardımcı olmamış olsa da, birini sorgulama eylemi tanıdık gelmişti. Onu denizaşırı ülkelerdeki zamanlarına geri götüren bir ritüel. Eğitimine. Bir grubun değerli bir üyesi olduğu zamanlara. Büyük bir muhakeme hatası yaptığı güne kadar, saygın bir kariyer yolunda ilerliyordu. Onun yerine, sırtında onursuzlukla memleketine geri dönmüştü. Şerefsizliği katlanarak artmıştı.

Bugün, ilk kez biraz olsun eski günlerine dönebileceğini hissetti.

onur. Ama temkinli olması gerekiyordu. Başını dik tutması gerekiyordu. Uzun zamandır bir dakikadan diğerine var oluyordu. Brooklyn'de yaşıyor, annesine ve onun sağlık masraflarına destek olabilmek için yasadışı bir yaşam sürüyordu. Anlık bir karar, bir anlık kontrol kaybı onu oraya getirmişti. Başa çıkmanın bir yolu olarak kendini uyuşturmuştu ama Erin'in varlığı onu çözdükçe, bu iskeletlerin görmezden gelinemeyeceğini fark etti. Uzun zaman olmuştu ama şimdi onlarla yüzleşmek zorundaydı. İsimlerini öğrenmeli ve diğer tarafta daha güçlü olacağını bilerek onları ayıklamalıydı. *Onun için güçlü.*

Zillerin şingirtisini duydu ve bir rahatlama hissetti. Ama bu kısa sürdü, çünkü ellerini kot pantolonunun kenarlarında aşağı yukarı gezdiriyor, ona doğru gelirken nefesinin altında mırıldanıyordu. Parmakları is içindeydi, bu da ona kibrit yakıp yanmalarına izin verdiğini gösteriyordu. Kız gergin görünüyordu ve bu adamın hiç hoşuna gitmemişti. Bir açıklama istemek için ağzını açtı ama önce o konuştu. "Bu akşam yemek için Çin yemeği düşünüyordum. İtirazın var mı?"

Dikkatimi dağıtmaya çalışıyor. Neden? "Nasıl yaptın?" "Önce sen."

Sinir, göğüs kafesinde zikzaklar çizdi. *Sabır.* "May'in hücre arkadaşının söyleyecek fazla bir şeyi yoktu, işin özü May kaçışına giden yolda sıra dışı bir şey yapmadı ya da davranmadı." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Yine de bir şeyler kesinlikle yanlış. Cevapları prova edilmiş gibiydi. Yeterince zamanım yoktu."

Ona doğru bir adım atarak vücutlarını yaklaştırdı ve küçük bir zevk iç çekişi yaptı. Üşümüş müydü? Bu fikir onu rahatsız etti, özellikle de onu kollarında ısıtamayacağını düşününce. "Ve camın diğer tarafında yapabileceğin pek bir şey yoktu, değil mi?"

Connor da aynı şeyi düşündüğünü inkâr edemezdi. Brooklyn'de geçirdiği süre boyunca sorgulama tarzı büyük ölçüde değişmişti. Bu gerçeğin çağrıştırdığı anılardan nefret etse de, ona karşı rol yapmak zorunda kalmamak hoşuna gidiyordu.

Kötü şeyler görmüş ve yapmış bir adam değilmiş gibi davranacaktı. Ani bir görüntü Connor'a saldırdı. Onu. *Erin'i* bağlıyor ve sorularına cevap vermesini istiyordu. Kolları başının üzerinde asılı, vücudu giysilerinden sıyrılmış, kurtulmaya çalışırken kıvranıyordu. Kafasındaki kan güneye doğru hızla akıyor, belli ki muhakeme yeteneğini de beraberinde götürüyordu. Kahretsin, onunla bu tür oyunlar oynayamazdı. O bunu yapamazdı ve bunu istemesi bencilce ve affedilemezdi.

Bir sarsıntıyla kendine geldi ve Erin'in ağzına bakmakta olduğunu fark etti. İnanılmaz bir şekilde, etkilenmemiş görünmüyordu, dudakları nefes almak için ayrılmıştı. Onun aklını mı okumuştun?

İçinden kısık bir ses çıktı. "O kafanın içinde neler oluyor?"

Bir adım geri çekildi, küçük bir kafa sallama hareketi yaptı ve aralarındaki büyüyü bozdu. Adam bir cevap için bastıramadan, kız onun yanından geçti. "Otobüs durağı bu tarafta."

Yanında yürümek için iki adımda onları ayıran kaldırımı aştı. "Arabam köşedeki garajda duruyor." Kadının adımları duraksadığında, kendi öngörü eksikliğine lanet etti. "Bir arabanın içinde araba sürebilecek kadar iyi misin?"

"Evet." Duygulu mavi gözler ona doğru parladı. "Emniyet kemeri yok ama." Connor onun hareket halindeki bir aracın içinde kemer takmadan durması fikrinden hoşlanmamıştı. Hem de hiç. İtiraz etmeye, bunun yerine otobüse bineceklerini söylemeye başladı ama Connor onun sözünü kesti. "Hücre arkadaşının cevapları prova gibiydi. Sence Stark onu etkilemiş midir?"

Bu sürekli kaçınma onun için işe yaramıyordu, ama küçük şeyleri sorun haline getirirse, yüzeyin altındaki daha büyük olanlara asla ulaşamayacağını hissediyordu. İç çekerek onun yolundan gitti ve konuyu değiştirdi. "Hapishane kayıtlarında Stark ya da en yakın yardımcılarından herhangi birinin ziyareti görünmüyor. May'e gittiyse bile dikkatli davranmış."

"Ya da içeriden biri ziyareti kaydetmedi." Görünüşe göre

kendini destekliyor. "Aslında Stark'ın Cook County'den birinden yardım aldığını biliyorum. Kaçış şekli çok uygun oldu."

Connor'ın kanı ısındı. Lanet olsun. Bu işin gidişatından hiç hoşlanmamıştı. Bir şeylerin yaklaştığını hissetmişti ve ona söyleyeceklerinin geri kalanıyla başa çıkabileceğinden emin değildi. Şimdiden boynundaki kaslar titremeye başlamış, hisleri keskinleşmişti. "Bunu nereden bildiğini bana söylemek ister misin?"

Muhtemelen onun ses tonundan dolayı gözle görülür bir şekilde titredi. "Bunun için çalışıyorum."

Çenesini iki katlı bir otopark binasına doğru sallayarak onu takip etmesini işaret etti ve iki rampayı çıkarken geçirdikleri zamanı kendini toparlamak için kullandı. İçgüdüleri, ondan almayı planladığı bilginin hoşuna gitmeyeceğini söylüyordu. Ona yaklaştığında yüzündeki gergin ifadeyi görmeye devam ediyor, kendini savunmasız bırakacak bir şey yaptığını seziyordu. *Sakin ol. Ne söylerse söylesin, sakin ol.*

Yarım düzine araba dışında çoğunlukla terk edilmiş olan çatıya ulaştılar. Chicago'nun meşhur rüzgârı saçlarını toplayıp arkasından akıtarak onu her zamankinden daha da güzelleştirdi. Aynı rüzgâr zaten dar olan tişörtünü daha da kışkırtıcı bir şekilde vücuduna yapıştırdı ve altında hazır olda bekleyen diri göğüs uçlarını ortaya çıkardı. Bakışları kadının karnına ve kalçalarına kaydı, yağın yardımıyla kaslarının üzerinde nasıl kaydıklarını hatırladı.

Connor lacivert bir cipin önünde durdu ve elleri kalçalarında bekledi.

Erin tamponun üzerine çöktü. "Cook County'den birkaç blok ötede Hanover's adında bir bar var. İçeride ihtişamlı günlerini yeniden yaşayan bazı gardiyanlar olacağını tahmin ettim." Saçlarını omzunun üzerinden taradı. "İçeri girdim ve çok fazla viski içmiş böyle bir işçi sınıfı kahramanıyla konuştum ve ağzındaki baklayı çıkardı. Aslında biraz sıkıcıydı."

"Bu versiyonu satın alacağımı mı sanıyorsun?" Bir elini arabanın üzerine koydu ve ona doğru eğildi, zihni öfkesini engellemeye çalışıyordu ama bilgi ihtiyacı mantığının sesini bastırdı. "Bugün cevap alamamış olabilirim Erin, ama ben eğitilmiş bir sorgulayıcıyım. Senin oturduğun yerde daha önce de teröristler vardı, o yüzden bana hakaret etme."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "May'ın nasıl kaçtığıyla daha fazla ilgilenmen gerekmez mi?"

"Umurumda değil. Artık umurumda değil." Kadının mavi gözleri açıldığında bir memnuniyet yumruğu hissetti. "İşte senin cevabın. Şimdi benimkini ver."

"Adamla flört ettim. Duymak istediğin bu mu?" Ayağa fırladı ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Connor onu omuzlarından kavrayıp kendine doğru çekmeden kendini yakaladı. Kadının az önce söyledikleri karşısında midesine iğrenç bir şey yerleşti. Bunun olacağını görmüştü ama yine de bu görüntüye hazırlıklı değildi. "İhtiyacımız olan bilgiyi alabilmem için beni eve götüreceğini düşünmesine izin verdim, sonra da banyo penceresinden sürünerek çıktım."

Elleri titremeye başladı. Onu çıldırtan sadece flört etmek değildi. Onun bir puşa gülümsediğini, kendisiyle dalga geçtiği aynı vücuda sahip bir adamla dalga geçtiğini bilmekten nefret ediyordu. Ama çok daha fazlası vardı. Erkeklerin neler yapabileceğini biliyordu. Bazı erkekler, özellikle de birkaç viski içmiş olanlar, flört etmekten her zaman tatmin olmazlardı. Onlara bir şey borçlu oldukları gibi yanlış bir varsayım verirdi. Bu da onların bir şeyler almaya çalışmasına yol açabilirdi. Bu düşünce tarzı aşırı olabilirdi ama hayatını yaşadığında, etrafındaki kadınların istismar edildiğini ya da kötü muamele gördüğünü gördüğünde, beyninden geçen olasılıklar ihtimal dışı değildi. Hem de hiç.

Uzun süre alnına masaj yaparak kaynayan öfkesini yatıştırmaya çalıştı ama işe yaramadı. Serbest bırakılması gerekiyordu yoksa içinde kalacak ve iltihaplanacaktı. Hiç düşünmeden yumruğunu geri çekti.

ve cipin arka camına çarptı. Cam çatladı ve kapalı elinin kavisli bir izine dönüştü. *Lanet olsun.* Kendisinin bu kısmı iğrençti. Ona miras kalan bu özellik. Her şey biriktiğinde ve gidecek bir yere ihtiyaç duyduğunda yıkıcı olma ihtiyacı. "Bunun bana ne yaptığını bilmiyorsun, Erin." Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından iterek çıkardı. "Erkeklerle *dolu* bir barda tek başına olduğunu bilmek. *Bilmiyorsun.*"

Kızın yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, şimdi bir şeyler sezmişti. "Bana dokunamayacaklarını biliyorsun. Onlara izin vermem. *Senin* ellerini bile üzerimde tutamazken, *onlarınkine* dayanabileceğimi mi sanıyorsun?"

"*Onların.* Demek istediğim de bu. Onlardan kaç tane var tatlım? Ve senden sadece bir tane." Yumruğunu sıktı, pencereyi tamamen yıkmayı düşünüyordu. Kırıldığını görmek *istiyordu*. Çıtırtıyı duymak ve parmak eklemlerinin aşındığını hissetmek için *ölüyordu*. "Ya sana başka seçenek bırakmadılarsa? Herhangi biri seni tuvalete ya da bardan dışarı kadar takip edebilirdi-"

İşte pencere gitti. Öfke gösterisinin onu telaşlandırmış olması gerektiğinin farkında olarak burnundan nefes aldı ve gözlerini sıkıca yumdu. Gözlerini tekrar açtığında kadın karşısında duruyordu ve yüzünde en ufak bir korku belirtisi yoktu. Sadece onun için endişeleniyordu. Kadının kendisine duyduğu güvenin, yumruğu camları kırsa da asla ona yaklaşmayacağına dair bariz inancının ağırlığı altında zihinsel olarak çöktü. Tanrım, ölmeyi tercih ederdi.

Erin bileklerini boynunun arkasına kilitleyip yanağını göğsünün ortasına, çarpan kalbine sürterken Connor nefesini tuttu. Erin bir okyanus gibi bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı ve Connor onunla birlikte hareket etmekten, telaşsız ritmin içinde kaybolmaktan başka bir şey yapamadı. İçindeki kaos parlak, alev alev yanan bir kırmızıdan sakın bir maviye dönüştü. Her şey o kadar hızlı oldu ki, başını döndürdü. Tek gereken onun dokunuşu, onun orada olmasıydı. "Artık geri döndün. Geri döndün," diye mırıldandı, sesi sert esintiyle neredeyse uçup gidiyordu. "Her neyse, o pencere bunu hak etmişti."

Her şey ağızından dökülüyordu, sözcükler birbiri üzerine yuvarlanıyordu

ona ulaşmak ve kabul edilmek için. "Bazen iyi hissettiriyordu. Belki de her zaman." "Ne iyi hissettirdi?"

"Brooklyn'de pislikleri dövmek. Bazen bunu yapmak istiyordum." Boğazındaki düğümü yuttu. "Çok fazla hoşuma gitmeye başladı. Düşünmekten kurtulmak gibi bir şeydi."

"Ateşim gibi." Ona karşı başını salladı. "Anlıyorum."

"Seni asla incitmeyeceğimi bildiğini söyle bana," diye yalvardı ona sessizce. "Özellikle de öfkeyle. Söyle bana."

"Bunu biliyorum," diye fısıldadı.

Göğsündeki hüsrana hafiflemişti ama arkasına yaslanıp onu tepeden tırnağa süzdüğünde farklı bir şekil aldı. Yatıştırdığı öfkenin aksine, benzer bir kadere izin vermeyecek olan sahiplenici bir öfke. Bakışlarının açıkta kalan karnından aşağı inip kalçalarının arasında son bulmasına izin verdi. "Benim olanla bir oda dolusu erkeği baştan çıkarmak mı? Onu neyle baştan çıkardığını bana göster. Bunu gören tek kişi ben olmalıyım."

A Drenalin parladı ve Erin'in tahrikini artırdı. "Burada mı? Dışarıda mı?" "Hayır." Connor gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Eğer bugün sana benden başka biri bakarsa, Erin, yaptıklarından ben sorumlu olmayacağım." Kalp atışları üç katına çıktı. Bakmak. Sadece bakmak istiyordu, dokunmak değil. Onun sınırlarının farkında olduğunu bilmek çok özgürleştiriciydi. Onları benimsemişti. Bunun için onu ödüllendirmek istedi. Onun içinde yarattığını hissettiği sivri uçları hafifletmek istiyordu.

Connor sürücü tarafına geçip içeri tırmandı, Erin de hiç tereddüt etmeden onu takip etti.

Şimdiden kot pantolonunun içindeki ereksiyonunun dış hatlarını görebiliyordu. Bakışlarını onun fermuarına bastırdığı yere kadar takip etti ve o izlerken sıktı. Kızın nefesi bir iniltiyle kesildi.

"Kucağıma tırman ve yüzünü öne dön." Ellerini güvenli bir şekilde başının arkasına sıkıştırmadan önce koltuğu geriye çekerek onlara daha fazla yer açtı. Erin parmaklarını direksiyon simidine doladı ve kendini yukarı kaldırdı. O

Bir bacağını en uzaktaki kalçasının üzerine attı ve kucağına gömüldü. Connor onun saçlarına doğru hırladı. "Kot pantolonunu çıkar, tatlım. Bana o adamların ne düşündüğünü göster. Küçük pembe bir amcığa giden dar kalçalar." Onu kucağında bir, iki kez zıplattı. "Bu gece hepsi eve gidecek ve karılarını becerirken senin domalıp somurttuğunu düşünecekler."

Erin kendini bir gelgit dalgasının altında kalmış gibi hissetti. Açık kapıdan içeri giren rüzgâr, beyaz bir gürültü senfonisi halinde arabanın her tarafını kırbaçlıyordu. Connor'ın sözlerinden tahrik olmaması gerekirdi ama bu sözlerde onu hafızasındaki hiçbir şeye benzemeyen bir yaramazlık vardı. Connor'ın kalınlığı bacaklarının arasına bastırıyordu ve daha yakına ihtiyacı vardı. Kot pantolonunun düğmelerini açtı ve Connor'ın omzuna yaslanarak kalçalarından aşağıya doğru itti.

"İşte bu kadar. Aferin kızıma." Kız tekrar kucağına oturduğunda ikisi de inledi, bu sefer üzerinde sadece külot vardı. "Şimdi benimle dans et. Erkeklerle dalga geçtiğin gibi benimle de dalga geç."

"Hayır, yapmadım, ben..." Ellerini direksiyona dayadı ve kalçalarını sıkı daireler çizdirerek sözleriyle çelişti. Şehvet onu göbek deliğinin altından kanatlandırırken dudaklarından bir inilti döküldü. Bakışları dikiz aynasına kaydı ve Connor'ın alt dudağını dişlerinin arasına aldığını gördü. Elleri hâlâ başının arkasında sıkışmış, kol kaslarının gerilmesine neden oluyordu. *Nefes kesici bir adam.*

"Yeter. Bugün gelebilecek tek kişi sensin. Eğer böyle devam edersen, sözümü tutmayacağım." Kalçalarını onun altında salladı. "Arkanı dön."

Erin onun kucağında dönerek kalçalarına sarıldı ve onu görünce nefesi kesildi. Çok yoğun. Çok emredici. Karanlık bir cinsellik. "Neden gelmiyorsun?"

"Ceza, Erin. Günün geri kalanında ne kadar sert olduğumu bilmek seni çıldırtacak ama bu konuda hiçbir şey yapmana izin vermeyeceğim." Yanağında bir kas kıpırdadı. "Bu dün lanet yatağında kendine dokunduğun zaman için. Ve bugün kendini benim lanet yatağıma

risk."

İnkâr etmek başını döndürüyordu. Adam haklıydı. Bu onu öldürebilirdi. "Connor-"

"Sırada tişörtün var." Bakışları kızın boğazından aşağıya indi ve sıkışmış meme uçlarında oyalandı. "Göğüslerine baktıklarını biliyorum. Tanrı biliyor ya, gözlerimi onlardan alamıyorum."

İçinde kopan fırtınanın ortasında bir fikir oluştu. Şu anda, ne kadar yakın olurlarsa olsunlar, Connor bir bariyer oluşturmuştu ve bundan nefret ediyordu. Ona zevk vermesine izin vermeyebilirdi ama ya tam tersi? İşe yaramayabilirdi, felaketle sonuçlanabilirdi ama denemek zorundaydı. Titreyen parmaklarıyla gömleğinin eteklerini kavradı ve başının üzerinden geçirerek yolcu koltuğuna fırlattı.

Connor'ın dikkati hemen kızın sütyensiz göğüslerine takıldı, nefesi dudaklarının arasından hızla girip çıkıyordu. "Tanrım, Erin. Bundan daha güzel olabilir miydin?"

Yüzündeki ifade huşu ve ihtiyaç karışımıydı, o kadar güçlüydü ki uzanıp onu boğazından yakaladı. "Onlara ağzınla dokun," diye fısıldadı, karnındaki korku bıçaklarını görmezden gelerek.

Adamın ereksiyonu kalçasının iç kısmına doğru şişti ve kadının nefesini kesmesine neden oldu. "Tatlım, hayır. Konu bu değil."

"Bana hayır deme. Ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum." Göğüslerini ellerinin arasına aldı ve bir adak gibi kaldırdı. "Yapmanı istiyorum."

"*Tanrım.*" Erkeksi bir inilti arabayı doldurdu. "Günün her dakikasını sana dokunmak isteyerek geçiriyorum, Erin. Eğer incinir ya da korkarsan, sana sarılamadığım zaman bununla iyi başa çıkamayacağım. Bu beni çok kötü etkileyecek. Lütfen emin ol."

Erin şüphelerini ve kaygılarını yutarak aralarındaki hasarı iyileştirmeye odaklandı. Yakınına eğildi ve sağ göğsünü adamın nemli dudaklarına sürttü. Adamın içinde bir şey kırıldı. Elleri başının arkasından kurtuldu ve havada yumruklara dönüştü. Ellerini yaladı

Ağzını onun göğsüne dayayıp emmeden önce dudaklarını bir kez ısırđı ve boğazında kabaca inledi.

Kafasının içindeki korkunç ses, sanki yuvayı bir sopayla dürtmüş gibi kıpırdandı. Yine de sessizdi, kararsızdı. Dikkatli. Vücudundaki tepkilerin teker teker ortaya çıktığını, kaslarının kendini kapıdan dışarı atma ihtiyacıyla sertleştğini inkâr edemezdi. Elleri adamın her iki bileğini de kavramak için dışarı fırladı. Eğer şimdi ona dokunmaya kalkışırsa, bu çok fazla olurdu.

Connor parlak ve ateşli gözlerle onu izledi. Dudakları emerken, kıyıya vuran dalgalar gibi şehvetli bir şekilde hareket ediyordu. Meme uçlarını bir patlamayla serbest bıraktı ve tadına bakmak istercesine dudaklarını birbirine doladı. "Bu senin için çok fazla. Bunu görebiliyorum."

"Hayır, değil." Sesi kararlılıkla titriyordu ama Connor'ın ikna olmadığını görebiliyordu. Kahretsin, ona buna alışması için yeterince zaman vermemişti. Her ne kadar istiyor gibi görünse de tekrar denemeye de istekli görünmüyordu. Onu ikna etmek zorunda kalacaktı. İç içe geçmiş ellerini yanlarında sabit tutan Erin dizlerinin üzerinde yükseldi ve göğüslerini Connor'ın yüzünün önünde gezdirdi. Connor homurdandı, kalçaları onun altında yuvarlandı ve ereksiyonuyla göbeğini dürttü. Yavaşça, göğsünü yüzüne bastırdı ve sallandı, aslında yüzünü tepeli tümseklerinin arasına gömdü. "Dün gece ağzımın içinde olmak hoşuna gitti mi?"

Nefesi titreyerek dışarı çıktı ve kızın hassas tenine sıcak hava püskürtüleri gönderdi. "Çok hoşuma gittiğini biliyorsun. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım. O seksi dudakların arasına boşaldım, değil mi?" Adamın yoğun bakışları onunkilerle çarpıştı. "Tıpkı iyi bir kızın yapması gerektiği gibi yaptın."

"Evet." Adamın açık ağzı meme ucunu tırmaladığında inledi... ve kafasının içinde hiçbir ses yoktu. Korku yoktu. Sadece kalın, çökmekte olan bir sıcaklık. Nabzı kulaklarında yankılanarak atmaya başladı. Ağzını onun üzerinde kullanmasına ihtiyacı vardı ama adam hâlâ kendini tutuyordu. "Beni bu kadar iyi emebilir misin Connor? Ya da belki bu iyiliğe karşılık vermek istemiyorsundur."

Sırtını direksiyona dayadı ve kornayı kesik bir sesle çaldı. Connor'ın vücudu onu sıkıştırmıyordu ama ondan yayılan sertlik direksiyona yapışmasını sağlıyordu. Yine de çok az panik vardı. Bilekleri hâlâ kadının elleri tarafından kelepçelenmişti ve adam kendini kurtarmak için hiçbir hareket yapmıyordu. "Seni korumak için yavaş gitmeye çalışıyorum ve sen de karşılığında bana meydan mı okuyorsun? Bu benimle oynamak için tehlikeli bir oyun, tatlım."

"Tehlikeli değilsin," diye nefes aldı. "Benim için değilsin."

"Hayır mı? Bu senin tanımına bağlı." Ağzını sol meme ucuna götürdü ve uzun bir yalama yaptı. Sesi eşitti ama gözbebekleri büyümüş ve tüm yeşili bloke etmişti. "Sana benimkini göstereyim."

Adam meme ucunu ağzına alıp sertçe çekerken Erin inledi. Onu serbest bıraktı ve dikkatini diğer göğsüne vermeden önce dilinin hızlı vuruşlarıyla fiskeledi. Karnında delice bir zonklama başladı ve bacaklarının arasındaki ete yayıldı. Sanki onun ani sürtünme ihtiyacını hissedebiliyormuş gibi, kalçalarını genişletti ve onunkileri de aynısını yapmaya zorladı. Bu hareket, ağrıyan göbeğini Connor'ın hazır çıkıntısının üzerinde asılı bıraktı; sertlik, eğer ona ulaşabilirse büyüyen acıyı dindireceğini biliyordu ama yapamadı. Connor'ın ağzı meme uçlarında çalıştı, çekiştirdi, emdi, yaladı, hatta dişlerini narin tomurcukların üzerinde gezdirdi.

"Tanrım, bu şımarık avuçlar için açlıktan ölüyordum. Seni o konferans salonunda kucağıma oturtup herkesin önünde emmek istedim." Bir meme ucunun etrafında hızlı daireler çizdi. "Senin canına okurken nasıl titreyeceklerini düşündüm. Boşaldığım zaman nasıl görüneceklerini. Yakında bir gün öğreneceğim, değil mi tatlım?"

"Evet," diye hıçkırdı. Karnındaki çekiştirme acımasız bir *sıkışmaya* dönüşmüş, nemli merkezini sıkıkça sıkıyordu. Serbest bırakılma ihtiyacı hiç bu kadar baskın olmamıştı. Vücudu buna dayanma çabası altında titriyordu. Uyluklarını bir araya getirebilse ya da onun kucağına yaklaşabilse...

"Lütfen, kucağına ihtiyacım var-"

"Bu iyiliğe karşılık vermek istemiyorum, doğru mu?" Erin'in sözlerini tekrarlardı ve meme uçlarına üfleyerek orta kısmına parıldayan bir zevk dalgası gönderdi. "Eğer şu anda sert sikimin üzerine oturursan, memelerinin tadını dilimde hissettiğimde, kot pantolonumun içine boşalırım, Erin. Ve bugün buna izin vermeyeceğiz. Benimle birlikte acı çekmek zorunda kalacaksın."

"Hayır," diye haykırdı ama kendi kendine çektiği acıyı inkâr etme düşüncesi, doruğa ulaşma arzusunun içinde kayboldu. Her seferinde bir şey. Amansız zonklamayı yatıştırması gerekiyordu... bunu yapana kadar düzgün düşünemezdi. "Connor, sana çok ihtiyacım var."

Onun cevabı, yanaklarını çukurlaştıracak kadar sert bir şekilde meme ucunu emmek oldu. Ve sonra kalçalarını koltukta daha da açarak onu eskisinden daha açıkta bıraktı. Erin'in görüşü önce karardı, sonra acı verecek kadar parlaklaştı. Kalbi bir kabile davulu gibi atıyor, kalçaları şiddetle titriyordu. *Bir şeye ihtiyacım var. Bana dokunacak bir şeye ihtiyacım var.* Kendi niyetini çözmeden Connor'ın elini bacaklarının arasına götürdü, patilerinin nemli dikişine bastırdı ve bastırdı.

Connor'ın vücudu onun altında sarsıldı, boğazından yüksek bir hırıltı koptu. Avucunun topuğu ona sıkıca bastırarak hassas dikişi klitorisile temas ettirdi. "Aman *Tanrım*. Tam orası. Lütfen, durma. *Lütfen*."

"Elimin sana değdiği ilk yerin bu amcık olduğu konusunda haklısın. Onun sahibi benim, Erin. Bu yüzden bu kadar iyi hissettiriyor." Ağırlaşmış göz kapaklarının altından kızın yüzünü inceledi, dudaklarından sert inilti döküldü. "Hadi tatlım. Seksi amını elime sür ve o dar tanga'nın içine boşal. Buna en az senin kadar ihtiyacım var."

Eli onu sıktı. Sertçe. Orgazm onu her yönden bombardımana tutarken Erin çığlık attı. Kalçalarını pompalayarak atlatmaya çalıştı ama orgazmın kendine ait bir aklı vardı ve kontrol edilemiyordu. Connor'ın ağzı

Uyluklarının arasındaki et kasılmaya ve ağlamaya devam etse bile, onunkinin üzerine mühürlendi ve anında, bir sakinlik ipliği yayıldı. Adamın ağzına, dilinin her vuruşundaki güvene odaklandı ve bu muhteşemdi. Ama gerçeklik kapıyı çalmaya başladı, içeri alınmayı talep ediyordu. Adamın dokunuşunun ve tadının güzelliği alarm zillerini çalmaya başlamıştı. Çok kayıtsız kalmaya başlamıştı. Asla güvende değildi. Onunla bile... Güvenlik imkânsızdı.

Nefes nefese adamın ağzını bıraktı ve panik içinde bir bakışta bulunduğu konumu kavradı. Direksiyona yapışmış, bacaklarının arasında iri, erkeksi bir el. Onu orada tutuyordu. Sürücü kapısının açık olması onu bir nebze kurtardı ama içgüdülerinin onu adamın kucğından yolcu koltuğına itmesine engel olamadı.

"Erin, her şey yolunda. Burada benimlesin. *Güvendesin*. Her zaman güvendesin."

Ona güvenmeyin. Yalan söylüyorlar. Parmakları düğmelere basıyor, camı indirmeye ya da kapının kilidini açmaya çalışıyordu ama işe yaramıyordu. Araba altından kükreyerek geçti ve elini ağzına bastırdı. *Yakalandım. Yakalandım.* Cam açıldığında yüzüne serin bir rüzgâr çarptı ve onu tükenmiş ciğerlerine çekti. Yüzünü ellerinin arasına gömdü, ayrık parmaklarının arasından kaçışına baktı ve ona odaklanmaya çalıştı.

"*Bana bak.*"

Dikkatini tekrar Connor'a çevirdi ve göğsündeki isyankâr gerginliğin bir kısmının uçup gittiğini hissetti. Connor'ın yüzüne kazınmış olan sefalet bunu yapmıştı. Onu geri getiren şey. Tanrım, her şeyi berbat etmişti. Yine batırmıştı. Connel'in ona uzattığı gömleği usulca aldı ve karnını örtmesini dileyerek başının üzerinden geçirdi. Connor'a dönüp baktığında, artık sürücü koltuğunda oturmuyordu. *Gitmişti. Gitmişti. Onu suçlamıyorum.*

Kot pantolonunu yerine çektişirdikten sonra koltuğına daha da gömüldü ve kıvrılıp bir daha hiç hareket etmemeyi diledi. Acıma partisi tam bir ahır yangınına dönüşmeden önce, Connor yolcu koltuğunda belirdi

ve başını salladıktan sonra kapıyı açtı. "Hadi tatlım. Eve otobüsle gidelim."

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

Connor donanmaya katılana kadar Bronx'tan birkaç saatten fazla dışarı çıkmamıştı. İlk başlarda bunun nedeni, ailesinin babasının sakatlık maaşıyla tatile, hatta Ellis Adası'na gitmeye bile parasının yetmemesiydi. Connor, babasının oturma odalarındaki kanepede oturup dünyaya küsmediği bir zamanı hatırlayamıyordu. Yemek talep ediyor, sigortacısıyla telefonda tartışıyordu,

İçki. Her zaman, içki.

Babasının viskiyi fazla kaçırma ve şiddete başvurma eğilimi Connor'ın Bronx'tan fazla uzaklaşmamasının ikinci nedeniydi. Belki bir zamanlar annesini korumak için çok gençti ama on üç yaşına geldiğinde bu durum büyük ölçüde değişmişti. Bir yaz boyunca, babasını mümkün olan her şekilde geride bırakmıştı. Kendini bildi bileli annesine savrulan yumruklara kendi yumruklarıyla karşılık vermeye başlamıştı. Babasının yumruğunu havada ilk kez durdurduğu ve kemiklerin avucuna karşı protesto ederek gıcırdadığını hissettiği anı hâlâ hatırlayabiliyordu. Connor babasının yaşadığı şoku görmekten büyük bir memnuniyet duyduğunu itiraf etmekten utanmıyordu.

On altı yaşına geldiğinde Connor babasını hallettiğini düşünüyordu. Annesine bir daha bir şey olursa Connor'ın onu pişman edeceğine dair dile getirilmemiş bir tehdit vardı. Babası içkiyi bile azaltmış, hatta tek tük AA toplantılarına bile katılmaya başlamıştı. Evlerinde neredeyse huzurlu hissettikleri nadir zamanlardan biriydi. Annesi Joanna yeniden gülümsemeye başlamıştı. Kiliseye geri dönmeye başlamıştı.

artık siyah gözlerini saklamak zorunda değildi. Rahatlamıştı, hatta ikinci sınıfta birkaç kızla çıkıyordu.

Babasının öldüğü gece, Connor böyle bir randevudan sonra eve girmiş ve girişte donup kalmıştı. Saat geç bile olmamıştı ama mutfak hariç tüm ışıklar kapalıydı. Hâlâ sallanan kapının altından yayılan sesi görebiliyordu. Sessizlik. Çok sessiz. Daha mutfağa girmeden annesini bulacağını biliyordu. Sırtını buzdolabının kapısına dayamış, dizlerini göğsüne çekmiş, bir torba donmuş havucu gözüne bastırıyordu.

"Randevun nasıldı?" diye sormuştu ona, dudağı patladığı için kelimeler boğuk çıkmıştı. Sonra da hemen gözyaşlarına boğuldu.

Connor zihinsel olarak çıkış yaptığını hatırlayabiliyordu, sanki sesli bir *tıklama olmuştu*. Aklını mutfakta bırakmış ve öfke dolu bedenini başka bir yere götürmüştü. Saf testosteronla hareket ederek eve geri dönmüş ve babasını ceketıyla merdivenlerden inmeye çalışırken bulmuştu. İkisi de Connor'ın ne yapacağını anlatmasına yetecek kadar kısa bir süre donup kalmışlardı. Ama kapıdan önce babası düşmüş, bariz sarhoşluğuna rağmen hızlıca ayağa kalkmıştı. Connor onun peşinden kaldırıma doğru koştu.

Ondan sonra olanlar kafasında netleşti. Dün gece de olmuş olabilirdi. Ya da bu sabah. Bu onun en büyük utancıydı ve sonraki yılların getireceklerinin sadece başlangıcıydı.

Dikkatini sessizce yanında oturan ve otobüsün camına yaslanmış olan Erin'e çevirdi. Çok küçük ama çok cesurdu. Bazı zamanlar. Hüznü her geçen an iliklerine kadar işliyordu ve bunu düzeltmesi gerekiyordu. Bir yanı bağırmak ve yumruğunu daha fazla cama vurmak istiyordu ama bu sadece ona başarısız olduklarını gösterecekti. Ve başarısız olduklarını düşünmüyordu. Hem de hiç. Kız onun kucığında zevkten titrerken bunu nasıl yapabilirdi ki? Bu, kafasında tekrar tekrar canlandıracağı bir manzaraydı.

uzun, çok *uzun bir* süre. Sonrasında yaşananların bundan bir şey eksiltmesine gerek yoktu.

"Seni bir yere götürmek istiyorum."

Pencerede onun bakışlarıyla karşılaştı. "Tamam."

Aynen böyle. Onu rahatsız olacağı bir yere götürmeyeceği konusunda ona güveniyordu. Bu da onu bugünün harika geçtiğini kanıtlamaya daha da kararlı hale getirdi. Çünkü, Tanrım, bunu düşünürken bile hâlâ kot pantolonunun içinde taş gibi olmuştu. Uzun bir süre daha öyle olacağından şüpheleniyordu. Ne kadar istese de şu anda cevap seks değildi. Ona ne kadar *ihtiyacı olsa da*. Hayır, bu öğleden sonra onun önünde savunmasız kalmıştı ve onlar gibi insanlar için bu yutulması zor bir haptı. O yüzden bunu tek başına yapmak zorunda kalmamasını sağlayacaktı. Kendini ifşa etme düşüncesi başını döndürse bile.

"Bir sivilî dövduğüm için SEAL'den atıldım."

Erin çok yavaş bir şekilde doğruldu. Sanki adamın neden böyle bir şeyi ortaya çıkardığını anlamaya çalışıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. Bir otobüste. Durup dururken. "Neden?"

Connor onu kucağına çekme ve hikâyeyi anlatırken yüzünü saçlarına gömme isteğiyle savaştı. "Bir görevdeydik. Nerede olduğunu söyleyemem." Boğazını temizledi. "Günlerce güvenli bir evde hedefimizi bekledik. Sadece... bekliyorduk. Hareket etmiyor ya da konuşmuyorduk. Yapamadık."

"Çıldırırdım." Kaşlarını çattı. "Çıldırırdım yani."

Başını ona doğru salladı. "Benim görüş noktam bir okula bakıyordu. Bu öğretmen bana annemi hatırlattı. Her zaman çocukların saçlarıyla uğraşır ya da yeterince yemek yemelerini sağlardı. Hepsinin onu sevdiğini anlamak için dilini bilmeme gerek yoktu." Pencereden görünen manzara hâlâ hafızasındaydı. "Bir gün oraya vardığında gülümsemiyordu. Lanet binaya topallayarak girdi. Teneffüste iki siyah gözü olduğunu gördüm. Anlamıştım." Onun bakışlarıyla karşılaştı ama tutamadı. "Ve bu

Annemi tekrar öyle görmek gibi. Onu... ayıramadım."

Erin onun kendisiyle temas kurmak istediğini hissetmiş gibi daha da yaklaştı ve vücutlarının yanlarını birbirine bastırdı. "Baban annene vurdu," dedi, soru sormadan.

"Evet." Yutkunmak zor geldi. "Yaptı. Ve sonra artık yapamadı."

Erin bunu anlamış gibiydi, yüzü ciddiydi. "Öğretmene ne oldu?"

"O gece harekete geçme emri aldık. Köyün karşı tarafına. Hedefimiz paranoyaklaşmış ve yer değiştirmişti." Gözlerini kapattı ve o gece neler olduğunu hatırladı. "Hareket halindeyken bir adamın bağırdığını duydum. Bir kadın ağlıyordu. Hepimiz emirlere karşı gelse bile araştırmak istedik ama öyle ya da böyle bir karar veremeyen tek kişi bendim. Düşünmedim. Sadece gittim. Öğretmenimi dövdüğünü gördüm ve tepki gösterdim."

Bir elini yüzünün yan tarafına, saçlarına doğru okşadı. Onun dokunuşuna bir can simidi gibi sarıldı, boğazındaki uğultu ve masaj yapan parmaklarının sesiyle rahatladı. "Herif durumun tersine dönmesini hak etti bebeğim. Kimse yapmazken sen o kadın için ayağa kalktın. Umarım işler zorlaştığında buna tutunur. Umarım kocasının da aynı kolaylıkla dövülebileceğini hatırlar."

Ağırlıksız hissediyordu. Sanki son iki yıldır omuzlarında kum torbaları taşıyordu ve kadın az önce onları kesip açmış, içindekileri yere boşaltmalarına izin vermişti. Hiçbir şey yaptığı şeyi ya da bunu nasıl yaptığını mazur gösteremezdi ama onu yargılamadığını bilmek güçlü bir rahatlamaydı.

"Peki ya baban?"

Nedense bunu ona açıklarken artık hiçbir endişe duymuyordu. O gece orada olan annesi dışında hayatında tek bir kişiye bile söylememiş olmasına rağmen. O anda, loş, gürültülü otobüsün arkasında

Dünyada sadece iki kişi vardı ve hiçbir çirkin anı onlara dokunamazdı. "On altı yaşındayken eve geldiğimde annemi buldum. Ona vurmuştu." Connor başını salladı. "Bir süreliğine durmuştu, düzelmişti ama... bu seferki kötüydü. Dikiş atılması, alçıya alınması gerekiyordu. Sanki kaybettiği zamanı telafi etmeye karar vermiş gibiydi." Mutfakta yerde kanlar içinde yatan annesinin görüntüsü karşısında eli yumruk oldu. "Onu evden kovaladım ve bir taksi ona çarptı."

Nefesi kesildi. "Başına gelenler için üzgünüm. Çok üzgünüm."

"En kötü kısmı bu değil. Ben-"

"Sevindim. Artık annene vuramadığı için mutluydun." Başını onun omzunun kıvrımına soktu, boynunu bir şekilde onun kırık bir parçasını iyileştirecek şekilde okşadı. "Sen insansın. Bazen avantajlar ölümle kendini gösterir. Bunları fark ettiğimiz için kendimizi hırpalamamalıyız." Onun bakışlarıyla karşılaşmadan önce birkaç vuruş geçti. "Babanın içinde ne varsa sana da geçtiğini düşünüyorsun. Belki de öyle oldu. Ama seninle boy ölçüşemez Connor. O bir kor, sen ise güzel bir ev yangınısın."

Kadının sertliği ve ona olan *güveni* karşısında ne diyeceğini bilemedi, bu yüzden sadece onun hissine odaklandı. Tadını çıkardı.

"Benim annem de öldü," diye mırıldandı onun boynuna. "Müsait olduğumda sana anlatırım."

"Bana şimdi söyleyemez misin?"

"Hayır. Ama sadece bu senin bir hikâye anlatma zamanın olduğu için. Bunun yerleşmesine izin vermeliyiz."

İnanılır gibi değil. Gülümseyecek gibi hissetti. Ortaya çıkardığı onca çirkin şeyden sonra. "Bir şey daha var, sonra bırakalım hallolsun."

Burnunu onun tenine dayadı ve içine çekti. "Ateş et."

"Bugün inanılmazdı, Erin. Belki de oraya kıskanç bir adam *olduğum için geldik*. Ve belki de istediğimiz gibi bitmedi." O döndü

başını ve dudaklarının köşesini öptü, kendine daha fazlasını yapmamasını emretti. Arzuladığı şekilde batmamasını. Çok erken. "Ama sana dokunmama izin verdin ve hâlâ buradasın. Sen iyisin. Dün olduğumuzdan çok daha iyi durumdayız. Daha da iyi olmaya devam edeceğiz. Şüphe etmeyi bırakmanı istiyorum."

"Sesin çok emin geliyor," diye mırıldandı.

"Çok haklısın." Connor yavaş bir nefes verdi. "Seni şu anda annemle tanıştırmaya götürdüğümünden yeterince eminim."

Joanna Bannon topuklu ayakkabıları olmadan Connor'ın omuzlarına zar zor ulaşıyordu. Onu topuklu ayakkabıları olmadan en son gördüğü gün babasının son dayağının ardından hastaneden taburcu edildi. Ertesi sabah dört inçlik topuklu ayakkabılarıyla yatak odasından çıkmış, çantasını omzuna atmış ve güneş gözlüklerini takmadan kapıdan çıkmıştı. Connor elinde bir kase mısır gevreğiyle pencerenin önünde durmuş, komşuların dönüp bakmasını izlemişti. Çıkarken onu durdurup gelmesini isteyip istemediğini sormuştu ama bu onun kendi başına yapması gereken bir şeydi. Savaş yaralarını göstermek ve hayatta kaldığını ilan etmek için. O sabaha kadar biriyle gurur duymanın ne demek olduğunu bilmiyordu. Bu duygu göğsüne oturan bir bowling topu gibiydi ama iyi bir ağırlıktı. Hoş bir ağırlık. Birinin kendisi hakkında böyle hissetmesini istemişti.

Bir önceki ay polisler ona yaklaştığında ve kuzenini yakalamak için işbirliği yaparlarsa, onlara siktirip gitmelerini söylemişti. Kuzeni bir katil olabilirdi. Bir hırsız. Bir yalancı. Ama onun dünyasında, bir muhbir daha da alt sıralardaydı. Ama onun zayıf noktasını biliyorlardı. Annesini Bronx'taki harap evinden alıp Chicago'da yepyeni bir gökdelene taşımayı teklif etmişlerdi. İkisine de yeni bir hayat şansı sunmuşlardı. En önemlisi, annesi için radyasyon tedavilerinin büyük kısmını karşılayacak bir sigorta temin etmişlerdi.

Doktorlar annesine meme kanseri teşhisi koyduklarında yurt dışındaydı. Her zamanki gibi annesi bir savaşçı gibi mücadele etmeye devam etmiş ve her tedavide ilerleme kaydetmişti. Ancak askeri yardımları iptal edilmiş ve annesinin tedavi masrafları onlara kalmıştı. Bu nedenle NYPD ona reddedemeyeceği bir teklifte bulunmuştu. Annesinin mevcut en iyi tedaviye ihtiyacı vardı ve onun için bunu sağlamanın tek bir yolu vardı. Kuzeniyle ilgili itirafları Bowen'ın hayatını kurtardıysa ve ona bir arkadaş kazandırdıysa -Sera da dahil olmak üzere *iki arkadaş*- bunu ek bir bonus olarak görüyordu.

Annesinin binasına girdiklerinde Erin şoka girmiş gibi görünüyordu ama asansörü otomatik olarak atlayıp merdivenlere yöneldiğinde ona minnetle gülümsedi. Annesi on ikinci katta oturduğuna göre, belki de cinsel hayal kırıklığının bir kısmını bu şekilde giderebilirdi. Belki, ama pek olası değildi. Erin'in muhteşem kıcı, yukarı çıkarken attığı her adımda önünde sallanırken olmazdı. Ya da kalçalarının arasındaki boşluk. Bir saatten kısa bir süre önce onun lezzetli pembe meme uçlarını emerken kucağının üzerinde yayılmış olan kalçalar.

Omzunun üzerinden şımarık bir bakış fırlattı. "Ne düşünüyorsun bebeğim?"

"Deli vücudunu sikmek."

Adımları duraksadı ama devam etti. Bir sonraki sahanlıkta döndü ve sırtını cüruf taşlı duvara dayadı. Onu atlatması ve sunduğu cazibeye direnmesi gerektiğini biliyordu ama yapamadı. Ona bakmak bile kalp atışlarını hızlandırıyor, dokunma isteğiyle ellerini yumruk haline getiriyordu. Yine de daha fazlası vardı. Otobüsteki sözlerinin sadeliği, geçmişini kabul etmesi, punk-rock kıyafetinin altında gördüğü savunmasız kız. Tanrım, onu çok istiyordu. Her şeyiyle. Onun olmasına ihtiyacı vardı.

Parmağını kemerinin halkasına sokup onu kendine doğru çektiğinde, adam hırladı. "Ne yapıyorsun sen?"

Bir elini kot pantolonunda giderek büyüyen şişkinliğin üzerinde gezdirirken gözleri muziplikle parlıyordu. "Bunu senin için halledebilirim." Sesi sessiz merdiven boşluğunda dumanlı ve dolgun geliyordu. "Lütfen, izin ver."

"Hayır," diye nefes nefese kaldı. "Söylediğimde ciddiydim. Bugün benim için rahatlama yok."

Onu yıkıcı bir ritimle sıktı, kulağına fısıldamak için parmak uçlarına çıktı. "Amımın ne kadar sıkı olduğunu düşünüyorsun Connor?" Eli onu hafifçe kavradı. "Bu kadar sıkı mı?"

"Daha sıkı," diye bağırdı. "Daha sıkı olduğunu biliyorum, lanet olsun."

Kadın onu *sertçe* kavrarken dişlerini sıktı. "Böyle mi bebeğim?"

"*Evet.*"

Nefesi adamın boynunu ısıttı. "Sen sadece söyle. Dizlerimin üzerine çökeceğim ve ayakta duramayacak hale gelene kadar seni emeyeceğim."

"*Siktir.*" Çok kolay olacaktı. Onu dizlerinin üzerine itecek, ellerini duvara dayayacak ve onun tatlı, dolgun ağzını sikecekti. Kızın bunu boğazına kadar alabileceğini zaten biliyordu. Bu, ihtiyacının en keskin kenarlarını yuvarlayarak konsantre olmasını sağlayacaktı. Hayır, lanet olsun. Bunu yapmayacaktı. Erin söz konusu olduğunda çok fazla teslim oluyordu. *Arzuladığı* kontrolden çok fazla vazgeçmişti. Bir söz verdiğiğinde bunu tuttuğunu anlaması onun için önemliydi. Bu durumda, bu söz ona kendi acısıyla işkence etmekse, öyle olsun. Daha garip şeyler de olmuştu. "Bugün olmaz, Erin. Ağzını üzerimde ne kadar çok istersem isteyeyim. Bunu yapmayacağım. Sözlerimi ciddiye almayı öğren."

Kabadayılığının bir kısmı kaydı. "Bir şey yüzünden canının yanması hoşuma gitmiyor.

Ben."

"Dayanabilirim." Derin bir nefes aldı ve acıyla gülümsedi. "Ayrıca, annemle tanışmak için oyalanmaya çalıştığını biliyorum. İyi denemeydi."

"Yakaladım beni," diye mırıldanarak duvarı itti.

Connor, on ikinci kata doğru ilerlerken ayaklarına dikkat etmek için kendini zorladı. Koridora çıktılar ve annesinin kapısının önünde durdular. Erin'in yanakları kızarmıştı ama bunun efordan kaynaklandığını düşünmüyordu. Daha çok sinirden. Onu suçlamıyordu da zaten. Onu annesiyle tanıştırmak için henüz erkendi ama zaten yeni çift kurallarına da tam olarak uymuyorlardı, değil mi? Tanrı aşkına, zaten birlikte yaşıyorlardı.

"Dade'ye ilk gittiğimde televizyon bütün gün boyunca tek bir kanalda takılı kalmıştı. Kızın biri hastaneye götürülebilmek için kumandanın pillerini yutmuştu." Ayaklarının üzerinde kaydı. "*Boy Meets World* maratonu izledik. O diziyi izlemiş miydin?"

Connor başını salladı. "Bir ya da iki kez."

"Ben sadece Topanga'yımışım gibi davranacağım. Cory'nin ailesi onu severdi."

Topanga'nın canı cehenneme demeye başlamıştı ki annesi kapıyı fırlatıp açtı. "Oğlum, bu sesin sana ait olduğunu sanmıştım." Başındaki ayçiçeği desenli eşarblı okşadı ve Erin'e dostça bir bakış attı. "Eve bir kız getiriyorsun ve ben hiçbir uyarı almıyorum. Kurtlar tarafından mı yetiştirildin? Pişirebilirdim."

Connor onun dilinin gıdıklamasına aldırmadı. "İçeri girebilir miyiz anne?"

"Hiçbir zaman sıcak selamlar veren biri olmadın, ama bu sesi duymaya bile *çalışmıyorum*. Annene bir sarıl bakalım."

Gülümsemesini saklayamayan Connor annesini kollarıyla sardı ve Erin'in de aynı şeyi zayıflatıcı bir endişe hissetmeden yaşayabilmesini diledi. Yanakları zevkten kızarmış olan Joanna onları içeri almak için geri çekildi. Connor bu fırsattan yararlanarak annesiyle Erin'in arasına girdi. Joanna anlayışlı biri olabilirdi ama henüz ona Erin'in dokunmaktan hoşlanmadığını söyleme fırsatı olmamıştı. Basit bir el sıkışma felakete yol açabilirdi.

Erin'e dokunmadan odanın karşı tarafına doğru yönlendirdi. Erin de onu takip etti ama bakışları dairenin içinde dolaşıp çıkış arıyordu.

Sonunda oturma odasının penceresine bitişik yangın merdivenini fark ettiğinde omuzları çöktü.

"Anne, bu Erin. Erin-"

"Bana Joanna deyin lütfen." Topuklu ayakkabılarını yere vurarak mutfağın eşiğinde durdu. "Limonata ve musluk suyum var. Evet, berbat bir ev sahibiyim."

Erin kıpırdandı. "Benim için bir şey yok, teşekkürler."

"Limonata içeceksin," diye karar verdi Joanna. "Ellerinle yapacak bir şeylere ihtiyacın var."

Annesi mutfakta gözden kaybolunca Connor Erin'e döndü ve onun kendisini incelediğini görünce şaşırdı. "Sana teklif ettikleri şey bu, değil mi? Annen için bir yer."

Bir kez başını salladı ve gençliğini geçirdiği eski püskü eve hiç benzemeyen yenilenmiş daireye bakarak gözlerini kaçırdı. "Kanser tedavisi."

Gözleri yumuşadı. O kendini hazırlayamadan, parmaklarını yakasına doladı ve yumuşak bir öpücük için onu aşağı çekti. "Seni merdiven boşluğunda uçurmaya çalıştığım için özür dilerim," diye fısıldadı dudaklarına.

"Tanrım." Acı dolu bir kahkaha attı. "Lütfen bir daha böyle bir şey için özür dileme."

"Tamam."

Bir gülümsemeyi paylaştılar. Adam onunla göz temasını kesecek gibi görünmüyordu. O da adamın yüzünü incelemekten memnun görünüyordu. Ne için, bilmiyordu. Çevresel görüşünde annesinin odaya yeniden girdiğini fark etti. Ne kadar zamandır orada duruyordu? İsteksizce doğruldu ve dikkatini yüzünde tuhaf bir ifade olan annesine çevirdi.

Gözle görülür bir şekilde silkindi ve onlara limonatalarını uzatmak için öne çıktı. Erin parmaklarının birbirine değmesini önlemek için bardağın dibini tuttu ve teşekkürlerini mırıldandı.

"Peki, siz ikiniz birlikte mi çalışıyorsunuz?" Joanna sordu, o tanıdık Bronx

aksanını tam anlamıyla kullanıyordu. "Dur tahmin edeyim, Erin senin joker destendeki vezir."

Erin'in kaşları çatıldı. "Senin neyin?"

Connor gömleğinin yakasını çekiştirirken, "Ben de öyle diyordum," diye açıkladı. "Hepimiz..."

"Guguk kuşu muzları mı?"

"Birbirimizden farklıyız," diye düzeltti. "Evet anne, birlikte çalışıyoruz."

Joanna kendi limonatasından bir yudum aldı ve Connor onun kafasında dönen çarkları görebiliyordu. Eğer Erin onunla çalışıyorsa, bir suçlu olmalıydı. Erin'in rahatsızlığını hissedebiliyordu ve annesinin sorusunun ardındaki alt metni anladığını biliyordu. Tanrım, belki de onu buraya getirerek haddini aşmıştı. *Meet the Parents'in* bu suçlu versiyonu olmadan da yeterince zor bir gün geçirmişti.

Daha fazla soru yöneltmesine fırsat vermeden Erin omuzlarını dikleştirdi. "Bana ne yaptığımı sormanızda bir sakınca yok. Suçlarımın bedelini ödediğimi bile söyleyemem, çünkü ödemedim. Hapishaneden manastırdaki bir fahişeden daha hızlı çıktım." Limonatasını içti. "Özür dilerim. Ben Topanga değilim. Ben Topanga değilim. Oğlunuz bir Topanga'yı hak ediyor."

Annesi özenle alınmış bir kaşını ona doğru kaldırdı. "Topanga da kim?"

"Önemli değil," dedi kararlı bir şekilde. Tanrım, bu konuşma ondan uzaklaşmıştı. "Erin'in ne yaptığı da önemli değil. Önemli olan *o*. Hepsi bu."

"Tamam." Annesi iki elini de havaya kaldırdı. "Tüm eğlenceli detayları kendine sakla. Bir kez olsun tek bir kadını ilginç bir şeyle eğlendirme." Dişlerini emdi. "Elimdeki tek şey Dr. Oz, oğlum. Dedikodu istediğim için beni suçlayamazsın. Lanet olsun."

Erin'in dudakları büküldü ama Connor altındaki gülümsemeyi görebiliyordu. "Kaçış şoförüm olması için bir limuzin kiraladığım zamanı duymak ister misin?"

Joanna öne doğru eğildi. "İşte şimdi konuşuyoruz."

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Erin parmaklarının arasında bir Bic çakmağı çevirerek ekip toplantısının karşısından Connor'a baktı. Bilerek Connor'dan olabildiğince uzakta oturmuştu.

mümkün olduğunca. Sıfır zevk aldığı gün geçmişti ve hâlâ pes etmiyordu. Dün gece Joanna'nın dairesinden döndükten sonra Connor'la yatak odalarını değiştirmişlerdi, böylece Joanna yangın merdivenine yakın olabilecekti. Eşyalarını taşıırken koridordan her geçişlerinde, bir elini Connor'ın kıkına sürtmüş ya da boynuna öpücükler kondurmuştu. Her *an, diye* düşündü, *bana yalvaracak. Pantolonundaki gözle görülür ağrıyı gidermem için yalvaracak.*

Yok. Hiçbir şey yok.

Gece yarısını bir dakika geçe adamın arkasından yatağa girmiş ve elini adamın karnında gezdirmişti, avuçları losyonla köpürmüştü bile. Vücudu, onun ağır boyunu okşamanın, sonunda boşaldığında koca bedeninin ona karşı ürperdiğini hissetmenin beklentisiyle uğulduyordu. Onun kendisini karşılayacağını, açıkça ihtiyacı olan zevki hoş karşılayacağını düşünmüştü. Bunun yerine, yüzüstü dönmüş ve yatağına geri dönmesi için ona hırlamıştı.

Bu sabah, o daha yatak odasından çıkmadan giyinmiş ve gitmeye hazırды. Ona bir fincan kahve uzattı. Ve göz kırptı.

Birinin ona sosyal bozukluğu olan bir kundakçıyla birlikte yaşadığını hatırlatması gerekiyordu.

Muhtemelen onun sokak itibarına yardımcı olmadı.

dün gece. Joanna'nın ondan hoşlandığını bile hissetti. Sanki oğlunun eve hüküm giymiş bir suçluyu getirmesi piyangoyu kazanmakla aynı şeymiş gibi. Hiçbir yargılama hissetmemişti. Sadece onu daha iyi tanıma arzusu duymuştu. Bunun kendisini nasıl hissettirdiğini tarif edemiyordu. Sonunda hayal kırıklığına uğrayacağı için gergindi. Bir nevi *umursamıyormuş gibi* davranabilmek için öyle olmasını umuyordu. Parasal olarak hiçbir şey elde edemeyeceği başka insanlarla ilişki kurmak son derece kafa karıştırıcıydı. Özellikle de uğruna bunu *yaptığı* adam ona dokunmasına izin vermediğinde-

Ohhhh. Dişlerini sıktı. Zeki orospu çocuğu.

Ona kendi ilacının tadına baktırıyordu, değil mi? Bu biraz... acıttı. Joanna'yla tanışmanın en güzel yanı, Connor'ın daha sonra ona bakma şekliydi. Sanki onu annesine getirdiği için utanmıyor ya da pişmanlık duymuyordu. Onu ters köşeye yatırmak için planlar yaptığını bilmek berbattı. Hem de çok. Ona olan güveni biraz olsun sarsılmıştı. Tanrım, son yirmi dört saat içinde o kadar çok yabancı duyguyla uğraşmıştı ki, periskopu yüzeyin altına batmıştı. Artık nereye gittiğini göremiyordu.

Yapabileceği ve etkili bir şekilde yapabileceği tek şey bir karşı saldırı formüle etmektir. Bu baş belası toplantıdan çıkar çıkmaz bunu uygulamaya koyacaktı. Dolabındaki en kısa eteği giyerek şimdiden bir başlangıç yapmıştı. Derek toplantıyı başlatırken, Connor'ın koltuğunda kaydığını fark etmemiş gibi yaparak bel hizasındaki bir dosya dolabının üzerine çıktı ve bacak bacak üstüne attı.

"Zamanında geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. İlerleme güzel bir şey değil mi?" Derek odayı taradı, bakışları Austin'e takılınca ağzı bir karış açık kaldı. Bir gece önce dışarı çıkmış gibi görünüyordu, kafasını sanki kafatasını bir arada tutuyorlarmış gibi ellerinin arasına gömmüştü. Polly onun yanında oturmuş başını iki yana sallıyordu. Derek dikkatini Sera'ya çevirdi. "Dün kampanya merkezindeki ilk günün nasıldı?"

"Oldukça olaysız. Stark ortaya çıkmadı." Notlarına göz attı. "Yine de bir şey vardı. Saat iki civarında gümüş renkli bir Hummer kaldırıma yanaştı ve korna çaldı. Çalışanlardan biri koşarak dışarı çıktı ve şoföre bir şey uzattı. Renkli camlardan göremedim ama plakasını aldım."

"Harika." Sera ona yırtılmış bir defter kâğıdı uzatırken Derek bekledi. "Bunu merkeze geri götüreceğim. Eğer bugün yine olursa, onu takip etmeni istiyorum Bowen."

Bowen'ın gülümsemesi sertti. "Sera'yı izlerken benim yerimi alacak biri olduğu sürece."

"Ben olsam onu açıkta bırakmazdım," diye güvence verdi Derek, nadir görülen bir sabır göstererek. "Polly, Stark'ın mali kayıtlarından işe yarar bir şey bulabildin mi?"

"Avrupa seks partisi pornolarına pahalı bir ilgi duyması dışında mı? Pek sayılmaz." Sesi sakindi, sanki bir adamın banka kayıtlarını hacklediğini itiraf etmiyormuş gibi. "Parası başka bir yerde. Farklı bir isim altında listelenen varlıklara bağlı... belki bir offshore hesabı. Üzerinde çalışıyorum."

"Çalışmaya devam edin." Derek kalemini Erin'e doğrulttu. Ellerini çenesinin altında birleştirdi ve kirpiklerini kırıştırdı. Kaptan sadece başını salladı. "Zor bir ihtimal olduğunu biliyorum Erin, ama May'in Cook'tan nasıl kaçtığını bulabildin mi?"

"Evet, öyle. Ama başlamadan önce, bu toplantılarda kahve talep etmek istiyorum." Çakmağını çaktı ve havada görünmez bir desen çizdi. "Belki biraz da çörek. Siz polisler çörek konusunda berbat değil misiniz? Paylaşmak önemsemektir."

Derek onun ilk cümlesi dışında her şeyi duymazdan geldi. "May'in Cook'tan nasıl kaçtığını öğrendiğini mi söyledin?"

"Herkes bir sarışından şüphe eder." Connor'ın bakışları kalçalarını ve yüzünü yakmasına rağmen ona bakmayı reddetti. "Tamam, benim değerlendirmem

May'in yardım aldığını. Bir sürü çıtır banknotla satın alabileceğiniz türden." "Zaten durumun böyle olabileceğini düşünmüştük."

"Evet, ama May'in bir çift cıvata kesiciyle üç ayrı çiti kestiğini biliyor muydunuz?" Dosya dolabına yaslandı ve iki avucuyla kendini destekledi. "Ciddi bir bağlantınız yoksa içeride böyle aletler bulmak kolay değil. Biraz yardım almadan böyle arkadaşlar edinecek kadar uzun süredir orada değildi. Tam da kaçmaya hazırlandığınız anda tüm hapishanenin elektriğini kesen türden bir yardım."

"Elektrik kesintisi mi?" Derek gözlerini kıstı. "Yani güvenlik kameralarına yakalanmadan çevre çitlerini aşmış. Nöbetçi gardiyanlar neden alarmı çalmadı?"

"Bir isyanı önlemekle meşguldüler. Ne zaman rutin tehlikeye girse, kıyamet kopuyor." Esmer kadın Austin'i kınamaya devam etmeden önce Polly'nin hafifçe başını salladığını fark etti. "Hücre kapıları açık bırakıldı, mahkumlarla dolu odalar karanlıkta ve gözetimsizdi. Panik vardı. May'in çitleri aşmak için yaklaşık yirmi dakikalık bir süresi vardı." Erin omuz silkti. "Kaynağım May'in demir kesme makasını nasıl bulduğunu bilmiyordu ama bir gardiyanın 'kazara' bırakması kolay olurdu."

Derek çenesini yukarı kaldırdı. "Kaynaklardan bahsetmişken, seninki kimdi?"

"Adını öğrenemedim ama cüzdanını çaldım." Yırtık pırtık kanvas çantasına uzandı, elini deri cüzdanın etrafına doladı ve kaptana doğru fırlattı. "İçinde muhtemelen kimlik vardır."

"Elini cebine sokacak kadar yaklaştın mı?" Connor'ın sesi aldatıcı bir şekilde sessizdi. "O kısmı atladın, değil mi?"

Bowen dişlerinin arasından sessizce ısıklık çaldı. "Birdenbire Sera'nın bir ofiste çalışması konusunda oldukça iyi hissetmeye başladım."

"En azından *biri* ona dokunmama izin verdi." Erin bacaklarını dosya dolabından aşağı salladı ve ayağa kalktı. "Erkek arkadaşlar *saçmalıktır*. Artık gidebilir miyim?"

"Hayır." Derek iri yarı adamın cüzdanını karıştırırken başını kaldırmadı. "Hikâyeyi doğrulamak için onu buraya getirmem gerekecek. Seni etkilemek için uydurmadığından emin olmak için."

Austin sonunda başını kaldırdı. "Biliyor musunuz, hepimiz buradaki gerçek trajedinin farkına varamıyoruz. Eğer seksi bir kız kılığına girebilseydim, bu davayı çay saatine kadar çözmüş olurduk."

"Ona seksi deme." Connor öne doğru eğildi. "Bakma bile."

Austin gözlerini devirdi ve kafatasını sağlam tutmaya devam etti.

Derek ehliyeteye benzeyen bir şeye göz attı. "Kaynakla nerede tanıştınız?"

"Hanover's. Hapishanenin köşesinde bir batakhane, Purell'i de getirin." Ayağa kalkan Connor'a göz ucuyla bile bakmadan çantasını aldı. "Cook'un yakınındaki en yakın üç çit şirketini aradım. Sonuncusu, Windy City Fences, May kaçtıktan bir gün sonra çitleri onarmak için bir teknisyen gönderdiklerini doğruladı. Hikayeyi inkar etme ihtimaline karşı."

Kaptan onunla tanıştığından beri ilk kez etkilenmiş görünüyordu. "İyi işti."

Beklemediği bu övgü karşısında karşılaştığı sıcaklık karşısında kaşlarını çattı. Kendisine doğru çok fazla duygu yöneltilmişti ve hepsiyle nasıl başa çıkacağını öğrenene kadar bir molaya ihtiyacı vardı. Sera'nın gülümsemesini ve Bowen'ın başparmağıyla onaylamasını görmemiş gibi davranarak topuklarının üzerinde döndü ve merdivenleri koşarak çıktı.

Daha çıkışa varamadan Connor yolunu kesti. "Hey. Bir dakika bekle."

"Hayır, *sen* bekle." Kadın onu itti ama adam bir milim bile kıpırdamadı. "Bir sorunum olduğunu biliyorum. İnan bana, farkındayım. Ama beni bununla cezalandırdığın için *seni sikeyim*."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Erin şakasız bir şekilde güldü. "Sen bana dokunamazsın, ben de sana dokunamam."

ya da?" Gözlerinin ardındaki baskıdan dolayı öfkeliydi. "Bunu bir oyuna dönüştürdüğüne inanamıyorum."

Yüzünün rengi soldu. "*Hayır*. Niyetim bu değildi." "Çekil yolumdan. *Gitmeme* gerek."

"Önce beni dinle. Ağlayarak gidersen beni öldürürsün."

"Ağlamıyorum."

"Tamam." Boğazı düğümlendi. Erin bu kadar yıkılmış görüldüğü için onu tokatlamak istedi. Onu kollarının arasına almak istiyormuş gibi görünmese, her şeyi görmezden gelmek ve bir süre için deli gibi kızgın olmak çok daha kolay olurdu. "Bir şeyin kontrolünü elinde tutmak iyi hissettiriyor, Erin. Acıtsa bile. Hiçbir planım olmamasına alışkın değilim. Gücüm yok. Bu beni akli başında tutuyor." Nefesini içine çekti. "Bu benim bir ihtiyacım ve sana ihtiyacım olan şekilde dokunamadığım için bunu kanallandırmamın bir yolunu buldum. *Henüz*. Seni incitmek denkleme girmedir. Asla da olmayacak."

Onun kollarına atlayıp dayanabilecek mi diye görmek için çılgınca bir istek duydu. Bu kadar delirmişken hâlâ onu hissetmek için yanıp tutuşuyor olması onu iğrendiriyordu. İçinde patlayan Molotof kokteyline eklenecek bir başka duygu daha. "*Kahretsin*. Bunların hiçbirisiyle kolay bir zaman geçirmiyorum."

"Biliyorum. *Biliyorum*." Kulağına doğru konuşabilmek için başını eğdi. Boynundaki nefesi sırtından aşağıya doğru bir ürperti gönderdi. Sesi sığ ve aceleciydi. "Şimdi benimle eve gel. Birbirimizi çok iyi hissettireceğiz, tatlım. Beni yatağa kelepçelemek istersen, yemin ederim izin veririm. Bana istediğin gibi işkence et, yeter ki ağlama."

"Şu anda iyi hissetmek *istemiyorum*. Bu acı bana neden kimseye güvenmediğimi hatırlatıyor." Kız onun kaval kemiğine vurdu ama Connor'ın çenesi gerilmekle yetindi. "Yolumdan çekil yoksa başka bir çıkış yolu bulurum Connor. Bu katta üç çıkış var, hepsi de caddeye açılıyor."

"Bana bugün eve geleceğini söyle yoksa seni takip etmek zorunda kalacağım." Bakışları, sanki giysilerini, vücudunu ve yüzünü ezberliyormuş gibi onun üzerinde geziniyordu.

"Bana bunu ver, tamam mı? Ben sana alan açıyorum, sen de bana özür dileme şansı veriyorsun. Zayıflığını sana karşı kullandım ama bunu yapmak istememiştim. Bu beni hasta ediyor, Erin."

"*Peki.*" Onu tekrar görmek için bir planı olduğu için duyduğu rahatlamaı kabul etmeyi reddetti. Tanrım, bu iş çok *karmaşıktı*. "Hayat zaten bir dizi hapishaneden ibaret, değil mi? Eğer seninkinden taşınırsam, eninde sonunda başka bir hapishaneye kapatılırım."

Kız onun yanından geçip kendini gün ışığına bırakırken kılını bile kıpırdatmadı.

Erin'in Denny's'deki kabinde ne kadar oturduğu, parçalanmış kağıt peçete yığınlarını mini şenlik ateşlerine dönüştürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu, ama Polly oturduğunda

karşısındakine bakınca epey zaman geçtiğini tahmin etti. Alevleri avucuyla söndürürken Polly'nin hızlı nefes alışını duymazdan geldi.

Dışarıda yanan sokak lambaları masayı ve onunla birlikte çalışan, koridorun karşısında oturan ama hakkında hiçbir şey bilmediği siyah saçlı kız aydınlatıyordu. Bu, düşüncelerini tekrar başa döndürdü ve ona hiçbir şey bilmediğini hatırlattı. Her şey bir gizemdi. Hiçbir şey sağlam ya da kalıcı değildi. Eskiden bunun onu rahatlatması garipti. Şimdi ise midesini bulandırıyor, ürkütüyordu.

"Dinle O'Dea. Yalnız kalmak istediğini anlayabiliyorum ama burayı ilk ben buldum." Polly zarif parmağıyla gümüş takımını düzelitti. "Yalnız kalmak istiyorsan, kendine lanet olası bir sığınak bul."

Erin başını kaldırmadan, "Burası bir Denny's," dedi. "Etrafına bir bak. Kimseyi geri çevirmiyorlar."

"Evet, ama bu konuşulmayan bir onur sistemi. Benim işgalci haklarım var." Burnunu çekti. "Başka bir masa bile bulamadın."

"Bunu yönetimle görüşün."

Polly homurdanarak koltuğunda kaydı. "Bu sabahki toplantıda oldukça etkileyiciydin. Sanırım Derek'in yeni gözdesi sen olabilirsin. Ve

Ben *her zaman* favoriyim."

Erin kirpiklerini kırıştırdı. "Sen *Austin'in* favorisisin."

Diğer kız bakışlarını daralttı. "Eğer öyleyse, ekipteki son kadın olduğum içindir. Erkeklerimi biraz daha seçici severim."

"Hayır. İstese bana ya da Sera'y a da saldırırdı." Bir krep daha yok edildi. "Facebook'taki ilişki durumunun onun için bir sik ifade ettiğinden şüpheliyim."

Polly'nin ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Sağlam nokta. Hâlâ ilgilenmiyorum."

Erin omuz silkti.

"Evet." Polly bir menü aldı ve masanın üzerinde çevirerek açtı. "Şerefsiz SEAL ile cennette sorun mu var? Tanıştığınız gün birlikte yaşamaya başladıktan sonra. Düşünsene."

"Masanı geri almak için beni kızdırmaya mı çalışıyorsun? İşe yarayabilir." "Hayır, gerçekten merak ediyorum." Garson kız masaya yanaştı. Garson masaya yanaştı.

Polly, Erin'le göz temasını keserek parmağını meyve salatası resminin üzerine bastırdı ve kadın oradan ayrıldı. "Bütün bu durum aceleye gelmiş ve... açıkça söylemek gerekirse alışılmadık olabilir. Ama sen ve Connor... iki insanın bir ipin zıt uçlarından birbirlerine doğru yürümesini izlemek gibi. İlgi çekici."

Fena bir karşılaştırma değil. Ancak Erin'in ipin kendi tarafı yanıyordu ve kenarları hızla yıpranıyordu. Pencereden dışarı bir göz attı ama yansımasını geçemedi. Yorgunluk yüz hatlarını kaplamıştı. Huzursuz gecesinin kanıtı. Dahası, gergin görünüyordu. Nedenini de biliyordu. Connor'ın varlığı aynı anda hem bir teselli hem de bir acı kaynağı haline gelmişti. Tıpkı ateş gibi onu yakıyor ve baştan çıkarıyor, acı vaadine rağmen onu kendine çekiyordu. Karşılaşmalarının sonunda sadece birinin tamamen tatmin olmuş bir şekilde uzaklaşıp diğerini endişeli bırakacağını bile bile onun arkadaşlığını nasıl özleyebiliyordu? Mutsuz. Diğerini memnun etmek istiyor ama bunu yapmaktan aciz.

Yansıması dalgalandı ve kaldırımında yürüyen Sera'yı gördü. Tek başına. Yeni takım arkadaşını yanında Bowen olmadan hiç görmemişti. Kendini her zamanki gibi zarif bir şekilde taşımalarının yerini ağır bir adım ve çökmüş omuzlar almıştı.

Polly mırıldandı ve onun görüş alanını takip etti. "Görünüşe göre erkeklerle sorunları olan tek kişi sen değilsin."

"Kendimi bir adım önde hissetmiyorum. Onu görmezden gelemim." "Zaten öyle yapmayı planlıyordum."

Sera'nın bir bankın üzerine çöküp ellerini yüzüne sürmesini izlediler. Kaldırımdan geçen bir adam elindeki Big Gulp'ı Sera'nın yanındaki çöp kutusuna fırlattı ve sıvı Sera'nın üzerine sıçradı. Sera irkilmedi bile.

Polly küfretti.

Erin kabinden dışarı kaydı. "Siktir et. Yarın yeni bir yer buluruz."

"Zaten bir tampon kullanabiliriz."

Erin Denny's'ten çıktı ve bankta oturan Sera'nın önünde durdu. Sera'nın omuzlarının gerilmesi dışında, Erin'in yaklaşımına hiçbir tepki göstermedi. *Lanet olsun. Bir kavga çıkmış olmalıydı.* Erin bir parça üzüntü hissettiğinde şaşırdı. Bowen ve Sera ona başka birine tamamen adanmanın mümkün olabileceği umudunu vermişti. "Neyse, eğer içeri girip bir şeyler içmek istersen Polly ve ben Denny's'deyiz."

"Hayır, teşekkürler."

Bu *iyi gidiyor.* "Bak. Lise kafeteryasında çok fazla zaman geçirmedi ama bu aslında havalı çocuklarla oturmak için bir davet."

Sera gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. "Ben yatılı okula gittim. Havalı çocuklar pislikti."

Bu Erin'in gülmesine neden oldu. "Oh, içeri gel. Denny's'de gömlekleri lekeli insanlara b a y ı l ı r l a r . "

Dudakları kıpırdadı ama yine üzgün görünmeye devam etti. Erin'e bir

baktı ve omuz silkerek ayağa kalktı. "Peki. Biraz kafeine ihtiyacım var."

Erin restorana doğru ilerledi ve Polly ile birlikte kabine geçtiler. Erin sıkışıp kalmamak için koridora en yakın koltuğa oturdu ve Sera'yı pencere kenarında bıraktı. Polly sıkılmış görünerek kahvesini karıştırdı. "Tanrım, bekâr olduğum için hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Sera bir kaşını kaldırdı. "Nedenmiş o?" "İkiniz de perişan görünüyorsunuz."

"Bowen bana evlenme teklif etti." Sera bacak bacak üstüne attı ve kendini kabinin köşesine sıkıştırdı. Bakışları masanın etrafında zıplayarak Erin'e Bowen'ı hatırlattı. Belli ki kız arkadaşını etkilemeye başlamıştı. Ya da duruma göre potansiyel nişanlısına. "Mutsuz olmak için hiçbir nedenim yok."

Erin aptal gülümsemesini sakladı. Bakire Anne ve gangster evleniyordu. Şeker paketlerini konfeti gibi havaya fırlatmak istedi. Bu garipti, çünkü daha önce bu tür şeyler hiç umurunda olmamıştı. Diğer insanların ilişkileri. Neyi temsil ettiklerini. Onun için hiçbir şey ifade etmemeliydi. "Ne dedin sen?"

"Evet dedim. *Tabii ki* evet dedim." Sera kısa bir süre gözlerini kapattı. "Sonra fark ettim ki söyleyecek kimsem yok. Kimse, ailem, benim için mutlu olacak kimse."

Polly kahvesini selamladı. "Yaşasın. Mazel. Tebrikler."

Sera, Polly'yi görmezden geldi ve bir menü açtı.

Erin siyah saçlı hacker'a ekşi bir bakış attı. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, insanlar genellikle başkaları için mutluymuş gibi davranırlar. Gerçekten öyle demek istemezler."

"Hayır. Bu beni daha iyi hissettirmiyor." Erin omuz silktili.

"Denemeye değer."

"Yani." Polly derin bir iç çekti, muhtemelen bu konuşmanın içine çekildiği için sinirlenmişti. "Hiç ailen yok mu?"

Sera başını salladı. "Arayabileceğim kimse yok. Davet edeceğim kimse yok

düğün." Elinde kahveyle gelen garsona gülümseyerek teşekkür etti. Birkaç dakika sessizce oturduktan sonra Sera ikisinin de kendisine baktığını ve devam etmesini beklediklerini fark etti. "Fark ettiniz mi bilmiyorum ama Bowen biraz gergin."

"Evet."

"Evet, bunu anladım," diye onayladı Polly.

Sera bir kahkaha attı. "Her neyse, neden üzgün olduğumu anlamadı. Yarın öğleden sonra belediye binasında yapılacak bir düğün için neden heyecanlanmadığımı anlamadı."

Polly öne doğru eğildi. "*Yarın mı?*"

"Evet." Sera kahvesinden titrek bir yudum aldı. "Bunun olacağını biliyordum. Kalıcı olduğumuzu bilmesi gerekiyor ve onu rahatlatmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Her şey olmalı. Sözler, kâğıtlar. Yüzükler. Ben de istiyorum. Onu sonsuza dek istiyorum. Her şey çok hızlı geliyor ve ben... Keşke annem yanımda olsaydı da bunu konuşabilseydik." Kaşlarını çattı. "Çok garip, çünkü yakın bile değildik."

Erin kollarını Sera'ya dolama isteğinden kurtuldu. Ona tekrar sarılmaya çalışması çok riskliydi. Bu da Connor'ı düşünmesine neden oldu. Taşınmaya çalıştığında verdiği tepkiyi. Bu gece eve gelmesi için ona nasıl yalvardığını. Onun tutkulu doğasını anlıyordu, çünkü bu onun içinde de vardı. Şu anda ne yapıyordu? Kapıya bakıp onun içeri girmesini mi bekliyordu? Onu düşünmek her tarafını ağrıtıyordu, bu yüzden Sera'ya odaklandı. "Onunla evlenecek olan ailen değil. Sen evleniyorsun." Sera düşünceli bir ifadeyle ona baktığında, Erin plastik koltuğun üzerinde kaydı. "Tanık kim olacak?"

"Connor." Sera onu dikkatle izledi. "Bowen bu sabah ona sordu."

"Oh."

Sera Polly'ye doğru başını salladı ama gözlerini Erin'den ayırmadı. "Senin de erkeklerle sorunların olduğunu ima etti. Sanırım Bowen ve yeni işim yüzünden dikkatim dağıldı. Connor mı?"

Konuşmanın kız muhabbetine dönüşmesinden rahatsız olan Erin omuz silkti. "Bana portakal suyu alıyor."

Polly homurdandı. "Onu bunun için *çalıştırma*." "Oh, bunun için çalışıyor," diye mırıldandı. "İnan bana."

Sera kahvesine bir paket şeker daha karıştırdı. "Brooklyn'de birlikte biraz zaman geçirmiştik. Ben gizli görevdeyken."

Erin'in vücudundaki tüm kaslar kaskatı kesildi, nabızı hızla atmaya başladı. Kıskançlık.

Kalın ve nemli, bir alev in yalaması gibi. "Zaman derken neyi kastediyorsun?"

"Ben gizli görevdeyken vuruldu. Ekibi dikkat çekeceğini bildiği için onu hastaneye götürmedi." Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra iç çekti. "Ben de onu sağlığına kavuşturdum."

Brooklyn'de mi vurulmuş? Ona yarayı yurtdışında aldığını söylememiş miydi? Hayır, fark etti. Gerçek bir cevap vermeden onun dikkatini dağıtmıştı, lanet olsun ona. Connor'ın güçlü vücudundan kanlar akan görüntüsüyle kutuplaşan kadın, hâlâ alev alev yanan kıskançlığa karşı savaştı. Onun üzerinde herhangi bir kadının ellerinin olması fikrinden hoşlanmıyordu. Onunla ilgilenen kendisi olmalıydı. Başka kimse değil. Bir daha hiç kimse.

Onu bütün ve güçlü görme ihtiyacı, Denny's'ten son sürat çıkmak istemesine neden oldu ama bir doz öfke onu koltuğa yapışmış halde tuttu. "Onu kim vurdu? Şimdi bilmek istiyorum, lütfen."

Sera ona sempatik bir bakış attı. "Bilmiyoruz. Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, kurşun başka biri içindi. O sadece yoluna çıktı."

Öfke onu pençesine aldı. *Üvey babamın dışarıda özgürce dolaşması hakkında böyle hissediyor*. Lanet olsun. Öfkesini yönlendirebileceği bir yer yoktu. Gidecek bir yere ihtiyacı vardı. "İkinizin arasında bir şey mi oldu?" Soru ağzından bir top gibi fırladı. Kontrol altına alınamazdı. Bu aptal restorana kafasını boşaltmak için gelmişti ama şimdi patlamaya hazır hissediyordu.

"Yalan söylemek isteyebilirsin," dedi Polly Sera'ya.

"Hiçbir şey olmadı. *Hiçbir zaman*. O bir kardeş gibidir." Sera başını salladı. "Benim için her zaman Bowen'dı. O..."

"Ne?" Erin ona bakmadan sordu.

"Bowen benim ailem." Sera'nın gözleri yaşlarla doldu. "İzninizle. Gitmek zorundayım."

Erin, Sera ona dokunamadan hızla kabinden çıktı. O ve Polly, Sera'nın restoran koridorunda koşarak kapıdan çıkışını sessizce izlediler. Erkeğine gidiyordu. Bu çok açıktı. Tam da Erin'in yapması gerektiği gibi. Connor'ı görmesi gerekiyordu. Vurulma anının görüntüsü zihninde hâlâ tazeyken, ondan uzakta geçirdiği gün ona suç gibi geliyordu. Onlar gibi insanlar için zaman değerliydi ve o bunu boşa harcıyordu. Bir korkak gibi.

Artık bir korkak olmayacaktı.

Dokunmak onun için acı verici olabilirdi. Ama acı onun gerçek olduğunu kanıtlayacaktı. Yaşadıklarına rağmen diğer tarafa geçtiğini kanıtlayacaktı. Savaştan yaralı ama *canlı*. Hiçbir zaman Connor'a dokunduğu zamankinden daha canlı hissetmemişti. Eğer bir inanç sıçraması yaparsa, onun kendisine dokunmasına izin verirse, bu duyguyu büyütecek miydi yoksa ezecek miydi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. "Benim de gitmem gerek."

"Ve masamı geri aldım." Polly ona ciddi bir bakış fırlattı. "Hey, uh... iyi şanslar."

"Teşekkürler."

Buna ihtiyacı olacaktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

F Connor araştırmasına ara verdi ve koridordan gelen ayak sesleri duyduğuna yemin etti. Birkaç saniyelik umut dolu sessizlikten sonra, dizüstü bilgisayarının ekranında açtığı web sayfasını okumaya ve notlar karalamaya devam etti. İlk başta dikkatini dağıtmak için Erin'in durumunu araştırmaya başlamıştı. Başka bir şeye odaklanabilirse, belki de olduğu yerde kalmak için bir şansı olabilirdi. Sokaklarda bağırarak yürümek için apartmandan dışarı fırlamayacaktı.

onun için lanet bir deli gibi. En azından böyle başlamıştı.

Arama motoruna "dokunulma korkusu" yazdıktan yaklaşık beş dakika sonra, zamanını daha iyi harcayabileceği yerin burası olduğunu fark etmişti. Erin eve geleceğini söylemişti ve bu konuda ona güvenmek zorundaydı. Kazara da olsa onun güvenini suistimal etmişti ve şimdi bunu telafi edecekti. Dizüstü bilgisayarın başına oturduğundan beri öğrendiklerine bakılırsa, telafi etmesi gereken çok şey vardı. Evet, durumunu ona karşı kullanması kasıtsız olabilirdi ama bu kendini tutmasını mazur göstermezdi. Kız şeytanlarını rahatlatmanın bir yolunu bulmuştu ve o da bunu elinden almıştı. Dün gece onu nasıl geri çevirdiğini hatırlamak midesini bulandırıyordu. Sadece iki adım attıktan sonra onu uzaklaştırmayı başaran boş bir zafer. Kız ona doğru saldırdıktan ve onu tuttuktan sonra, yumruğuyla bir camı kırmasının üzerinden sadece saniyeler geçmişti.

Otoparkta kontrolü kaybettikten sonra bir nebze de olsa kontrolü yeniden kazanmak çok iyi hissettirmişti ama buna değmemişti. Yakınından bile geçmemişti. Erin'in neyle uğraştığını bildiğinden bile şüpheliydi. Haphephobia. Korku

Travmatik bir olaydan sonra sıklıkla kendini gösteren dokunulma hissi. Başka bir insanın dokunuşu çoğu zaman acı çeken kişinin tenini yakan bir ateş gibi gelirdi. Onun vücuduyla temastan zevk alması nadir bir mucizeydi ve o bunu heba etmişti. Tanrım, eğer dün geceye geri dönebilseydi, elinin vücudundan aldığı zevkin her zerresini sıkmasına ve daha fazlası için yalvarmasına izin verirdi. Bencil bir orospu çocuğu olmuştu.

Yani ona elleriyle dokunamazdı. Henüz. Erin'le kurduğu bağı, dokunmasına izin veren ama ona hiçbir şey *hissettirmeyen* biriyle değişir miydi? Hayatta olmazdı. Şimdi bunu ona kanıtlamak zorundaydı. Eğer bu, onu sıkıştırmak ve üzerine işaretini koymak için duyduğu ezici dürtüyü bir kenara bırakmak anlamına geliyorsa, yavaş giderek kendine işkence etmek anlamına geliyorsa, bunu yapacaktı. Kontrol arzusunda önemli bir faktör de kadını tatmin etmekten kaynaklanıyordu. Hayatında ilk kez, kadın *onun* kadınıydı. Erin'in dokunmaya dayanabileceği tek kişinin kendisi olduğunu bilmek, şimdiye kadar deneyimlediği en güçlü kontrol olabilirdi. Bunu anlaması için neredeyse iki kez onu terk etmesinin gerekmesi çok kötüydü. Artık bildiğine göre, damarları kudretle dolmuştu.

Dokun bana, kadın. Eğer şu anda kapıdan içeri girseydi. Ona bağır.

Ama bu gece değil. Bu gece konuşacaklardı. Fobisine travmatik bir olay yol açıtıysa, intikamını almak için öfkelenmesine neden olsa bile her ayrıntıyı bilmek istiyordu. En azından açıkta olacaktı. En azından hangi anıları fethetmeleri gerektiğini bilecekti. Neyle karşı karşıya olduklarını tam olarak öğrendikten sonra, üvey babasının ona zarar veremeyeceğinden emin olmak için gerekli adımları atacaktı. Erin bu sabah onu terk ettiğinde, ona yardım etmek için proaktif bir şeyler yapma dürtüsüyle huzursuz olmuştu, ancak henüz devam edecek hiçbir şeyi yoktu. Bu yüzden araştırmaya karar vermişti. Şimdilik.

Ayak sesleri.

Connor burnunun kenarını sıktı ve sesi duymamazlıktan gelmeye çalıştı. Bu

sadece hayal gücüydü. Hazır olduğunda eve dönecekti. Onu sadece kendi iradesiyle çağıramazdı.

Kapı açıldığında eli öyle sıkıştı ki parmaklarının arasındaki kalem kırıldı. Kız girişte öylesine kalp kırıcı bir şekilde çarpıcı görünüyordu ki, adam kelimeleri bir araya getiremedi. Gözleri o kadar çok duyguyla doluydu ki, ona doğru adım atmadan önce hepsini yakalayamadı. Seks kulaklarında çınılıyordu. Bunun başka bir tarifi yoktu. Kalçaları her adımda bir o yana bir bu yana sallanıyor, göğüsleri gömleğinin altında sallanıyordu. Erin her zaman cinsel enerjisini dalgalar halinde yayardı ama bu sefer daha da yükseltmiş, onu dar kalçalarına, açıkta duran karnına, ayrık ağzına bakmaması için cesaretlendirmişti.

Konuş onunla. Konuşmak zorundasın. Connor kendini korumak için ayağa kalktı ve aralarına biraz mesafe koymaya başladı. Ama durdu. Onun dokunuşunu tekrar reddedemezdi. *Reddedemezdi.* Buna ihtiyacı varken olmazdı. Tanrım, onun da buna ihtiyacı vardı. Kız karşısında dururken, arzu onu adeta canlı canlı yiyor, var olan tek şey kızın ilk dokunuşu olana kadar onu soyuyordu. Nereye ineceği. İçindeki kaosu nasıl dağıtacağı ve aynı zamanda onu nasıl sertleştireceği. Sadece ellerini onun tenine bastırarak nasıl tahrik olacağını.

Önce özür dilemesi gerekiyordu. Artık her gün neler yaşadığını anladığını ve her şeyin daha iyi olacağını bilmesi gerekiyordu. Öyle olmasını sağlayacaktı. "Özür dilerim, Erin. Bilmiyordum."

Adımları yavaşlamadı. "Neyi biliyor musun?"

"Nasıl hissettirdiğini." Boğazındaki düğümü yuttu. "Biri senin güzel tenine dokunduğunda. Benim hayal kırıklığım bunun yanında hiçbir şey. Hiçbir şey. Bunu asla seni incitmek için kullanmayacağım."

Durdu, çizmeli ayak parmakları onunkilere çarptı. "Ama ben buna güveniyordum."

Şaşkınlık onu vurdu. "Ne?"

Kirpiklerinin arasından ona baştan çıkarıcı bir şekilde bakması, adamın içinde temel bir şehvetin dönmesine neden oldu. Tanrım. Onun oyunu neydi? Bakışlarını ona kilitleyen Erin, kemer tokasını çözmeye başladı. "Beni becermeni istiyorum Connor."

Aleti öyle bir şişti ki, dişlerinin arasından inledi. "Bunu demek istemedin. Bu çok hızlı." Kadının kot pantolonunun fermuarını indirip içeri uzanmasını ve boxer külotunun içinden ereksiyonunu avuçlamasını izledi. *Tanrım*, o kadar mükemmel hissettiriyordu ki, utanmadan onun avuçlarına doğru itmemek için tüm iradesini kullanması gerekti. "Ellerini her yerime koy, Erin. Senden bir daha asla durmanı istemeyeceğim. Ama sana zarar vermeyeceğim. Reddediyorum."

"Lütfen." Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve adamın boynunu ısırdı. "Cesur hissediyorum. Bana hayır deme. Yarın kendimi bu kadar cesur hissetmeyebilirim."

"Ru yok-" Eliyle sikini okşamaya başladığında aynı anda ağzını buldu ve nefesi dudaklarına çarparak titremesine neden oldu. "Cesur olmanı istemiyorum. Hazır olmanı istiyorum."

"İkisi de benim." Kadından küçük bir ses kaçtı. "Ya seni kaybedersem?"

Bu yalvarış, havalı bir kornanın çalması gibi bir etki yarattı. Bir sonraki öpücük girişiminden geri çekildi. "Tanrım, Erin. Sevişmezsek beni kaybedeceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır." Gözleri büyüleyiciydi, sesi kadife gibiydi. "Vuruldu ve ben orada değildim. Benim yapmam gerekirken başka biri seni iyileştirdi. Seni canlı hissetmeye, içimde hareket etmeye ihtiyacım var. Belki çok geç, ama bu benim seni iyileştirme yolum. Beni iyileştirmenin. Buna ihtiyacım var Connor. Ver onu bana."

İç organları yerle bir olmuş, göğsü açılmış gibi hissediyordu. Direnmek mümkün değildi. Ona ihtiyacı vardı ve o anda hayatında tek bir amacı vardı. Erin'e ihtiyacı olanı vermek. Eğer biri bu onuru ondan almaya kalkarsa, onu durduğu yerde öldürecekti. Ve tatlı cehennem, onu becermek istiyordu. Vücudu onun amının rahatlığı, inlemelerinin sesi için ağlıyordu. Dakikalar önce, seks yapmadan yaşayabileceğine yemin etmişti.

Ama Şimdi, i çamaŐırına uzanıp zonklayan uyarılmasını sıkarken, iradesini koruyamıyordu. Tek umabildiği bunu doğru yapabilmesiydi. Ona çok fazla acı vermeyecek bir Şekilde onu almak. Ya da hiç acı vermemesiydi.

"Yüzünü pencereye dön. Ellerini çerçeveye koy."

Emri vermek iyi hissettirdi. Hayır, iyi değil. *İnanılmazdı*. Ama ona odaklanması gerekiyordu. Her nefes, her hareket önemli olacaktı. Bugün onun güvenini zedelemişti ama bir Şekilde bir Şans daha kazanmıştı ve bunu mahvetmeyecekti. EĞer durması gerekiyorsa, bu onu öldürse bile kendini durmaya zorlayacaktı. Erin yangın merdiveninin penceresine gidip dediğini yaparken, Connor onun görüntüsüyle kendine ziyafet çekmesine izin verdi. Bu sabah toplantıda onu çılgına eviren etek, ıslak deri gibi kıına yapışmıştı. Açlığı eteği yırtıp atmasını, onu domaltmasını ve ilk günden beri *kendisine aitmiş gibi* hissettiği Şeyi nihayet almasını istiyordu. Hayır, kız *onundu*. Ona bakmalı ve onu korumalıydı. Kendini kontrol altında tutması gerekiyordu.

EĞer onun dünyasına hükmetmek istiyorsan, önce kendine hükmetmeyi öğren.

Connor onun arkasından yaklaştı ve ellerini onunkilerin hemen altına, pencere çerçevesinin üzerine koydu. Vücutlarının birbirine değmesine izin vermedi. Henüz değil. Boynunda yavaş ve sakın bir Şekilde nefes alırken bakışlarını onun yansımasında tuttu. Gözleri kapandı, başı yana düştü, vücutundaki gerginlik gözle görülür Şekilde azaldı. Kıını adamın kuşağına bastırdı ama adam kıpırdamadı, sadece kalçalarını ağrıyan sikine doğru çevirmesine izin verdi. Hazır olana kadar hareket etmek yoktu.

"Bu sefer ellerimi kullanmayacağım, bu yüzden yardımına ihtiyacım var. Sikim için amını ıslatmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin, tatlım?"

Soluk soluğa, ellerinden biri pencereden aşağıya inerek kalçasında iz bıraktı. "Bana dokunmadan nasıl içimde olabiliyorsun?"

Kahretsin, ona dokunmayı o kadar çok istiyordu ki. "Sana tam ihtiyacın olan yerden vereceğim, Erin. Seni hazırlamayı bitirdiğimizde, birkaç santim için yalvarıyor olacaksın. Sana on santim vereceğim. Tam senin arasında

sik beni kalçalarım." Kızın eli eteğinin altında kaybolunca homurdandı. Gömleğini çıkarıp nefis, pembe uçlu göğüslerini ortaya çıkarma düşüncesi ağzını sulandırdı ama onun pencerenin önünde çıplak olmasına izin vermeyecekti. Deliliğinin bir yöntemi olabilirdi ama bu yöntem, yoldan geçen yabancılarının sadece onun gözleri için olan şeyleri görmesini içermiyordu. "Kendini ok a, Erin. Ben de öyle yapardım. Parmaklarımla o ipeğinin arasından amını ok ardım. Güzel ve nazikçe. Yumuşak bir öpücük verirdim ve onu yok etmek üzere olduğum için özür dilerdim."

Pencere  er evesine dayadığı diğer elinin parmakları bembeyaz kesildi ve dudakları bir iniltiyle aralandı. "Connor..."

"Sana söylendiği gibi kendini ok a. Hazır olmanı istiyorum." Dizlerini hafifçe eğdi ve sert aletini tekrar yukarı çıkarken kık  anaklarının arasına sürükledi. "Hissettin mi? Henüz buna hazır değilsin. Seni becermek için yanıp tutu urken bu bir sorun. Öyle değil mi tatlım?"

"Evet."

Kadının sesindeki tereddütü fark etti ve kendini sakinle meye zorladı. Ağzından dökülen kelimeleri kontrol etmenin bir yolu yoktu ama hareketleri kendisine aitti. "Gözlerini kapat ve elimin i   ama ırının içine uzandığını hayal et." Boğazından alçak sesle mırıldandı. "Ah, Tanrım, tatlım. Sırılısıklam olmu sun. Böyle olur, değil mi? Çok sıkı bir şekilde doldurulmak üzere olduğunu bildiğinde. Bana daha fazla yer açmak için parmak uçlarına kalkıp kıkını eğeceksin, ama ben zaten son damlasına kadar almış olacağım. Bu sadece sen hazır olduğunda olacak, Erin. Benimle misin?"

"Evet." Vücudu onunkine kar ı ürperdi. "Bana ne yapacağımı söyle."

Dizleri bu iznin ağırlığı altında neredeyse bükülüyordu. Kadının sesindeki kendinden eminlikle daha da g  lenmi ti. Tam orada, onunla birlikteydi ve korkusuyla y zle iyordu. Onun her santimini öpmek, kendisini ne kadar gururlandırdığını söylemek istiyordu ama karşılıklı ihtiyaçları o anda her şeyin önüne geçmişti. "Orta parmağını içine daldır, tam sikimin gireceği yere.

içine batır, geniş ve derin. Tüm bu kayganlığı klitorisini kızdırmak için kullan. Amcığın daha fazlasını istemeye başlayana kadar onunla dalga geç."

Pencereden, elinin eteğinin altında hareket edişini, kalçalarının genişleyişini, gözlerinin parlamışlığını izledi. Yardım edemedi ama sert kucağını onun arka tarafına bastırdı, böylece kalçalarının her kıvranışını, vücudundan geçen her titremeyi hissedebildi. Kulağına doğru nefes alarak ona ne kadar iyi hissettiğini, ıslaklığının onu ne kadar memnun ettiğini söyledi. "Daha fazlasını istiyorum," diye inledi sonunda.

"Ne kadar daha?" diye sordu.

"Hepsini. Sen. *Lütfen*."

"Yakında." Ellerini pencere çerçevesine yapışık tutmak son derece zorlaşıyordu. Zihni onun eteğini kaldırması ve şehvetini açığa çıkarması için çılgılık atıyordu. Vücudunun içinde olmadan önceki hayatı hatırlayamayana kadar onu becermek. *Geri çekil. Bunu mahvetme*. "Üç parmak, Erin. Neredeyse geldik. Kötü yola düşmek üzere olan iyi bir kız gibi kendini parmakla." Çok yavaşça ellerini pencere çerçevesinden çekti ve ağır ereksiyonunu serbest bırakmak için çaresizce pantolonunun kemerini çözdü. Dikkatini Erin'de tutarak rekor bir sürede giysilerinden kurtuldu. Birinin Erin'i pencereden çıplak görme ihtimali onu kıpkırmızı yapabiliirdi ama söz konusu kendisi olduğunda böyle bir alçakgönüllülüğü yoktu.

Adam tekrar ayağa kalkıp arkasında yükseldiğinde Erin nefesini içine çekti. Camın üzerinde kıyafet yoktu. Kalçaları elinin etrafında titremeye başladı.

"Connor, lütfen."

"Üç parmağını da kullandın

mı?" "Evet. *Evet*."

"Güzel." Aletini yumrukladı, sert etini pompaladı ve durdurulamayan hırıltılı bir inilti çıkardı. İki gün onun için rahatlamadan geçecek kadar uzun bir süre değildi. Ama şimdi öyleydi. Artık Erin sadece varlığıyla bile onu günün her saati tahrik ediyordu. "Külotunu çıkar ve eğil

siktir git."

Hızla hareket etti, ipeği bacaklarından aşağı sürükledi ve ellerini pervaza yerleştirdi. Eteğinin altından amcığı ona doğru bakıyordu, sadece pembe bir parıltıydı ama bu, adamın vücudunda sıcak, akıllara durgunluk veren bir şehvet uyandırmaya yetmişti. İlkel, antik bir his. *Kadınımın sahip olmak üzereyim.*

Aletin başıyla kadının klitorisini daire içine aldı. "Bu işi almak için ikimiz de tam fiziksel testlerden geçtik. İkimiz de temiziz. Hap kullanıyor musun?"

"Atış." Titrek bir nefes. "İğne oluyorum."

Islak, pürüzsüz kadın eti. *Erin'in* teni. "Beni eyersiz mi istiyorsun, güzelim?"

"Evet, lütfen."

Evet. Aralarında hiçbir şey olmasın. Onun her şeyini hissetmesini engelleyen her şeye içerlerdi. Connor derin bir nefes aldı, kontrol için çabaladı. Derinlerde bir yerde, kendini dizginleyecek bir rezerv buldu ve içine daldı. Sikini onun girişine götürdü ve ilk kez onun mükemmel sıcaklığının kaynağıyla karşılaştı. Sızlanıp arkasını döndüğünde, dikkatli disiplini neredeyse yok oluyordu. Elindeki son ipliğe tutundu ve derinlere doğru itti.

İsa. Tanrım. Çok sıcak ve sıkı. Kıpırdamadan duramıyorum. Hareketsiz kalıp iyi olduğundan emin olmalıyım. Nasıl durabilirim? Onu becermek istiyorum. Onu sikmem lazım. Şimdi.

Erin'in durgunluğu, ona almasını emreden öfkeli dürtüleri kesti. Sertçe almasını. Yüzünün yansımasına baktı ve gözlerinin sımsıkı kapalı olduğunu, ellerinin hâlâ pencerede titrediğini gördü. *İyi değil. O iyi değil.*

"Tatlım, beni dinle." Sesi ona benzemiyordu bile ama neyse ki gözleri yine de açıldı. İçindeki koruyucuyu çağıran bir güven ve umutla ona yöneldi. *Onun* koruyucusunu. "Yangın merdivenine odaklan. Bak. Pencerenin hemen ötesinde. Kaç adım atarsan

sokağa çıkabilir misin?"

Dudaklarını yaladı. "Yirmi iki."

"Bu doğru." Kadının iç duvarları adamın etrafında kenetlendi ve adam bir laneti ısırarak geri çekti. Kalçalarının yuvarlanmasını, daha derine itilmesini engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kadın inledi ama bu haz dolu sese göğsünü yırtan bir endişe karışmıştı. "Erin, senin kaçışın olmak istiyorum. Kısa bir süre için bunu yapmama izin verir misin?"

"Ya yapamazsam?"

"O zaman duruyorum." Sözleri kulağının dibinde, kesin ve kararlı bir şekilde söylenmişti. "Ne olursa olsun. Ne kadar uzağa gidersek gidelim, duracağım. Sen daha önemlisin."

Bakışları birkaç saniye pencerede kaldı, yüzündeki belirsizlik yerini hayranlığa bıraktı. Hafifçe geri çekildi, sonra bir nefesle kendini tekrar adamın sikinin üzerine bıraktı. "Aman Tanrım, Connor," diye boğuldu. "Kendini çok iyi hissediyorsun."

Elleri, kabarcıklar avuçlarını aşındırana kadar ahşap çerçeveyi sıktı. *Dokunma, sadece hisset onu. Bırak o seni hissetsin.* Şimdiden patlamak istiyordu, sadece onun muhteşem, kalkık kıcını ve yayılmış kalçalarını görünce bile boşalabilirdi, bu yüzden gözlerini kapattı. Büyük bir hataydı. Bu sadece, onun boyunu yavaşça aşağı yukarı sürmesi, onu test etmesi, boyutuna alışması hissini güçlendirdi. Bu sadece onun küçük şaşkınlık ve zevk hıçkırıklarının etrafında patlayan toplar gibi duyulmasına neden oldu. Artık hareketsiz duramıyordu; içinde tasmayla tuttuğu hayvan kükreyerek canlanmak ve kontrolü ele almak istiyordu.

"Geri kalanı için hazır mısınız?" diye homurdandı.

Adamın sikinin yarısına kadar indi ve tekrar yukarı çıktı. "Geri kalanı mı?"

Connor kızın içine sonuna kadar dalarken homurdandı. "Lanet olsun, Erin. Bunu sen istedin, şimdi de sen alacaksın." Kızın çığlıklarında boğulurken çekildi ve tekrar eve doğru sürdü. "Tanrım, seni sıkı kız, hareket bile edemiyorum. Bacaklarını daha geniş aç."

Erin ayaklarını yerde daha geniş bir şekilde kaydırmadan önce sadece bir saniye tereddüt etti. "Durma. Durma."

"Sadece sen istersen duracağım." Ona sert bir hamle yaptı. "Ama istemediğinden emin olacağım. O kadar sert boşalacaksın ki bir dahaki sefere sürünerek *yalvaracaksın*."

Ellerini pencere çerçevesine dayamış ve Erin öne doğru eğilmişken, vücutlarının dokunduğu tek yer birleştikleri yerdı. Yine de öyle hissettirmiyordu. Tanrım, hiç de değil. Eğer ona yapışmış olsaydı, kendini daha yakın hissedemezdi. Adam sürüşlerinin ritmini artırırken kadının bakışları penceredeki adaminkileri buldu. Üstesinden gelmiş, delirmiş görünüyordu. Bu, adamda o aşamayı tamamlama ve onu doğrudan unutulmaya gönderme isteği uyandırdı.

"*Daha sert*," diye bağırdı. "Lütfen."

Elinden geldiğince sert davranırsa kafasının pencereden içeri gireceğinden korkarak ona ayağa kalkması için sert bir emir verdi. Kızın sırtı göğsüne değer değmez, onu pencerenin hemen yanındaki duvara doğru götürdü ve onu duvara dayadı, siki hâlâ kızın içindeydi. "Hâlâ pencerenin yanındasın tatlım. Sadece söylemen yeterli."

"Tamam." Titrek bir nefes aldı, kalçalarını oynattı. "Kıpırda, Connor."

Avuçlarını kızın görebileceği şekilde duvara dayadı ve ağzını kızın kulağının hemen üzerinde gezdirdi. "Sikimi ne kadar sertleştirdiğini hissediyor musun? Bacaklarının arasındaki bu sıkı, ıslak cenneti arzuluyordu." Onu ayak parmaklarının üzerine kaldırarak yukarı ve derine doğru itti. "Bana benim olduğunu söyle. Söyle bana. Hepsi. *Benim olduğunu söyle*."

Duvarı tırmaladı, kalçaları onunkilere sürtünüyordu. "Senin," diye homurdandı. "*Senin*."

"İşte böyle, tatlım. Kıpırda ve daha sert yap." Terlemeye başlayan avuç içleri duvara sürtündü. Artık kendini tutamıyordu. Kalçaları piston gibi hareket etmeye başladığında boğazından bir hırıltı koptu.

kendi isteğiyle. Adam ona tekrar tekrar çarparak onu duvara doğru iterken ayakları tamamen yerden kesildi. "Beni dinle, Erin. Kendimi senin sıcak küçük amına boşaltmak üzereyim. Ve *yine de* duracağım. Çünkü seni bir kez böyle becermek istemiyorum. Seni tekrar tekrar mahvetmek istiyorum. Bunu başarmak için ne gerekiyorsa yapacağım." Onu duvara yasladı ve kalçalarını indirerek farklı bir açıyla itti, kızın tepki olarak nasıl haykırdığını ezberledi. "Bu çok mu fazla Erin? Eğer fazlaysa, söyle bana. Bu lanet bir emirdir."

"Eğer durursan öleceğim," diye nefes aldı, saniyeler sonra kasları ona karşı gerildi ve titremeye başladı. "Kahretsin, kahretsin. *Connor*."

Elleri geriye doğru uçarak boynuna dolandı ve bir öpücük için yüzünü aşağıya doğru sürükledi. Orgazm olurken vücudu hâlâ onun sikinin üzerinde sallanırken, kendi diliyle onun dilini okşayışı onu doruğa ulaştırdı. Kendi rahatlaması içinde patlarken onun ağzına doğru yüksek sesle inledi. Onu son bir kez duvara bastırdı ve boşalmakta olan ereksiyonunu gidebildiği kadar derine itti. Ona her şeyini veriyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Erin bir tür sersemlemiş boşluğun içinde var oldu. Nefesi kulaklarında rüzgâr gibi dolanıyor, nabızı vücudunun pek çok yerinde hızla atıyordu, parçalanacakmış gibi hissetti. Ama bu imkânsızdı çünkü bunu çoktan yapmıştı. Eğer aşağıya baksaydı, vücudu yerde kırık bir yığın halinde yatıyor olacaktı. Yerde. Zemin. Hissedemiyordu. Yüzüyor muydu?

Koşamıyor. Önünde duvar... *ve* arkasında? Hareket edemiyor.

Taze çamla ovulmuş odun bilincini işgal etti. Terli bir kas kütlesi sırtına baskı yapıyordu. Arkasındaki bir duvar değildi. Connor'dı. Sadece onun Connor'ı.

Vücuduna yaptığı şeyi... bunu anlamakta güçlük çekiyordu. Hayatı boyunca başka birinin bedeninden gerçek bir tatmin almamıştı. Tanrım, "tatmin" az önce olanlar için çok zayıf bir kelimeydi. Onu değiştirmişti. Birinin iki yabancıyla yapabileceği gibi, kendisinin iki yanını birbiriyle tanıştırmıştı. Başlangıçta bir endişe vardı ama o bunu şehvetle yok etmişti. Sıcaklık. Anlayışla. Vücudu aynı anda hem tükenmiş hem de coşkulu hissederken bunu anlamak çok zordu.

Hâlâ o kadar hızlı oksijen emiyordu ki boğazı yanıyordu. Rahatlama gelmeye başlamıştı ama yeterli değildi. Yere inmesi gerekiyordu. Kendi ayakları üzerinde durmalıydı. Dikkatini dağıtacak zevk heyecanı olmadan, Connor'ın içinde hareket ettiğini hissettiğinde, farkındalık kök salmaya başladı. "Bırak beni. Sadece..."

Connor'ın sıcak gücü hemen kayboldu. Onu öyle bıraktı ki

soğuktu, ona geri dönmesini emretme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Vücudu duvardan aşağı kayarak pencereye doğru tökezlemesine izin verdi. Yanağını pencereye dayadı ve nefes almaya çalışmaya devam etti. Dirseğindeki ısı Connor'ın orada durduğunu söylüyordu.

Endişesi o kadar aşikârdı ki, ona bakmadan bile hissedebiliyordu. "Konuş benimle, Erin."

"Ben iyiyim."

Etrafını gözden geçirdi, kaçma dürtüsünü bekledi ama gelmedi. Gelmedi. Burası tam da olmak istediği yerdı. Bakışları Connor'a kaydı. Ondan öyle bir yoğunluk akıyordu ki, uçacak mıydı yoksa bu yoğunluğun altında ezilecek miydi bilemedi. Uçmak. Yükselmek istiyordu. Connor onu *uçurmuştu*. Başka bir şey düşünmeden kendini ona doğru fırlattı. Kollarını iki yanında tuttuğunu hissetmesine rağmen kendini tutmakta zorlandı. Ona yeterince yaklaşamadı. Vücudu onun kine tırmanıyor, teninin kokusundan, onun *hayatından zevk alıyordu*.

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldanarak kadının omuzlarını ve yüzünü öpmesine izin verdi. "Tanrı'ya şükür. Tanrı'ya şükürler olsun."

"Ben gerçekten iyiyim. Yani... Ellerle ne zaman iyi olacağımı ya da olup olmayacağımı bilmiyorum. Senin *ellerinle*. Ama hiç düşünmemiştim." Yüzünü onun nemli boynuna gömdü ve kokusunu içine çekti. "Hiç düşünmemiştim."

Geriye doğru yürüdü ve onu da yanına alarak bir sandalyeye oturdu. İlk defa, uzuvlarındaki zayıflık bir dezavantaj gibi gelmiyordu. Ya da gardını düşürmek gibi. Hayır, kendini güvende hissediyordu. Onunla her *zaman güvende*. Onun da kendisiyle aynı şekilde hissetmesini istiyordu ama bunu ifade edecek sözcükleri bulamayınca onu sıkıca kavradı. Bu onun tek başına kazandığı bir zafer değil, birlikte başardıkları bir şey gibi geliyordu. Mümkün olduğunu hiç düşünmediği bir şey.

Kör edici duygu dalgası, daha fazla içinde tutamayacağı kelimeleri taşıyordu. "Her zaman bu kadar kötü değildi. Gürültü... panik vardı, ama ben

hala *hareket* edebiliyordum. Biri bana dokunduğunda donup kalmıyor ve işe yaramaz hale gelmiyordum. Görmezden gelebileceğim bir arı sokması gibiydi. Ya da görmezden gelmeye çalışırdım." Connor onun altında hareketsiz kalmıştı ama onu cesaretlendirmek için hiçbir şey söylemedi. Tıpkı onun ihtiyacı olduğu gibi sessiz kaldı. "Annem ölmeyi planlamamıştı. Öyle olsaydı, umarım... sanmıyorum... beni üvey babamla bırakırdı. Her şeyi hatırlamıyorum ama kavgaları hatırlıyorum. Yabancılar gibi davranıyorlardı."

Connor kendini hazırlıyormuş gibi bir nefes çekti.

"Okulda ilk kez yaramazlık yaptığımda beni iki gün boyunca dolaba kapattı. Ne yaptığımı bile hatırlamıyorum... sınavdan kaçmak için yangın alarmı falan çalmıştım." O ilk seferde kapana kısılmış olma hissine karşı zihinsel bir blok oluşturdu. Kafa karışıklığı. "Ondan sonra sorun çıkarmayı bıraktım ama önemli değildi. Gözden uzak olan onun için akıldan da uzaktı. Hiçbir şey... *hiçbir şey* gerekmiyordu ve ben dolapta kalıyordum. Her seferinde daha uzun süre."

Okulu o kadar çok kaçırmaya başlamıştı ki, bir noktadan sonra geri dönmeye değmez olmuştu. Çok fazla ders kaçırdı, sınavlardan kaldı. Arayı kapatmak imkansızdı. Bir keresinde, bir rehberlik danışmanı evi ziyaret etmişti. Sabah boyunca çığlık atmaktan sesi kısılmıştı, bu yüzden kadına seslenememişti bile. Ses tellerinin kesildiği kâbuslardan biri gibi. Dolabın kapısından üvey babasının annesiyle yaşamaya gittiğini açıkladığını duymuştu. Her gün yaşadığı dehşet yüzünden artık zar zor hatırlayabildiği bir anne. Aylardır ölü olan bir anne.

"Sonunda kaçtığımda..." Kaçma yeteneğini hatırladığında her zaman olduğu gibi tanıdık bir rahatlık dalgası üzerine çöktü. "Bir süre uzak kaldım. İlk seferinde hapse girdim. Geri döndüğümde, o arka odada uyurken evini yaktım. Kafamın içinde bir gürültü vardı... beni sürüklüyordu. Alevlerden başka bir şey göremiyordum ve kontrolün ellerimde olması çok iyi hissettiriyordu, anlıyor musunuz? Öldüğünü sandım. Ama ölmedi."

"Ölmediğine sevindim," diye araya girdi Connor'ın sert sesi. Onun altında,

onun

Kocaman göğsü kabardı. "Onu kendim öldürme fırsatını kaybetmek istemem." Kıvrılıp kendi adına onun öfkesinin tadını çıkarmak cazip geliyordu.

Yanında birinin olması yabancı ama harika bir duyguydu. Ama geri kalanını dışarı çıkarması gerekiyordu. Arındırmalıydı. Neye imza attığını anlamasını sağlamalıydı. "Dade'den ilk kez kaçtıktan ve beni geri gönderdikten sonra... Gardiyanlar beni hedef tahtasına oturttu. Beni uzun süre delikte bıraktılar. Bir gün ya da bir ay olabilir. Bilmiyorum." Bir nefes verdi. "İçeri girmeden önce nasıl olduğumu bile hatırlamıyorum. Bu beni mahvetti."

"Hayır, olmadı. Sen bir bütünsün. Hayatta kaldın." Sözünü kesti ve Erin kendini toparlamaya çalıştığını hissetti. "Seni orada, karanlıkta düşünemiyorum. Düşünemem."

Onun sözlerini düşünürken dudaklarıyla köprücük kemiğinin izini sürdü. "Belki üvey babam öldürülemez. Öldürebilse bile, içime saldıgı korku, muhafızların içime saldıgı korku yok olmayacak. Asla tamamen."

"Bunu bilemezsin."

Cesaretini toplayarak ona en kötüsünü anlattı. "Yangını benim çıkardığıma dair kanıtları yok ama o biliyor. Beni hapse atmak istiyor Connor. Beni kurumsallaştırmak." Cevap vermedi. Bu sessizlik ne anlama geliyordu? "Bazen ait olduğum yerin orası olduğunu düşünüyorum."

"*Hayır.*" Geri çekildi, yeşil gözleri onunkileri delip geçti. "Sen ona aitsin *Ben.*"

Ciğerlerindeki oksijen boşaldı. Yüz ifadesinde bir şey vardı. Ya da bir şeyin eksikliği, belki. Şok... korku? "Bunu biliyor muydun?"

"Evet, biliyordum. Tehdidi tanımlamam gerekiyordu." Gözlerini kızın başının üzerindeki bir noktaya dikti. "Bu sabah sen toplantıdan çıktıktan sonra Derek'le üvey babanın yerini tespit etmek için konuştum. Sana özgürlüğünü vermek istiyorum tatlım, ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ama birileri bana geri dönmeni engeller mi diye oturup düşünemem."

Arkasından iş çevirdiği için öfkelenmeliydi. Olmalıydı

kucağından atlayıp bir masayı falan devirebilirdi. Bunun yerine olduğu yerde kaldı. Connor'a karşı bir tehdit olsaydı, o da aynı şeyi yapardı. Sorunu tespit eder ve ortadan kaldırırdı. Onlar gibi insanlar böyle çalışırdı. "Yani benim bir hücre adayı olduğumu biliyordun ve yine de beni mi istedin? Belki de çılgın amcıkları seviyorsundur."

"Kendine deli deme." Sesi derinleşti. "Ve öz disiplinimi tekrar kazanana kadar benimle amın hakkında konuşma. Bunu doğru yapacağız. Her seferinde."

Isı tenini diken diken etti. Tanrım, bir tür erkekle takılmıştı. Yaramaz bir yanı onu zorlamak istiyordu, öyle ya da böyle kendine hâkim olacağını biliyordu ama hikâyesini henüz bitirmemişti. Her şeyin açıklığa kavuşması gerekiyordu. "Ben zenginim Connor. Gerçekten çok zenginim." Adam kaşlarını çatı. "Erkekçe çatık kaşların bana bu kısmı bilmediğini söylüyor."

"Ben yapmadım."

Erin başını salladı. "Annem bir kumarbazdı. Bektan biriydi. Ama sonlara doğru bir mola verdi." Parmaklarını adamın saçlarına geçirdi ve tırnaklarını kafa derisinde gezdirdi. "Bir şekilde ben yirmi beş yaşına gelene kadar parasını bir emanete koyacak kadar motive oldu. Ve iki hafta önce yirmi beş yaşına girdim." Connor'ın saçlarıyla oynarken onu dinlemek için çabalamasını izledi, nemli dudaklarını Connor'ın kollarının üzerinde gezdirdi. "Hiç dokunmadım... o kadar parayla ne yapacağımı bilemezdim. Ama üvey babam bilirdi. Annemle evlendiğinde beni yasal olarak evlat edindi. Ailemin tek üyesi o. Beni akıl hastanesine yatırmayı başarırca, paranın kontrolü onda olacak. Bu yüzden vazgeçmeyecek. Benim için gelmeyi bırakmayacak."

Connor'ın bakışları nefesiyle birlikte keskinleşti. Onun yakınlığı ona doğru. Kalçalarının arasında yeniden kocaman olmuş ve sertleşmişti. Gözle görülür bir şekilde titriyordu ama açlığını gizleyemiyordu. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Biliyorum bebeğim," diye mırıldandı kulağına karşı, diliyle lobunu fiskeledi. "Ben de sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Erin, lütfen." Başı geriye düştü ve güçlü boğazı ortaya çıktı. Bacaklarının arasında kaya gibi sert, katı bir erkek, çıplak ve hazır. Hâlâ külotu dışında her şeyini giyiyordu ama o da kolayca halledilebilirdi. Sabit elleriyle gömleğinin eteğini buldu ve çıkardı. Connor'ın adem elması sallanıyordu ama bakmadı. "Sevişmek için kötü bir zaman seçtin, tatlım. Şu anda kendimi çok korumacı hissediyorum. Biri benim olanı almak istiyor, biri benim olanı *incitiyor* ve benim aklım henüz başımda değil. Asla da olmayabilir."

Açık ağzını adamın boğazına, çenesine doğru sürükledi. "Bu sefer işi benim yapmama izin ver," diye fısıldadı dudaklarına. "Sen beni siktin, şimdi ben de seni sikeceğim."

Connor'ın hırıltısı göğsünü titretti. "İşe koyul o zaman. Şu anda nasıl hissettiğini biliyorum ve bu beni lanet olası sabırsız yapıyor. Beni ıslak amının içine sok yoksa seni yere yatırır ve ağzını kullanırım."

Kaba dili öylesine yoğun bir şehvet bulutu yarattı ki, neredeyse onu saracaktı. Arkasına uzandı ve adamın gerilen sikini buldu. Kalınlığını hassas kıvrımlarından geçirip üzerine otururken ikisi de lanet okudu. Yerçekimi onu adamın dolup taşan uyarılmışlığı üzerinde ağırlaştırırken, tüm ağırlığıyla bastırırken, tadını çıkarmak için bir dakika ayırdı.

"Çekil *dedim*," diye homurdandı. Eli bir *tokatla* sağ kalçasına sertçe indi, gücü onu ileri doğru itti. Hissi onu mızrakladı ve çığlık attı, şimdiden tekrar hareket etmeyi arzuluyordu. Adamın tokat attığı yer derisini yaktı ama bunun acıdan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını anlayamadı. Ama bu onun arzusunu azaltmamıştı. Hem de hiç. Connor'ın nefes alış verışı yavaşlamıştı ama gözleri ciddiydi, sanki geri alamayacağı bir şey yapmış gibiydi. Kontrol edemediği bir şey. "Seni uyarmıştım. Kontrol altında değilim. Benimkini. Birisi *benim* olanı istiyor."

Sahiplenme duygusu uzandı ve onu ele geçirdi. Onu da sahiplenmek için çaresiz bıraktı. Hepsinden önemlisi, onu yok etme kararlılığıyla doldurdu

Gözlerinde gördüğü o belirsizliği. Ona içgüdülerine uyarak yanlış bir şey yapmadığını gösterecekti. İçinde sıkı sıkıya tuttuğu şiddetin onu kapsamadığını. *Benim için yan, Connor.* Sandalyenin arkalığını elleriyle kavradı ve topuklarını yanlara sıkıştırdı.

Ona sertçe bindi. Connor kalçalarının ilk hareketinden sonra koltuğun kenarlarına tutundu ve tavana doğru inleyerek geriye düştü. Güç, zihnini değiştiren bir uyuşturucu gibi vücudundaki her hücreye sızmış, onu daha hızlı ve daha hızlı itiyordu. Vücudunun gerildiğini ve orgazma hazır olduğunu her hissettiğinde taktik değiştiriyor, bir an adamın sert aletinin üzerinde zıplarken bir sonraki an aşağı doğru bir açıyla yuvarlanıyordu. Kıcı adamın terli kalçalarına çarpıyor, iniltilerine karışıyordu.

Başını kaldırdı, göğüslerinin titremesini izlerken gözleri sahiplenmeyle parlıyordu. "Neyi sevdiğimi zaten biliyorsun, değil mi? Liderlik etmene izin verdiğimde, sert bir şekilde liderlik ediyorsun." Kalçalarını sertçe yukarı doğru iterek kızın içine pompalamaya başladı. "O daracık amcığın tek bir darbesi için beni yaşatacaksın, değil mi? Her gün sadece o sıcak sıkışma için yataktan kalkmamı sağlayacaksın. Onu mutlu etmek için çalışmamı sağla. Çalışacağım. Bunun için ağlayana kadar seni çalıştıracacağım."

Ona yaşattığı son orgazmdan dolayı bedeni hâlâ aşırı hassas olduğundan, kasılmaları daha fazla engelleyemedi. Kasılmalar her yerden, vücudunun her yerinden geliyor gibiydi ama Connor'ın daha hızlı ve daha hızlı girmeye devam ettiği kalçalarının arasında yoğunlaşıyordu, ta ki *tokat* sesi Connor'ın adını boğazından çıkarıp canını acıtacak kadar büyük bir rahatlamaya yol açana kadar. "*Connor.*"

"Bana tutun." Adam ayağa kalkmadan bir saniye önce omuzlarını kavradı, sertliği içinde boyun eğmiyordu, doruk noktasını, birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığından emin olamayana kadar uzattı. Kıcı mutfak masasına çarptı. Bir hırıltıyla kendini derinlere attı ve orada tuttu, kalçalarını yavaşça pompaladı, ısı onun içine aktı. "Hepsi senin için, Erin. Hepsini senin için saklıyorum."

Şimdi geldiğim tek yer burası. İçinde sadece benim ulaşabileceğim bir yer. Başka hiçbir yere."

Dirsekleri onu desteklemeyi bıraktı ve kemiksiz bir şekilde masanın üzerine düştü. "Evet, Connor."

Yüzü birkaç santim yukarısında belirlediğinde nefesini tutmak zorunda kaldı. Çok vahşi. Çok erkek. "Tatmin etmediğim herhangi bir ihtiyacın var mı? Tekrar alınmaya ihtiyacın var mı? Aç mısın?"

Sallamak için başını hareket ettiremedi. "Tatmin oldum," diye fısıldadı.

Bir kez başını salladı. "Yatağa." Bir şekilde masadan kalkıp ayaklarının üzerine yuvarlanacak enerjiyi buldu. Elleri otomatik olarak beline dolanan eteğini aşağı çekmek için eteğine gitti ama Connor sert bir ses çıkardı. "Yukarıda kalsın."

Ona şaşkın bir bakış gönderen Erin yatak odasına doğru yürümeye başladı. Her an bir taş gibi düşebilirdi ve adam buna tanık olmadan da yeterince küstahça davranıyordu. "İyi geceler, bebeğim."

Connor nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve yatak odasına doğru yürüdü. Bir dakika sonra elinde bir çift kelepçeyle dışarı çıktı. Omurgası dikleşti. Artık kesinlikle uyanıktı. "Ne yapıyorsun?"

Ona cevap vermeden yatak odasına girdi ve yatağına uzandı. Onunla göz temasını sürdürerek kelepçenin bir tarafını bileğine geçirdi. Diğer tarafını ise karyola çerçevesindeki ahşap bir çıtaya bağladı. "*Birlikte* uyuyoruz," diye açıkladı. "Ve seni bu şekilde tuzağa düşüremem."

Minnettarlık. Hayatında bunu sadece birkaç kez hissetmişti. Bir keresinde o mahkûm ona Marlins beyzbol şapkasını verdiğinde. Yine Derek ona Chicago'da bir hayat şansı verdiğinde. Bu duyguyla kıyaslanamazdı. O kadar uç noktadaydı ki, bitkinlik onu bir kez daha ele geçirdi. Başı dönüyor, doğru kelimeleri bulması imkânsız hale geliyordu, bu yüzden yatağa süründü ve Derek'in sıcak yanına sokuldu.

zapt edilemeyeceğini ya da sabit tutulamayacağını anladı. Bunun tadını çıkarmakta özgürdü. Onun tadını çıkarmak.

"İkimizin de ilk buluşmaya erken gelmesine gerçekten çok sevindim," diye mırıldandı onun tenine karşı.

"Fark etmezdi. Sonuç aynı olurdu," diye karşılık verdi Connor. "Uyumaya git, Erin."

"Otoriter." Yanıldığına karar verdi. Yaptıkları her şey, her eylem ve tepki, onlar gibi insanlar için önemliydi. Nefes alış veriş düzleşirken, uykuda ona katılmadan hemen önce küçük bir şüphe kıvılcımı onu yakaladı. O kadar uzun zamandır başka bir insanı düşünmeden, sadece hayatta kalma dürtüsüyle hareket ediyordu. Şimdiye kadar hiç kimse onun eylemlerini engelleyecek kadar önemli olmamıştı. Bir dahaki sefere bir tehdit ortaya çıktığında ve içgüdüleri ona kaçması için bağırdığında nasıl tepki verecekti? *O* nasıl tepki verirdi? Bu işle, geçmişiyse, eninde sonunda tehlikeyle yüzleşecekti, bu üvey babası ya da görünmeyen bir şey olabilirdi. Her geçen gün güçlenen bu bağ onun Aşil topuğu mu olacaktı? Ya da daha kötüsü, onun mu?

ON ALTINCI BÖLÜM

Connor, Derek'in uzattığı kulaklığı aldı ve boynuna astı. O sabah erkenden, hâlâ Erin'le yataktayken

Kaptandan gelen telefonda buluşma yerinde bulunması isteniyordu. Austin kenara itilmekten huzursuz olmuş ve kendini işe yarar hale getirmek için bir plan yapmıştı. Ne yazık ki bu plan birden fazla kişinin hazır bulunmasını gerektiriyordu ve Bowen ile Sera o öğleden sonra evlenecekleri için Erin'i yatakta çıplak bırakmak zorunda kalacaktı. Erin istemeye istemeye kot pantolon ve tişört giyerken onun sabah odunlarına Tanrı'nın bir lütfuymuş gibi bakması da pek yardımcı olmamıştı.

Kapıdan çıkarken kendi telefonunu aldı. Sera, gelip doğaçlama düğün için hazırlanmasına yardım edip edemeyeceğini öğrenmek istiyordu. Ön kapıya yaslanmış ve Sera'nın uykuyla yumuşamış yüz hatlarında uçuşan çok sayıda duyguyu izlemişti. Telaşlı bir şaşkınlık, öz-bilinç, kızgınlık. Kendini kapıdan dışarı atmak zorunda kalmıştı yoksa onu öpüp yatağına geri götürecekti. Tüm öğleden sonrayı onun yüzüne başka hangi ifadeleri yerleştirebileceğini görerek geçirdi.

Lanet olsun, kız ona bir şeyler hissettiriyordu. Yatak odasında her zaman baskın olmuştu ama dün gece bambaşka bir seviyedeydi. Kadın onun içindeki ilkel bir şeyi ortaya çıkarmıştı, o kadar yoğun bir şeydi ki neredeyse endişe vericiydi. Ama ne olursa olsun onu tekrar gömmeyecekti. Hayır, onu geliştirmek ve ne kadar ileri gitmesine izin vereceğini görmek istiyordu. Kadın mutfak masasında onun altında yatarken, vücudu terden kayganlaşırken, adam

devraldı. *Onu besle, rahatlat, ona bak.* Kafasının içinde kaynağı belli olmayan komutlar vardı ama işte oradaydılar, itaat edilmesi için yalvarıyorlardı. Eve dönüş gibi hissetti. Sanki içinde kopmuş olan bir şeyi bir araya getirmişti. Şimdi elektriklenmişti ve onu hayata döndürüyordu.

"Bana homurdanmanın bir nedeni var mı, Bannon?"

Connor'ın minibüste yanında oturan Derek'e odaklanması bir an aldı. Maxwell Stark'ın ofisinin iki blok ötesine park etmişler, kulaklıklarından Austin'in sesinin gelmesini bekliyorlardı. "Kahvaltı etmedim," diye cevap verdi sonunda.

"Doğru." Derek ona bir PowerBar attı ve biraz rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Sabahları onları bırakmak hiç de kolay olmuyor. İnanın bana, biliyorum."

Ginger'la sadece el sıkıştıklarında kaptanın nasıl tepki verdiğini düşününce, Connor ilişkileri hakkında bu kadar kişisel bir konuyu açmasına biraz şaşırmıştı. Yine de Derek'in bir kontrol manyağı olduğundan ve ekibinin iç işleyişinden haberdar olmayı her şeyden çok istediğinden şüpheleniyordu. "Evet, şey. Beni yataktan kaldıran Austin olunca daha da kötü oluyor. Bu fikri nasıl bulduğunu bana tekrar açıkla mısın?"

Derek dizüstü bilgisayarında iki tuşa bastı ve kollarını kavuşturdu. "Polly, Stark'ın bu öğleden sonraki toplantı programını almayı başardı. Şehirde mağaza açmak isteyen bir şirketle görüşecek ama bazı bürokratik engeller ortadan kalkmazsa bu onlara çok fazla zaman ve paraya mal olacak. Bu arada hepsi Austin'in araştırması. Düşündüğün kadar işe yaramaz biri olmadığı ortaya çıktı." Kulaklığı bir an için kulaklarına götürdü ve tekrar indirmeden önce dinledi. "Austin toplantıda rüşvet teklif edileceğini sezmişti. Bu yüzden aradık ve sabah ilk iş için yeniden plan yaptık."

"Ama CEO yerine Austin içeri girecek."

"Ve rüşvet teklif et," diye onayladı Derek. "Bunun çok riskli olabileceğini düşündüm."

Eğer başarısız olursa, Stark'a onu izlediğimizi söyleyebiliriz. Bu yüzden Polly'ye riski ortadan kaldırmasını söyledim."

Conner bir kaşını kaldırdı. "Nasıl?"

"Şirketlerinin banka hesaplarını dondurun." Derek'in dudakları kırıldı. "Gerçek toplantı asla gerçekleşmeyecek, en azından Polly'nin güvenlik duvarını aşana kadar. Böylece iki numaralı CEO bu öğleden sonra orijinal saatinde içeri girdiğinde Stark ürkemeyecek."

Kulaklıklardan bir cızırtı geldi ama ses yoktu. "İptal etmek için ararlarsa ne olur?"

"Polly araya giriyor. Telefon hatlarını toplantının yapılacağı öğlene kadar yönlendiriyor. Çok yüksek bir arama hacimleri yok, bu yüzden çok sıra dışı görünmemeli."

"Austin bir CEO gibi davranıyor. Polly banka hesaplarını hackliyor. Hepsi kahvaltıdan önce." Nefesinin altında kıkırdadı. "Burada ne güzel bir grup oluşturmuşsun."

Derek ciddileşti. "Benim şehrim. Ailemin şehri. Ne pahasına olursa olsun ya da kimi kızdırırsa kızdırsın onu koruyacağım."

Connor bir yanıt vermedi çünkü buna gerek yoktu. Bu zihniyeti çok iyi anlıyordu. Ekibin her üyesinin koruduğu bir şey vardı, bu bir sır ya da sevilen biri olabilirdi. Yüzbaşının kendisinin de bir grup suçludan çok farklı olmadığını bilip bilmediğini merak ediyordu.

Derek kemerinden iki yönlü bir telsiz çıkardı ve hızlıca telsize konuştu. "Tüm birimler pozisyonlarınızı koruyun. Diğer talimatlar için beklemede kalın."

"Bunun için üniformalarınız hazır mı?"

"Neden burada olduğunu sanıyorsun? Eğer Stark rüşveti kabul ederse, içeri girip onu tutuklamak ve merkeze götürmek zorunda kalacağım." Connor'a ikinci bir telsiz fırlattı. "Bu seni üç birimin komutanı yapar. Eminim ofisi böyle bir şey olursa kanıtları yok etme emri almıştır. Bunu yapmamalarını sağlayacaksın."

"Ve kimse sırtına laptop ya da kasa bağlayarak ayrılmazsın."

"Doğru."

Bu düzene geri dönmek iyi hissettirdi. Saçmalamak ya da ikinci bir tahminde bulunmak yok, sadece işi bitirmek var. Bu ona bir takımın parçası olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlattı. Şimdiye kadar bunu özlediğini, hatta öyle ya da böyle umursadığını fark etmemişti. Görünüşe göre umurundaydı. Birinin ona para ya da çete misillemesinden daha fazla bir şey için güvenmesi. Belki de bu bir işten daha fazlasıydı. Belki buraya *aitti*. Bunu yapmaya.

Tam o sırada Connor'ın kulaklıklarından Austin'in sesi duyuldu. Derek'le başını salladı ve kulaklıkları kulaklarına yerleştirdi. Austin'in sesindeki hafif İngiliz tadı gitmiş, yerine belirgin bir Teksas tınısı gelmişti. Connor kimi dinlediğini bilmeseydi, bunun dolandırıcının ta kendisi olduğuna inanmazdı.

İkinci sesin Stark'a ait olduğunu Derek'in ikinci ekip toplantısında onlara dinlettiği ses dosyasından anladı. "Günaydın Bay Caster. Evelyn size bir içki getirebilir mi?"

"Bana göre değil, teşekkürler. Güneş doğarken bir şey içmem ve sadece Teksas musluk suyuna güvenirim." Derin ve içten bir kahkaha attı, sesi tamamen tanınmaz haldeydi. Tokalaşan ellerin sesi duyuluyordu, muhtemelen bir el sıkışma sesiydi. Ardından ağır bir gümbürtü geldi, metal tahtaya çarpıyordu. Bir evrak çantası yere bırakılıyordu. "Bu kadar betonun içinde nasıl nefes alıyorsun? Size söylüyorum, K- Worth faaliyete geçtikten sonra bir müdür tutacağım ve yılda bir kez ziyaret edeceğim. Hayır, efendim. Şehir hayatı bana göre değil."

Stark'tan yumuşak bir kahkaha. "Başka bir yerde nasıl nefes alacağımı bilmiyorum, öğrenmeye de niyetim yok. Chicago her şeyin gerçekleştiği yer. Ve hiçbirisi bensiz olmuyor." Deri sandalyeden bir inilti. "Bu yüzden buradasınız Bay Caster. Doğru mu?"

"Zaman kaybetmiyorsun, değil mi?"

Eğlenen bir mırıltı. "Burası Teksas değil."

"Yeterince adil. Biz sadede gelelim, sen de duman emmeye geri dönebilirsin."

Stark cevap vermedi.

"Şu anda Chicago'nun ilk K-Worth'üne ev sahipliği yapmak üzere kiraladığımız ticari alan, otoparkı diğer üç büyük mağaza ile paylaşıyor. Ve bu yeterli değil." Connor etkilenmiş görünmemeye çalıştı. Belli ki Austin'e yeterince kredi vermemişti. Adam ev ödevini iyi yapmıştı. "Siz şehir insanlarının nasıl çalıştığını, alışverişlerini trenle ya da yürüyerek eve taşıdığını biliyorum. Ama biz müşterilerimizin evlerine 'go green' bez çantalarından birinde taşıyabileceklerinden daha fazlasını götürmelerini istiyoruz. Bunun için arabaya ihtiyaçları var. Arabaların da park yerine ihtiyacı var."

"Ne istiyorsunuz Bay Caster?"

Bir başka gürleyen kahkaha. "Oraya varıyorum." Bir sandalye gıcırdayarak birinin ayağa kalktığını işaret etti. "Mülkün doğu tarafı boyunca uzanan büyük bir arsa var. Orayı özel bir arsa olarak kullanmak üzere satın almayı umuyorduk ama bazı imar sorunlarıyla karşılaştık. Görünüşe göre burası sadece caddenin karşısındaki uygun fiyatlı konutların kullanımı için yaratılmış."

"Pekala." Bir kalem tahtaya vurdu. "Sonunda size yardımcı olabileceğim bir şey."

"Doğru yere geldiğimi biliyordum. Şartları konuşalım mı?"

Uzun bir duraklama. "Neden bana çantanın içinde ne olduğunu göstermiyorsun?"

Derek koltuğunda öne doğru eğilerek dizüstü bilgisayara baktı. Görüşmenin kesinlikle kaydediliyor olmasından memnun görünse de omuzları gergindi. İşe başlayalı sadece birkaç gün olmuşken, adamlarını yakalamalarına saniyeler kalmıştı. Bunun sonuçları ne olacaktı? Birlikte çalışmaya devam mı edeceklerdi yoksa ayrılacaklar mıydı? Erin'in ya da kendisinin başka bir yere gitmesinin istenmesi fikri başını ağrıtmaya başladı. Hayır. Hayır, böyle bir şey olmayacaktı. Bu geçici bir iş değildi. Bu konuda teminat almışlardı.

Sakin ol, dostum.

Kulaklıklardan yüksek sesli bir çarpma sesi ve ardından tiz bir ciyıklama duyulduğunda ikisi de irkildi. "*Baba!*"

Connor ve Derek birbirlerine tedirgin bir bakış attılar. Belli ki bu planın bir parçası değildi.

Stark tekrar konuştuğunda sesi tamamen değışmiş, karanlık bir kültürden parlak ve coşkulu bir hale gelmişti. "Ufaklık. Ne yapıyorsun burada? Berta nerede?"

"Ben buradayım." Yaşlı, Rus tınlı bir ses. "Okuldan önce merhaba demek istedi. Arabayı durdurmazsak nefesini tutmakla tehdit etti."

"Şey. İnatçılık aileden geliyor sanırım." Ayak sesleri halı kaplı zeminde koşuyordu. "Ama önemli bir toplantıyı böldün. Bir dahaki sefere Berta'yı dinleyeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, babacığım," diye cevap verdi çocuk şarkı söyler gibi bir sesle. "Bu Bay Caster. Merhaba deyin."

"Merhaba!"

Austin sessiz kaldığında Connor kaşlarını çattı. Sonunda konuşana kadar saniyeler geçti. "Tanıştığımıza memnun oldum." Teksas aksanı hafifçe kaymış, Derek'in başının öne düşmesine neden olmuştu. Austin'i orada bir şey şaşırtmıştı. Çocuk mu? "Ben, uh... şimdi hatırladım, K-Worth sahasında bana ihtiyaç var. Bunu yarın alırız."

İki sandalye geriye doğru yuvarlandı. "Buna gerek yok. Sadece gidiyorlardı." Stark'ın sesi bir kez daha yumuşamıştı. Hatta belki biraz da şüpheyle. "Genelde sadece hafta sonları yanımda olur, o yüzden bu pek sık olmaz."

"Açıklamana gerek yok. Yapmam gereken..." Yerde daha ağır ayak sesleri duyuldu. Austin'in sahte aksanı geri gelmişti ama sesi oradan çıkmak için neredeyse çaresiz gibiydi. "Yeniden planlamak için arayacağım."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Derek. "Onu yakalamıştık."

Bir *ding* sesi duydular ve Austin'in bir

Asansör. Bir saniye sonra bir kapı açıldı ve sessizlik hüküm sürdü. "Ben bir piçim, ama onu kızının önünde tutuklatmayacağım," dedi Austin, kültürlü sesi kırılmıştı. "Öyle bir şey olmayacak."

Connor'ın kulaklarına dolan statik elektrik, Austin'in taktığı kabloyu koparmış olması gerektiğini söylüyordu. Derek kulaklıklarını çıkardı ve minibüsün zeminine bıraktı.

"Bir grup joker oyuncuyu bir araya getirince başıma bunlar geldi."

Connor kendi kulaklığını boynuna asarak, "Sesin çok üzgün gelmiyor," diye gözlemledi.

Derek hiçbir şey söylemedi, sadece arka cebinden cüzdanını çıkardı. Göğsüne yakın bir yerde yavru bir kedi tutan, yaklaşık iki yaşlarında görünen küçük bir kızın resmini çıkardı. Ginger'la kısa bir süre önce tanışmıştı ama gözlerinde Derek'in kurnazlığından bir parça olsa da bu çocuk ona çok benziyordu.

"Bazı şeyler kutsaldır," dedi Derek sürücü koltuğuna tırmanıp arabayı kaldırımından çekmeden önce. "Seni adliyeye bırakayım mı?"

"Düğüne gelmiyor musun?"

"Tanrım, hayır. Siz pisliklere umurumdaymış gibi bir izlenim veremem." Connor'ın ağzında bir gülümseme belirdi. "Yeterince adil."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Erin adliye binasının lobisinde volta atıyor, Connor'ın gelmesini bekliyordu. Metal dedektörünü çalıştıran güvenlik görevlisi Erin'e sürekli

omzunun üzerinden baktı. Gerçi kadın iki bıçağına da el koyduğu için *nedenini* anlayamamıştı. Sera ve Bowen üst katta yeminlerini eder etmez bıçaklarını geri alacaktı.

Bu sabah Sera'nın adliyeye kadar kendisine eşlik etme isteğine temkinli yaklaşmıştı. Ondan ne istiyordu? Ona çiçek falan mı tutturacaktı? Ama Sera'yla takılmak şaşırtıcı derecede... kolay olmuştu. Erin'i sohbet etmeye zorlamamış, otobüse binmek istediğinde de ona tuhaf tuhaf bakmamıştı. Dade'deki ilk görevinden sonra, kaldığı sokağın aşağısındaki Katolik kilisesinin arka sıralarında oturarak çok zaman geçirmişti. Ayinlere katılması gibi bir beklenti yoktu. Sadece oturup izleyebilir, tütsüyü içine çekebilir, klimadan yararlanabilirdi. Sera'yla birlikte olmak böyle bir şeydi işte. Serin bir rahatlık. Bowen'ın onunla evlenmek için bir saniye daha beklemek istememesi Erin'i şaşırtmamıştı. Adliyeye geldiklerinde, Sera beyaz bir sundress giymişti, sanki kendisine sonsuz yaşam bahşedilmiş gibi görünüyordu.

Bir an kıskançlık hissettiği olmuştu. Çift için değil. Evlenen kişi olmak istediği için de değil. Hayır, dokundukları zaman hissetmişti. Bunu istemişti. Connor'ın ona düşünmeden dokunabilmesini istiyordu. Korku ya da acı duymadan ellerinin teninde doğal bir şekilde kaymasını. Bunu ona vermeyi o kadar çok istiyordu ki.

Sanki düşünceleri onu ortaya çıkarmış gibi, Connor adım adım içeri girdi.

Adliye. Nabzı iki kez atmaya başladı, mide kasları gerildi. Yüce *Tanrım*, adam tam bir külot düşkünüydü. Ondan sadece birkaç saattir uzaktaydı ve onun varlığını deneyimlemeyeli yıllar olmuş gibi hissediyordu. Kot pantolonu ve ellerinin yapmak istediği gibi kaslarına oturan gri tişörtüyle kendine güven ve otoriteyi temsil ediyordu. Ateşli, sert bir erkek. Bakışları hemen onunkilerle birleşti ve koyulaştı. Sabahın ilk ışıklarında giyindiği o sabahı düşündü, tişörtü başının üzerine çekerken karın kasları esniyordu. Ereksiyonu boxer'ı tarafından zar zor kontrol altına alınmıştı. Hiçbir zaman bir şey için yalvaran biri olmamıştı ama ona ağzını açmasına saniyeler kalmıştı. Ona sakso çekme ayrıcalığı için yalvarıyordu.

Conner sanki odanın öbür ucundan onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi yüzünde seksi bir gülümsemeyle başını salladı. Metal detektörünün önünde durdu ve güvenlik görevlisinin işaretiyle içeri girdi. Kadın asasını kapıp ona ellerini havaya kaldırmasını söylediğinde, içinde çirkin bir şey başını kaldırdı. Dedektör bip sesi bile vermemişti. Kişisel hizmet için hiçbir neden yoktu. Kadın Connor'a gülümseyip bir elini atkuyruğunda gezdirince Erin kendini ileri attı, botları cilalı mermerde yankılanıyordu.

Erin gardiyana yaklaşırken tısladı. "Eğer erkek arkadaşımı okşamayı bitirdiyseniz, ben de bir tur atmak isterim. Bu sabah acelemiz vardı."

Muhafız asayı bıraktı ve kalçasının yanında sallanmasına izin verdi. "Az önce bana tısladın mı?"

Erin yine tısladı.

"Tamam." Connor aralarına girerek ona göz kırptı. "Gitmeliyiz. Tezgâhtar bekletmek istemeyiz."

Takdir duygusu karnına bal gibi yayıldı. Davranışı için onu azarlamamış ya da onun adına kadından özür dilememiştir. Bunun yerine evlenmek üzere oldukları izlenimini vermiş ve kadının kıskançlığını yatıştırmıştı.

bir çırpıda. "İşte böyle." Asansöre doğru yürüdü. "Değiş tokuş edilecek yeminler var. Parmaklara takılacak yüzükler. Bunun gibi şeyler."

Arkasına baktığında Connor'ın yürürken kıkına baktığını gördü, bu yüzden kalçalarını biraz salladı ve onun iniltisinin tadını çıkardı. Vay canına. Bir mahkeme salonunda hiç bu kadar eğlenmemiştii.

Bir süre sonra Connor'la birlikte boş bir asansöre adım attılar. Görevli ilk katta olmasına rağmen en üst katın düğmesine bastı ve sırtını duvara yaslayarak kirpiklerinin arasından Connor'a baktı. "Sabahın nasıldı bebeğim? Beni yatakta bırakıp gitmene değdi mi?"

"Kahretsin, hayır, değildi." Büyük bir parmağını ona doğru uzattı. "Buraya tırman."

Erin tereddüt etmedi. Adamın geniş omuzlarını sıkıca kavrayarak, bir kalçasını beline doladı ve diğerini de sarmak için kaldıraç olarak kullandı. Bu hareketle eteğı yukarı kalktı ve adamın fermuarının arkasındaki kalın çıkıntının külotunu dürtmesine izin verdi. Eşit derecede titrek nefesler aldılar.

Connor sanki ona dokunmaktan kendini alıkoymak istercesine bileklerini sırtının alt kısmında çaprazladı. "Başka birinin bana dokunmasından hoşlanmadın. Söyle."

Alnını onunkine bastırdı, sertçe itti. "Nefret ettim."

"Elini bacaklarının arasına koy." Kız bir an tereddüt edince, adam kızın alnını geriye doğru itti ve dişlerinin arasından konuştu. "Şimdi yap."

Erin bir elini onun omuzlarından çekti, parmaklarını kalçasının iç kısmında gezdirdikten sonra göbeğini avuçladı. Nefes dudaklarının arasından hızla girip çıkıyor, heyecan damarlarında yaşayan bir şey haline geliyordu. Avucunun içinde, pamuklu kumaşın nemlendiğini hissedebiliyordu.

"Benim için bir tokat at. Kolay bir tane, tatlım. Daha sert olanları elime saklayacağız." Dudaklarının kenarını yaladı. "Yaparken adımını söyle."

Asansörün sesi en üst kata ulaştıklarını işaret ediyordu. olmadan

Connor gözlerini ondan ayırmadan uzandı ve acil durdurma düğmesini çekti. Erin güldü, ama kalçalarını döndürüp elini bacaklarının arasına daha sıkı bastırduğunda bu bir iniltiye dönüştü. Alt dudağını ısırarak ona söyleneni yapmasını hatırlattı. Kendini en iyi şekilde bunalmış hissederek, dikkat isteyen hassas noktasının tam üzerine bir tokat attı. Beklenmedik bir his onu sarsarak dudaklarından bir inilti kopardı.

"Connor."

"Sana dün gece söyledim, Erin. *İşte* ben buraya geldim." Dişleriyle onun çenesini sıyırdı. "Her kıskandığında kendine bunu hatırlat. Benim için tokatla ve adımı söyle. Anladın mı?"

"Evet," diye nefes aldı.

"Sana bir soru sormak istiyorum." Daha fazlasını söylemeye başladı, sonra durdu, ağzını sıcak, açık bir öpücükle aldı. Parmaklarının külotunun içine kaymasını ve dilinin okşama hareketlerini taklit ederek klitorisinin üzerinde daireler çizmesini engelleyemedi. Uç noktayı bulması ve kendini bırakması hiç zaman almayacaktı. Sadece sesi, vücudu ve sözleri bile onu doruğun eşiğine getiriyordu.

Bağımlıyım. Bağımlıyım ve bunu seviyorum.

"Bana ne sormak istiyorsun?"

Dilini kızın boynunun yan tarafında gezdirdi. "Ah, Erin. Ağzımı o muhteşem amına ne zaman sokabilirim? Bunu çok istiyorum. Topuklarının sırtıma gömülmesini... parmaklarının saçlarımı çekmesini istiyorum. Kalçalarının arasında dilimle klitorisine ziyafet çekene kadar çığlığın nasıl bir ses olduğunu bilemezsin."

Orgazm onu gafil avladı, eline karşı kıvranırken tepeden tırnağa titremesine neden oldu. "Aman *Tanrım*, *aman Tanrım*."

"İyi kız. İhtiyacın olan şey buydu, değil mi?" Hızlı nefes alışları kızın kulağını tırmaladıktan sonra uzandı ve yumruğunu birinci katın düğmesine vurdu. "Eğer zamanımız olsaydı, sikimi çıkarır ve seni

lanet olası duvar şimdi. Daha sonra sertleşmeyi bekle, tatlım."

Sarsıntılar geçince bacakları kenetlenmeyi bıraktı ve Connor'ın vücudundan aşağı kayarak ayaklarının üzerine düştü ve duvara yaslandı. Connor'ın kot pantolonunu düzeltmesini izledi ve kendine dokunduğunu görmenin verdiği uyarılma hissiyle neredeyse inleyecekti. "Saçım nasıl olmuş?"

Ağzının kenarları yukarı doğru kalktı. "Oldukça berbat." Eteğini çekiştirerek yerine oturttu. "Güzel."

Asansörün kapısı açıldı ve dışarı çıktı. Bir adım bile atamadan Connor'ın ağzı boynunu buldu ve durdu. *Çok iyi hissettiriyor.* "Hey." Connor'ın sesindeki gurur, yüzüne bakmak için dönmesine neden oldu. Başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Az önce asansöre bindin."

Şok, şaşkınlıkla karışarak yavaşça içeri süzüldü. Farkında bile olmadan nasıl bu kadar korkunç bir şey yapabilmmişti? "Ah."

"Evet. Oh." Gülümsemesi yerini ciddi bir ifadeye bıraktı. "Harika iş çıkardın, tatlım."

"Teşekkürler. Ya da... ya da her neyse." Bunu yapmıştı çünkü onunla birlikte olmuş, dikkatini dağıtmıştı. Kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Bu konuda çok fazla düşünürse ağlayacaktı, bu yüzden öne doğru eğildi ve kalbinin üzerine bir öpücük bıraktı. Döndü ve katibin ofisine doğru yürümeye devam etti, ama Connor'ın bir elini öptüğü yere bastırıldığını görmeden önce değil. Ve bu onu daha da fazla ağlamak istemesine neden olmadıysa ne olaydı.

Connor daha önce hiç düğüne gitmemişti ama düğünlerin genellikle bundan biraz daha romantik olduğundan şüpheleniyordu. Floresan aydınlatma ve

Sıkılmış bir devlet memurunun ezbere söylemeniz gereken kelimeleri tekrarlayan sesi size önemli bir şeymiş gibi gelmiyordu. Ta ki Bowen ve Sera kelimeleri birbirlerine tekrar edene kadar. Konuşmalarındaki samimiyet karşısında memur bile biraz neşelendi. Herkese gösterdikleri ilgiye bakılırsa gezegendeki tek iki kişi de onlar olabilirlerdi. Bowen,

Her zamanki gibi Sera'ya odaklanmıştı, sözlerin söylenmesini ve bitmesini istiyor gibiydi, böylece onu omzunun üzerinden oradan çekip çıkarabilecekti. Sera uzanıp onu yatıştırmak ister gibiydi.

Lanet olsun. Bu düğün saçmalığı onu gerçekten etkilememeliydi ama kendini üçünün nasıl tanıştığını hatırlarken buldu. Üçünün de bir noktada ölümle burun buruna geldiğini ama olası her sonuç kasvetli görünürken nasıl canlı ve eskisinden daha iyi çıktıklarını. Karşı taraflarda yer almalarına ve birbirlerine düşman olmalarına rağmen nasıl da beklenmedik bir dostluk kurmuşlardı. Hayatında ilk kez iyiliğin kötülüğe karşı zaferini izlemişti. Bu kadar kısa sürede uzun bir yol kat etmişlerdi ve şimdi birbirlerine daha da fazla söz verirken bu gerçeği daha iyi anlıyordu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde kendini Erin'e bakarken buldu. Sera'ya ve onun güvenliğine olan takıntısı yüzünden Bowen'a her zaman zor zamanlar yaşatmıştı. Sürekli tetikte olması ve ona bir şey olmasından korkması. Şimdi bunu anlayabiliyordu. Tanrım, hiç anlayabilir miydi? Sanki yüksek sesle konuşmuş gibi, Erin Sera'nın arkasındaki pozisyonundan ona baktı ve dilini çıkardı. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve sanki mutluluk gösterisinin kaçmasına izin verdiği için utanmış gibi başını eğdi. Ona kalsa, bu güzel gülümsemeyi daha çok görecekti. Bunu sürekli görmek istiyordu ve kendisine yöneltilmesini istiyordu.

Görevli daha Bowen ve Sera'yı karı koca ilan etmeyi bitirmeden, Bowen kendisini yeni karısından ayıran boşluğa fırlattı ve onu kollarıyla sardı. Erin Connor'a anlamlı bir bakış attı ve sessizce geri çekildi, belli ki çifte kendi alanlarını vermek istiyordu. Görevli başını kaşıdı, kucaklaşan çifte ne yapacağını şaşırmış gibiydi ama Erin etrafta dolaşıp yardım teklif etmeye niyetli görünmüyordu. Connor onu odadan çıkarken takip etti ve elini Erin'in sırtına koyma isteğini kontrol etti. *Her şeyin zamanı var.*

Aşağı inerken takım elbiseli iki adam da onlarla birlikte asansöre girdi.

Lobiye. Erin yol boyunca arkalarından kaşlarını çattı ve daha önce yaptıklarının kanıtlarını hâlâ hissetmiyor olsaydı gülebilirdi. Pantolonu dar geliyordu, ağzı onu yeterince tatmadığı için tatmin olmamıştı. Eve gider gitmez buna bir çare bulacaktı. Elleri olmadan onu boşaltmanın yaratıcı yollarını düşünmek hızla en sevdiği eğlence haline geliyordu.

Erin'in asansörden inişini ve adliye binasından çıkışını takip etti, kalçalarının sallanışının, omzunun üzerinden ona attığı boğucu bakışların tadını çıkardı. Kız da en az onun kadar eve gitmek istiyordu ama neyi serbest bıraktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Yarın bu kadar zarif yürüyemeyeceği kesindi. Kız otobüs durağına birkaç metre kala durduğunda Connor neredeyse ona çarpacaktı. Connor ona neyin yanlış olduğunu sormaya başladı ama kızın tüm vücudu titremeye başladı.

"Erin?" Yüzünü taramak için onun etrafında döndü. Kızın dehşete kapılmış ifadesi içinde bir şeyleri parçaladı. Pencereye yaklaşmak için dairesine zorla girdiği geceyi hatırladı. Adliyeden birlikte çıktığı Erin'i hiçbir yerde bulamamıştı. *Onu koru. İyileştir onu.* "Neyin var? Konuş benimle."

"O burada," diye fısıldadı. "Ateşin arkasındaki yüz. Onu görüyorum. Sen de görüyor musun?"

"Yüz-" Kadının ne demek istediğini anlamamıştı ama bildiği kadarıyla onu bu şekilde korkutabilecek tek bir "erkek" vardı. "Üvey baban mı?"

Bir adım geri çekildi, eli ağzını kapatmak için yukarı kalktı. Bakışları caddenin karşısına sabitlenmişti ve Connor onu takip etti. Trafiğin karşı tarafında bir adam duruyordu. Gülümsüyordu. Kolunun altında rulo yapılmış bir gazete vardı. Gözlerindeki nefret olmasaydı, yoldan geçen herkes gibi görünecek, onların arasına karışacaktı. Erin'e odaklanmıştı.

Öfke kan dolaşımında serbestçe dolaşmaya çalıştı ama o buna karşı koydu. O

bunu sakince halletmeleri gerekiyordu. İkisi de aynı anda kendilerini kaybedemezdi. İçgüdülerini koşarak caddeyi geçmesini ve o orospu çocuğunu biçmesini söylese de onun için güçlü olmalıydı. "Ona bakma. Bana bak. *Erin.*" Onu duymuyordu ama sarsmak için ona dokunamıyordu. Hayal kırıklığı karnını deşiyordu. "Bunun icabına bakacağım. Ama sen iyi olana kadar seni bırakmayacağım." *Kaçmayacağını bilene kadar.*

Sonunda, sanki koşarken duyduğu endişeyi yüksek sesle dile getirmiş gibi, buğulu gözleri ona odaklandı. "Özür dilerim. Gitmem gerekiyor."

"*Hayır.*"

Başını kararsızca salladı. "Beni buldu. Beni nasıl bulduğunu bilmiyorum."

Connor adama doğru bir bakış fırlattı. Hâlâ oradaydı. Hâlâ gülümsüyordu. Oraya gidip lanet olası yüzündeki ifadeyi silmesi gerekiyordu ama kaldırıma yapışmıştı. Kadın kaçacaktı ve Connor onu durdurmak zorundaydı. Nasıl durduracaktı? Ona dokunarak canını yakarken, zaten panik atak geçirirken ve en ufak bir dokunuş onu daha da kötüleştirebilecekken onu nasıl durdurabilirdi? "Bana geri dönmeni istiyorum, Erin. Bana bak ve bana *güven.*"

"Geri dönemem. Artık burada olduğumu biliyor."

Onu yanlış anlamıştı ama verdiği yanıt onu iliklerine kadar ürpertmişti. Kaçmak ve asla geri dönmemek istiyordu. Chicago'yu terk etmek. Onu terk etmek. Etrafındaki dünya çarpıktı, yoldan geçenlerin sesleri doğal değildi. "Birlikte gideceğiz. Bunu yapmayın. Sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim, Erin. Önce benim öleceğimi bilmelisin."

Bakışları netleşti. "Kesinlikle."

Ve sonra kaçtı. O ana kadar, Connor onu sokak satıcıları ve telaşlı yerliler arasında kovalayana kadar, Erin'in kaçma konusunda ne kadar usta olduğunu tam olarak anlamamıştı. Zayıf bedeni, egzotik bir orman kedisi gibi iş kıyafetlerinin ve haritalı turistlerin arasına girip çıkıyordu, zarif ve çevikti. Botlarının şingirtisini duyabiliyordu, takip ederken onunla alay ediyordu

onun yolu. SEAL'lerdeyken, tek bir kadını yakalamayı ve koşmasını engellemeyi kolaylaştıracak bir eēitim almıştı. Onun hareketlerini takip etmek bu kadar zor olmamalıydı, özellikle de insanlar ikisine de yol verirken, kalabalık kaldırırnda koşarken.

Bir an kızın sarı saçlarını gördü ve bir an sonra kız gitmişti.
Kayboldu.

Connor yaya geçidinin ortasında bir daire çizerek döndü ve sokakları çılgınca taradı. Hangi yöne gitmiş olabileceēine dair herhangi bir işaret arıyordu. İnsanların kafalarını çevirip az önce koşarak geçtiēini göstermelerini umuyordu. Çınlayan çanlarının sesini duymalarını. Ama hiçbir şey yoktu.

Gitmişti. Gitmişti.

Onun içinde öldürdüēü iblisler yeniden canlandı... ve hayata kükredi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Erin, adliyeye doğru dönerken kalbine saplanan acıyı görmezden geldi. Connor'dan kaçarken yüzünde beliren yıkımı yok etmeye çalıştı ama bu bir türlü geçmiyordu. Yardımcı olmuyordu. *Acıttıyordu*. Yapması gereken şeye odaklanabilmek için onun gitmesini istiyordu. Sadece *odaklanmak*. Kaldırımında ilerlerken, geri dönüp doğruca Connor'a koşma ihtiyacıyla savaştı. Üvey babasından uzaklaştıkça kafası daha da rahatlıyordu. Kaçmak istemiyordu. Kalıcı olarak değil. Hele de bu, içinin parçalandığını hissetmesine neden oluyorsa.

her adımda parçalanıyor.

Bu da yapması gereken bazı işler olduğu anlamına geliyordu.

Bu, üvey babası, onun taşınması gereken çileydi. Başka kimsenin değil. Onu canlı bırakmıştı ve onu tekrar avlaması için bir ton teşvik vardı, ancak onu Chicago'ya kadar nasıl takip ettiği hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu. Yakında öğrenecekti. Sorununu halledip Chicago'ya ve Connor'a geri dönecekti. Ve siktir et, arkadaşlarına. Artık arkadaşları vardı. Bir işi vardı. Ona güvenen insanlar. Bir ay önce ona yatağında uyuyan bir erkek arkadaşı olacağını, düğünlere tanıklık edeceğini söyleseydiniz, morarana kadar gülerdi. Artık bu onun gerçeği idi ve hoşuna gidiyordu. Hatta bayıldı.

Connor'ı seviyordu.

Kahretsin, yine oradaydı. Yüzü. *Sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim, Erin. Önce benim öleceğimi bilmelisin.*

Kahretsin, başka bir şey düşün. Daha az acı veren bir şey. Hayır, daha fazla.

Acı verici. Connor'ın yakarışlarının kafasında ınlamasını engelleyecek tek şey, onların yerine daha sert bir anı koymak olacaktı. Kırık bir kolun acısını hafifletmek için kendini topallayarak yürümek gibi. En azından işe yarar bir şey olsun. Doğru olanı seçerseniz anılar güçlü bir motivasyon kaynağı olabilir.

Bir sokak satıcısından Chicago Cubs şapkasını aşışıp saçlarını şapkanın içine sokarken yirmi birinci yaş gününü düşündü. Dade'deki ilk cezasını çekmeye başlayalı bir hafta olmuştu. Beklediğı son şey bir ziyaretiydi. Bir mahkmn ziyaretçiyi reddetme hakkı vardı ama o bunalmıştı. Sürekli arkasını kollamak zorunda kalmadan açık bir odada oturma vaadi kaçırılmayacak kadar cazip bir teklifti. Böylece o pile oturmuş ve onun bakımsız görüntüsüne sışıtmasını izlemişti. Dağınik saçları ve yolunması gereken kaşları. Elbette yüzünde gerçek bir "*siktir git*" ifadesi vardı ama parmaklıklar ardında olan kendisi olunca bunun etkisi de bir yere kadar oluyordu.

"Hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim, Erin. Senin için çok büyük umutlarım vardı."

Tavana bakmak için başını arkaya yatırdı. "yle mi? Bu buluşmanın bir an önce sona ermesi için büyük umutlarım var."

Dilini gıcırdattı. "Babanla bu şekilde konuşamazsın. Özellikle de kantin hesabına para eklenmesi gerektiğinde."

"vey baba," diye düzelitti onu. "Paran sende kalsın. Ben idare ederim." "Göreceğiz bakalım."

Masaya vuran parmaklar hafızasında dans ediyordu. Kimin olduğunu hatırlayamıyordu. "Bu ziyaretin bir anlamı var mı?"

"Hediye almadan geleceğimi düşünmedin, değıl mi?"

Yanında anta olmadığından ve kireç yeşili polo tişörtü herhangi bir şeyi gizlemesine izin vermediğinden, sadece temkinli bir şekilde arkasına baktı.

ne doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Birçok kez bana *nedenini* sordun. Gerçekten, odanızdan bağırdınız."

Boğazındaki safra yükselmişti. *Odası*. Hep dolaptan bahsederdi.

"Hediyen sonunda soruna cevap vermem oldu." Sesi neşe doluydu. Kız bunu hâlâ duyabiliyordu. "Annenin nasıl öldüğünü hiç merak ettin mi, Erin? Evet, merak ettiğini görebiliyorum. Her kız merak eder." Neşe kaybolmuş, yerini alaycı bir ifadeye bırakmıştı. "Ders dışı aktivitelerini bilmediğimi sanıyordu. Bunun kariyerime ne yapabileceğini umursamadı." Kısa bir duraklama, beklenti dolu. "Ağrı kesici ve şarap karışımı bir şeydi. Kazadan sonra sevgilisi gece yarısı beni aradı. Onu son gördüğüm yer yatağıydı."

Erin'in dudaklarından boğuk bir ses dökülmüştü ama geri almak için çok geçti. Bilmek istememişti. Annesinin değerli bir şey yaparken öldüğünü ya da genç hayatının haksız yere kısa kesildiğini varsayarak devam etmek istemişti. Trajik olanla başa çıkabilirdi ama anlamsız olanla değil. Daha da kötüsü, bu bilgi yıllar önce söylenmiş olabilirdi. Bunu saklamıştı. Silah yapmak için doğru zamanı beklemişti. Yirmi birinci doğum günü.

"Sen de tıpkı onun gibisin," diye devam etti, beyaz hapishane kıyafetine tiksintiyle bakarak. "Seni ondan uzak tutarak topluma bir iyilik yaptım. Bunu sonsuza dek yapamamam çok kötü. Sanırım bu artık başkasının işi." Gülümsemesi Erin'in ciğerlerinin sıkışmasına neden olmuştu. "Ya da belki de değil."

Adamın metal masayı aceleyle itmesini şaşkınlıkla izlemişti. Eliyle çılgınca işaretler yaparak gardiyanlardan birine doğru koşmuştu. Sarı bir sisin içinden duyduğu tek şey "tehdit" ve "silah" kelimeleri idi. Her iki taraftan da üzerine hücum edilmiş ve masanın üzerine fırlatılmıştı, gardiyanlar silahı bırakması için ona bağıyorlardı. Hiçbir şeyi olmadığını açıklamaya çalıştığında onu dinlememişlerdi, elleri kıyafetlerini yakarak derisini kavurmuştu. İtirazları hareket kabiliyetiyle birlikte ölmüştü. Dokunuşlar daha da yakınlaştıkça donup kalmış, üzerini aramışlar ve hiçbir şey bulamamışlardı. Yasalara saygılı psikiyatristin doğruyu söylediğine ikna olmuş ve

Tehditten kurtulmanın bir yolunu bulduklarında, üvey babasının sözleri hala kafasında çınlarken onu hücreye götürmüşlerdi.

Tıpkı onun gibisin. Silah. Tehdit. Silah. Tehdit.

Karanlıkta geçirdiği o hafta onun ilk ve en kötü deneyimiydi. Beklenmedik zamanlarda yuvadan uzanan eller ve etrafındaki sefalet feryatları kafasını allak bullak etmişti. Değişimlerin gerçekleştiğini, karanlığın ve mantıksız korkunun kök saldıığını hissetmişti ama bunun olmasını engelleyememişti. Onun bir parçası olmasını. Bazen eller onu ışık şeridinden tutuyordu, nemli ve nasırlı. Onu çelik kapıya doğru çeker, yemek yemesi gerektiğini söylerdi. Çıglık atmayı kesmesini yoksa ayakkabının içinde kalma süresini uzatacakları konusunda uyarırlardı.

İşte orada. Erin üvey babasını caddenin karşısında, adliyenin yanındaki parkta, sanki onu bekliyormuş gibi gördü. Bir ağacın altındaki bankta oturmuş, bir bileğini diğer dizine dayamıştı. Gazete okuyordu. O kadar rahattı ki, sanki yeni kurduğu dünyasını bir anda altüst etmemişti. Bir gazete bayisinin arkasındaki pozisyonundan Bowen ve Sera'nın adliyeden çıktığını gördü. El ele tutuşmuşlardı ama kaldırımında bir aşağı bir yukarı bakıyorlardı, muhtemelen onu ve Connor'ı arıyorlardı. *Tanrım*, Connor neredeydi? Connor geri dönmeden önce üvey babasının harekete geçmesi gerekiyordu, yoksa çok sert bir şey yapacaktı. Sanki üvey babası da onları birlikte gördükten sonra aynı endişeye kapılmış gibi, adliyeye son bir kez baktı ve ayağa kalkarak Madison/Wabash transit durağına doğru ilerledi.

Trene binebilir mi? Duraklar arasında inmenin bir yolu yok. O olurdu Kapana kısılmıştı. Ama üvey babasını takip etmek istiyorsa, başka seçeneği yoktu. Derin bir nefes aldı ve Connor'ı düşündü. Dün gece yatakta yanağının altındaki sıcaklığını düşündü. Kulağına doğru nefes alışını.

Onu arayacaktı. Arayacağını biliyordu. Umarım onu bulduğunda özgürlüğe bir adım daha yaklaşmış olacaktı.

"Sakin olmalısın dostum."

"Y Connor'ın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ama tercih ettiği hedefin ne olacağını bilmiyordu. Bowen'ın yüzü mü yoksa kendi kırılan kafatası mı? Kendini bayıltmak unutulmayı getirebilirdi ama Erin'i bulmak için şu anda olduğundan daha çılgınca uyanacaktı. Bu da onu sonunda deliliğe itebilirdi. İki gün. O gideli iki gün olmuştu ve o hiç uyumamıştı. Sera bu sabah ona zorla bir parça tost yedirmişti ve bu midesinde kurşun bir ağırlık gibi oturuyordu.

İlk başta, başkalarının yardımından kaçınmıştı. Kimsenin onu yavaşlatmasını istememiş ya da buna ihtiyaç duymamıştı. Eğer durmazsa, onun gitmeyi sevdiğini bildiği her yere giderse, alışveriş merkezine, Denny's'e... onu bulacaktı, değil mi? Onu gördüğünde ve aramaktan vazgeçmeyeceğini anladığında eve gelecekti. Ona parası olduğunu söylemişti. Hem de çok. Paraya erişimi var mıydı? Nasıl? Chicago'dan ayrılmak için kullanacak mıydı? Bu sorular yoğun paniğe nüfuz etmeye başladığında, Polly'nin yardımını istemişti. Polly şu anda Erin'in üvey babasını bulmak için Derek'in verdiği bilgileri kullanarak dairesinde saklanıyordu. Şimdi biraz olsun sağlıklı düşünmeye çalıştığında, iki olası sonucun söz konusu olduğunu fark etti. Ya Erin üvey babasından kurtulmayı umarak bilinmeyen bir yere gitmişti ya da onun peşine düşmüştü. İkisinin de doğru olmasını istemiyordu. Biri onu kendisinden uzaklaştıracak, diğeri ise tehlikeye atacaktı. Tek yapabileceği bir ipucu beklemek ve onu takip etmektir.

Beklemek kolay değildi, özellikle de paylaştıkları dairede. Bowen kendisine buzdolabından portakal suyu doldurmaya çalışmış ve neredeyse adamın kolunu kopararak ona dokunmamasını emretmişti. Gittiği her yerde Erin'in kokusu havada asılı kalıyordu. Girdiği her odada. Yatağa uzanırsa kokunun daha belirgin olacağını biliyordu, bu yüzden oraya girmeyi reddetti, yoksa kokusu onu mahvedecekti. Lanet olsun, o kadar çok ilerleme kaydetmişlerdi ki, bir anda hepsi ellerinden alınmıştı. Çalınmıştı. Onun dokunuşunu, ellerini göğsünde gezdirirken ağzını ayırışını özlemişti. Ona ihtiyacı vardı ve onun tacizci, pislik üvey babası

onu götürdü.

Ne zaman yeni bir öfke dozuna ihtiyaç duysa, ki bu hiçbir zaman gerekli olmamıştı, o şerefsizin yüzündeki gülümsemeyi düşündü. Erin'in kâbus gibi yüz ifadesini düşündü. Bir şeyleri yok etme ihtiyacı onu sürekli kemiriyor, omzuna oturup kulağına fısıldıyordu. Bu şekilde daha fazla devam edemezdi. Onu yakında görmesi gerekiyordu. Yanında olmalıydı. *Şimdi.*

"Sakinleşmek mi?" Bowen'ın sözlerini bir soru olarak tekrarladı. "Brooklyn'de rakip çete beyzbol sopalarıyla Sera'yı kaçırmaya çalıştığında sakinleştiğin gibi mi?"

Bowen'ın gözbebekleri büyüdü, elleri mutfak masasının üzerinde kenetlendi. "Anlaşıldı."

Kapı çalındı. Huzursuz bir enerjiyle dolu olan Connor ayağa kalktı ve kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden üstünkörü bir bakış attı. Derek elinde bir yığın dosyayla içeri girdi. Hoş geldin yerine sadece ters bir bakışla karşılaşınca Connor'a kaşlarını çatı. "Kendine dikkat et, Bannon. Kaçması benim suçum değil." Dosyaları masanın üzerine fırlattı. "Bulunmak istemiyorsa, bulunmayacaktır. Onu bu yüzden işe aldım."

"Gerçekten yardımcı olmuyor," dedi Bowen.

Polly kapıyı kapanmadan yakaladı ve elinde açık dizüstü bilgisayarıyla içeri daldı. "Selamlar, beyler."

Hepsi homurdandı.

"Büyüleyici." Dizüstü bilgisayarını mutfak tezgahının üzerine bıraktı ve yanına zıpladı. "Hepimiz için şok edici olacağından emin olmamakla birlikte, biraz rahatsız edici haberlerim var."

"Ne oldu?" Connor sordu, sonra nefesini tuttu. *Hadi, ver ona Bir şey.*

"Üvey Baba Dickhead'in, nam-ı diğer Luther O'Dea'nın dün neden adliyede olduğunu biliyorum." Connor'a tedirgin bir bakış gönderdi. "Vasilik için dilekçe veriyordu. Özellikle de akıl sağlığı için."

Bir vesayet. Erin'in parasının kontrolünü ona vermek. Onun kararları. Connor azı dişlerini birbirine geçirdi, keşke fırsatı varken pes edip o piçin peşinden gitseydim diye düşündü, her ne kadar içten içe hiçbir şeyin onu Erin'in peşinden gitmekten alıkoyamayacağını bilse de.

"Görünüşe göre Erin çok zengin ve Üvey Baba D nakit akışı üzerinde kontrol sahibi olmak istiyor." Elinde banka hesap özetine benzeyen bir şey tutarak odaya göz gezdirdi. "Benden başka herkesin bundan haberi var mıydı? Bakkal parası için ona vurabilirdim."

"Biliyordum," diye mırıldandı Connor. Yüzbaşının ifadesinden, ekip üyesinin mali durumunun farkında olmadığı tek şey olduğu anlaşıyordu. Connor getirdiği dosyalara uzandı. "Milyarder olması umurumda değil ama kimse ona ait olanı alamaz."

"Şey," diye çekindi Polly. "İşte bu noktada işler karışıyor."

Bowen ayağa kalktı. "Tanrım, bazen keşke sigarayı bırakmasaydım diyorum." Connor kollarını kavuşturdu. "Nasıl yapışkan?"

Polly dizüstü bilgisayarını onlara doğru çevirdi. "Üvey baba D'nin dün teslim ettiği dilekçede Erin'in imzası vardı."

"Böyle bir şeyi asla imzalamazdı," dedi Derek. "Ona W-9'u bile zar zor imzalatabilirdim."

"Dilekçenin türüne bakarak bir tahminde bulunmam gerekirse-"

Connor burnunun kenarını tutarak, "İmzaladığını ve hatırlama kapasitesine sahip olmadığını iddia edebilir," diye Polly için sözlerini tamamladı. Midesi öyle bir çalkalanıyordu ki, hasta olacaktı. "Adam onu nasıl buldu? O akıllı biri. Bulunmaktan nasıl kaçınacağını biliyor. Kredi kartı kullanmazdı. Takip edilecek bir cep telefonu yok. Nasıl?"

Kimsenin hemen bir cevabı yoktu, bu yüzden Polly dizüstü bilgisayarını yumruklamaya devam ederken adamların her biri bir dosyayı açtı. Connor'ın seçtiği dosyada Dade'deki iki görevi ayrıntılı olarak anlatılıyordu. Connor'ın seçtiği dosyada

zaten bilmiyordum... sonuna kadar.

Hücre hapsinde geçirilen toplam ardışık gün sayısı: *yetmiş iki*.

Boğazında safra yükseldi. Lanet olsun. Hiç şaşırmadım. Tuzağa düşürülmekten korkmasına şaşmamalı. Hayatında o kadar sık hayvan muamelesi görmüştü ki, cesareti, kendisine ihanet eden bir dünyayla yüzleşme şekli onu hayrete düşürmüştü. O sabah adliyedeki gülümsemesini, bedenini ondan sakladığında gözlerinde beliren yaşları düşündü ve çatladığını hissetti. Göğsünün ortasında gözle görülür, sivri bir çizgi de olabilirdi.

"Vay be." Polly dizüstü bilgisayar ekranına bakarak başını salladı. "O bir psikiyatrist mi?"

Bu biraz ironik, değil mi?"

"Bunu daha önce de söyledim." Bowen bir sayfayı çevirdi. "Yardımcı olmuyor."

"Bekle. Bir psikiyatrist mi?" Connor sandalyesinde arkasına yaslandı ve geçen geceyi hatırladı. Erin'le seviştiği ilk geceyi. *İğneyi vuruldum*. "Bu ona tıbbi kayıtlara erişim izni verir mi? Erin Chicago'ya vardığında muayene olduysa, ilaç reçetesi verildiyse, bu bilgiler bir yerlerde kayıtlı olmalı. Yeterince ararsa bulur."

Polly derin bir nefes aldı. "Herhangi bir beceriye sahip olsaydı arama o kadar da zor olmazdı."

Derek cebinden cep telefonunu çıkardı. "Yanılıyorsun Polly. O tıbbi kayıtlar mühürlü. Çok fazla araştırma yapması, belki bir iki iyilik istemesi gerekirdi. Ben böyle yarım kalmış işler bırakmam."

"Bu adres onda olacak mı?" Connor bilmek istedi. "Bu adres onun tıbbi formlarında var mı?"

"Hayır." Derek başını salladı. "Fiziksel muayeneden geçtikten sonra burayı kiraladık."

Bowen bir elini saçlarının arasından geçirdi, düşünceli görünüyordu. "Üvey kız kardeşimin erkek arkadaşı... O bir polis. Geçen yıl vurulduğunda haftalarca bir psikiyatriste görünmek zorunda kaldı. Zorunlu gibi. Bu adamın polis kayıtlarına ya da veri tabanına bir şekilde ulaşma imkânı var mı?"

"Polislerle alışıyor olabilir mi?" Polly'nin parmakları klavyenin üzerinde uuştu. Bir saniye sonra kaşları havaya kalktı. "Vay anasını. Miami Polisi'nin akıl sağlığı danışmanı."

"Tanrım," diye homurdandı Connor ve adımlamaya başladı. "Zorunlu danışmanlık hizmetinden kaçmak isteyen polislerle temas halindeyse, bir iyilik istemesi hiç de zor olmaz. Bilgi almak için. Eğer durum buysa, onu gittiği her yerde bulabilir."

"Pekala." Polly kısa siyah saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Artık gerçek adını ve sosyal güvenlik numarasını bildiğime göre, nerede olduğunu bulabilirim..." Birkaç tuşa bastı. "Bingo. Potansiyel yerini buldum."

O daha saymayı bitirmeden Connor kapının yarısına kadar gelmişti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

H Üvey babam sonunda eve gelmişti.

Erin, evin ön kapısının dışında anahtar şingirtılarını duyarken nefes alış verişini düz tutmaya zorladı. Bir çamaşır makinesinin üstüne çömelmişti. Saatlerdir oradaymış gibi hissediyordu. Çamaşır odasının bahçeye açılan bir arka kapısı vardı, bu yüzden orada beklerken yarı rahattı, parlak güneş ışığı alacakaranlığa ve sonunda karanlığa dönüşüyordu. Diğer tek kapı mutfığa açılıyordu ama onu iki taraftan da tuzağa düşüremezdi. İhtiyacı olursa bir çıkışı vardı. *Lütfen ihtiyacım olmasına izin verme.*

Neredeyse dört gündür Luther'ı takip ediyordu. Adliyeden, O'Hare yakınlarındaki bir Motel 6'ya geri dönmüştü. Yine de ona orada ulaşamadı. Tek kaçıışı olan bir odada köşeye sıkışmış olmanın korkusu çok yoğundu. O kadar yoğundu ki, bitişikteki 7-Eleven'in arkasında başını dizlerinin arasına sıkıştırarak panik atak geçirmeye çalışmak zorunda kalmıştı. Uykusuzluk ve yakıtsızlık yardımcı olmamıştı ama açlığı ve bitkinliği Connor'ın yokluğu karşısında sönük kalmıştı.

Ertesi sabah erkenden Luther bir otobüsle motelden ayrıldı. O zamana kadar, onu takip etmek için düz kontak yaptığı Buick'in ön koltuğunda oturuyordu. Bu evde bir emlakçıyla buluşmuştu. Emlakçı hemen ayrılmıştı ama üvey babası neredeyse yirmi dört saat boyunca içeride kalmıştı. Evi satın mı almıştı? Kiralamış mıydı? Önceki kiracının muhtemelen geride bıraktığı birkaç ıvır zıvır dışında ev neredeyse tamamen eşyasızdı.

Yani bekledi... neyi umarak? Tam olarak bilmiyordu. Onu korkutmayı.

onu yalnız bırakması için? Çocukken olan bir şey yüzünden ona karşı mantıksız bir nefret besleyen bir adama başvurmak mı? Üstelik onu *dinlemesi* bile uzak bir ihtimaldi, ne zamandan beri birini herhangi bir konuda ikna edebiliyordu ki? Soğukkanlı ve mantıklı biri olarak tanınmıyordu, özellikle de bu adam söz konusu olduğunda.

Hayır, karanlıkta, elinde metal bir tava tutarken çok daha rahattı, o anda olduğu gibi, bunun yerine bir kibrit kitabı olmasını dilesse de. Evin iç çevresine stratejik olarak serptiği gazyağının kokusunu içine çekti ve tadını çıkardı. Evet, kibrit *kötü bir* fikir olabilirdi.

Park Ridge'de, havaalanına çok da uzak olmayan bir yerde bulunan ev, Florida'daki eviyle neredeyse aynı düzene sahipti. İçeri adım atmak hiç de kolay olmamıştı. Hatıralar duvarlarını aşmakla tehdit ediyordu ama o bunların arasından nefes aldı.

Tavanın ağırlığı güven vericiydi. Gece boyunca onu havada süzülme ve tavana çarpmaktan alıkoyan tek şey buymuş gibi hissetti. Her geçen saat, kendini daha az gerçek hissediyordu. Neredeyse dört gün boyunca başka biriyle, yani Connor'la tek bir kelime bile konuşmadıktan sonra, kendini önemsiz hissetmeye başlamıştı. Hücrede hissettiği gibi. Ormanda düşen ağaçla ilgili asırlık sorunun bir versiyonu. Etrafında onunla iletişim kuracak kimse yoksa, gerçekten var mıydı? Kayıyordu. Işıksız mağaraya geri dönüyordu ve bu onu korkutuyordu. Daha önce hiç kimseye ihtiyacı olmamıştı ama şimdi Connor'a ihtiyacı vardı. Sarılmaya ve gerçek hissetmeye ihtiyacı vardı.

Ben burada ne yapıyorum?

Bu soru ona yardımcı olan tek şeydi. Geçmişte, dürtülerini bir kez bile sorgulamamıştı. Eğer üvey babasının kafasına küt bir cisimle vurmak, evini yakmak ve sonrasında aya bakarak kıkırdamak istiyorsa, bunu yapardı. O kadar uzun süre, ne yapacağını umursamadan var olmuştu ki.

Sonuçları. Hapse girse ne olacaktı? Kendini dışarı atacaktı. Ya siciline bir suç daha işlenirse? Harvard zaten bu noktada bir seçenek değildi. Yine de karanlıkta otururken kendini endişeli buldu. Maxwell Stark davasında yeni bir gelişme olup olmadığını merak ediyordu. Ekip davayı onsuz mu çözmüştü? Üvey babasının evinde pusuya yatmak istemediği gerçeği, bunun *yanlış olduğunu* hissetmesi, içinde bir şeylerin daha iyiye doğru değiştiğini söylüyordu. Bunu tanımlayamıyor ya da adlandıramıyordu. Şu anda bu sadece bir histi. Ama buna sıkı sıkıya tutunuyordu çünkü gerçekte karanlıkta saklanan başka birinin canavarı olduğu halde kendisini insan gibi hissetmesini sağlıyordu.

Üvey babasının ağır adımları koridorda ilerlediğinde damarlarında buz oluşmuştu. Bir planı yoktu. Pek çok kâbus görmesine neden olan adamlarla karşılaştığında ne yapacağını bilmiyordu. Her zamanki yöntemi ondan uzak durmaktı. Ortaya çıkmasını beklemiyordu. Adliyenin dışında yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Güvenliydi. Kaçacağını düşünmüştü.

Bu sefer olmaz. Kız kaçarsa, o da peşinden gelirdi. Bunu defalarca kanıtlamaya devam etti. Şimdi para ona teslim edildiğine göre, iki kat daha inatçı olacaktı. Bu asla bitmeyecekti. Bir daha asla Connor'ın yatağında uyuduğu kadar rahat uyuyamayacaktı. Ne yaparsa yapsın, Connor'ın hayaleti yatağın üzerinde bir hayalet gibi asılı kalacaktı. Onu boğacaktı. Connor'a olan zaafını öğrenecek ve onu kendisine karşı kullanacaktı. *Benim Connor'ım.*

Kanı soğuktan kaynamaya başladı. Belki onu öldürebilirdi.

Aklında bu ihtimalle çamaşır makinesinden yavaşça indi ve zillerin tek bir çınlaması olmadan ayaklarının üzerine düştü. Mutfakta bir ışık yandı ve sırtını kısmen açık kapının yanındaki duvara yasladı. Mutfakta çok fazla potansiyel silah vardı. Eğer ona saldırırsa, birini almak için zamanı olacaktı. Hayır, adam kapıya yeterince yaklaşına kadar bekleyecek ve hamlesini yapacaktı.

Ben burada ne yapıyorum?

Erin şüphelerini gidermek için başını sertçe salladı. *Hayalini* kurduğu şey buydu. Ateş kasırgasının ardındaki yüzle yüzleşmek. Onu çaresiz bırakan adamla. Onu *yalvartan adamla*. Arka kapıdan sıvışıp güvenli bir yere dönmeyi düşünmemeliydi. Bir adama. Bu zayıftı. Onun altında.

Düşünceler dikkatini bir saniye bile dağıtmadı. Çamaşır odasının kapısı açıldığında ve üvey babası içeri girdiğinde hazırlıklı değildi. Tek yapabildiği harekete geçmekti. Tava kendiliğinden kalktı ve Luther'in çenesine aparkatla vurdu. Luther tökezleyerek geri çekilip karÇı duvara çarptı ve yere yığılırken, acı dolu çığlğının ona verdiği hazzı inkâr edemezdi.

Dişleri kendini gösterdi. "Ding dong, orospu çocuğu. Birinin zili çalındı."

Çenesini tuttu ve duvara yaslanarak geri çekildi. "Sen..." Konuşmanın verdiği acı irkilmesine neden oldu. "Burada mısın?"

Korku. Ona bu kadar yakın olmanın verdiği korku hâlâ vardı ama onu saklanmaya zorladı. "Beni beklemiyordun, değil mi?" Tavayı elinde döndürdü. "Deli insanların olayı budur. Ne halt edeceklerini tahmin edemezsiniz."

Başı dönerek etrafını araştırdı. Muhtemelen silah olarak kullanabileceği ya da tavayı tekrar sallarsa onu engelleyebileceği bir şey arıyordu. Ulaşabileceği tek şeyin havlu olması çok kötüydü. Adamın gazyağı kokusunu tam olarak aldığı anı gördü, zar zor bastırdığı korku gözlerinde bir parlayıp bir sönüyordu. "Ne istiyorsun, seni kaçık sürtük?"

Erin dilini şaklattı. "Elinde silah olan biriyle böyle konuşulmaz." Parmağını metal kenarın etrafında gezdirdi. "Şiddet eğilimi olan biriyle. Bir gemi dolusu para koparmaya çalıştığınız biri."

"O parayı bana *borçlu*," diye alay etti üvey babası. "Eğer lanet olası

arkamdan iş çevirdiği, *hayatımı mahvettiği* için, en azından beni gayrimeşru çocuğuyla baş başa bıraktığı için."

Beni incitemez. Kelimeler bana zarar veremez. "Bu şekilde görmen çok kötü. Parayı istemiyorum bile ama sana vermektense hediye paketi yapıp hükümete göndermeyi tercih ederim."

"Beni durdurmak için ne yapacaksın? *Öldürecek misin?*" İşte oradaydı. Onu her zaman dönüştüren, neredeyse parlayan kötülük. Onu nefret içinde donmuş bir balmumu heykeli gibi gösteriyordu. Burada üstünlük ondaydı ve yüz ifadesi "*kazanamazsın*" diyordu. Neredeyse buna inanması için yeterliydi. *Belki de öldürülemez, demişti* Connor'a.

Kendine olan güveni onu tereddüte düşürdü. *Ne yapıyorum ben burada?* Tavanın etrafındaki tutuşunu sıkılaştırdı ve geri çekildi. "Evet, belki de öyleyim." Bir adım daha yaklaştı, öfkesinin yükseldiğini hissetti. "Bu kadar şaşırmış gibi davranma. Bir insana bana davrandığın gibi davranamazsın ve *unutmasını* bekleyemezsin."

Luther tavaya baktı. "Hep başkalarını suçluyorsun. Beni, sistemi. Hayatta hepimizin seçimleri vardır. Her birimiz kendi yolumuzu seçeriz."

"Hayır. *Hayır.*" Kafasının içindeki ses sessizce başladı, bir kanat çırpışydı ama bir senfoninin akordu da olabilirdi. Bu, kontrolünü kaybettiği anlamına geliyordu ve bu da işkencecisine bu kadar yakın olmanın dehşetini artırıyordu. "Ben başarısız olmadım. Artık bir işim var, ben-"

Sert kahkahası onun sözünü kesti. "Bunun ne kadar süreceğini sanıyorsun? Şu haline bak. Bana saldırmak için evime girdin. Senin sadece kırık bir oyuncak olduğunu anlamaları ne kadar sürer sence?"

"Hayır." Kanatlar daha yüksek sesle çarpıyordu. DAHA YÜKSEK. Uzaktan bir ses duydu ve tavayı düşürdüğünü fark etti. Üvey babası tavayı almak için ileri atılarak onu harekete geçirdi. İkisi de aynı anda tutamağı kavradı ve bir çekişmeye neden oldu. Hayatta kalma içgüdüleri yüzeye çıktı. Luther kötü bir adam olabilirdi ama hapse girmemişti. Günlerini klimalı bir ofiste Starbucks yudumlayarak geçiriyordu. Luther'la savaşmıştı.

parmaklıklar ardındaki hayatı için. Bunu bir kez yaptığınızda, bir daha asla yarı yolda dövüşmezsiniz. Tam gaz tek ayarınız oldu.

Adamın eli kulptan aşağı kayarak kadının tenine değdi ve boğazından bir çığlık kopmasına neden oldu. *Yanıyor. Yanıyor.* Erin döndü ve botunu adamın bileğine sertçe indirdi. Bir, iki, üç kez. Adam uluyarak kolu bıraktı ve Erin kaldıraç gücünü kaybederek geriye savruldu. Tava elindeyken kendini tekrar ileri attı ve onunla yarı yolda buluştu. Onun saldırmasını beklemiyordu. Adam onun gözlerinde bir şey görmüş olmalıydı ki, ya öldürecekti ya da ölecekti.

Tavayı adamın ulaşamayacağı bir yerde tuttu ve aynı anda alnını tam güçle adamın burnuna indirdi. Kıkırdak çatırtıları küçük odada yankılandı. Sırt üstü düştü, kanayan burnunu tutuyor, elleriyle boğuklaştırdığı küfürler savuruyordu. Erin ayağa kalktı ve ona doğru yaklaştı. İşte burasıydı. İntikam fantezisine izin verildiğinde kendini hep hayal ettiği yer. Elindeki tüm güçle onun iki büklüm olmuş bedeninin üzerinde duruyordu. Bir zamanlar elinden aldığı güçle. Tek yapması gereken elindeki nesneyi onun kafatasına indirmekti ve her şey bitecekti. Artık onu korkutmak için ne zaman ortaya çıkacağını merak etmeyecekti. Artık kilit altında tutulma tehdidi yok.

Cebinde her zaman bulunan kibritler kalçasında ısındı. Yapabilirdi Kibrit akımının yayacağı tekil kokuyu şimdiden alıyordum. Şehvetli. ökertici. Çok tatlı. Tüm bunları yok edebilecek kutsanmış ateşten kulaklarına çıtırtılar ve patlamalar geliyordu. Silebilirdi.

Artık Connor yok. Artık arkadaş yok. Takım yok.

Eğer onu öldürürse... eğer bu evi ateşe verirse, o şeyler elinden alınacaktı. Kaçmak ve hepsini geride bırakmak zorunda kalacaktı. Şu anda bile, sadece içeri girip ona saldırarak, kendini daha fazla hapis yatmaya mahkum etmiş olabilirdi. Bir akıl hastanesine kapatılabilirdi. Ama çekip gidebilirdi. Bunu yapmak zorunda değildi. Ona yardım edebilecek insanlar vardı.

Sadece sordu.

Ne yapıyorum ben burada? Hiçbir şey yapmıyorum. Ben... gidiyorum.

Bu kararı verir vermez, gerçek gücün burada yattığını fark etti. Uzaklaşmak. Karanlığa teslim olmamak. Korkusunu yok etmek değil, onu kontrol etmek.

"Benden uzak dur yoksa geri gelir ve bu işi bitiririm." Boğazı güneş yanığı gibiydi. "Beni anlıyor musun?"

Cevap vermedi. Göğsü hızla inip kalkıyor, nefret dalgalar halinde üzerinden akıyordu.

Erin tavayı büyük bir *gürültüyle* çamaşır makinesinin üzerine fırlattı ve arka kapıdan çıkmak için döndü ama adamın sesi onu durdurdu. "Bu yanına kalmayacak."

Yüzükoyun yatan bedenine doğru ilerlemeden önce bir an onu düşündü. Adam ona yaklaştıkça kendi içine çekiliyor, bu da gülümsemesine neden oluyordu. Yumruğunu geri çekip bir kez indirdi ve zaten hasar görmüş burnuna tüm gücüyle vurdu. Darbe onu bayılttı.

"Bu gece yapacağım."

Erin evin yan kapısını arkasından kapattı.
Ve doğruca Connor'a çarptı.

Bir santim bile kıpırdamadı ya da üzerinden sıçradığında elleriyle onu sabitlemeye çalışmadı. Sert vücudu, esneyen çenesi dışında karanlıkta tamamen hareketsiz duruyordu. Hayal kırıklığı, öfke, çaresizlik güçlü vücudunun her hattında belirgindi. Gözleri periliydi. Karanlıkta bile bunu görebiliyordu. Gözleri, kafasına aldığı darbe yüzünden taze bir çürük hissettiği burnunun köprüsüne odaklanmıştı. Önünde diz çöküp ağlamak istedi. Özür dilemek. Onu ne kadar özlediğini söylemek. Ona olan inancını kaybetmemesi için yalvarmak. Ona kötü bir şey yapma ihtiyacının üstesinden nasıl geldiğini anlatıcaktı çünkü

Onsuz olmayı hayal edemiyorum.

Ama yapamadı. Hayır. Eğer o buradaysa, içeride kimin olduğunu biliyordu. Ve eğer içeri girerse, üvey babasını öldürecek. Gerçekler bunlardı ve bunlarla yüzleşmek zorundaydı. Şimdi. Böyle bir sonucun olmasını engellemeliydi. Bu, bu geceki itidalinin boşuna olduğu anlamına gelecekti, çünkü Connor'ın elleri kana bulanırsa, sonuçlarıyla onun yerine o yüzleşmek zorunda kalacaktı. Zaten hayatının her günü bu kadar suçluluk duygusuyla yaşarken bir de bununla yaşamak zorunda kalacaktı. Onun kendi adına suçluluk duymasına izin veremezdi. Tutuklanmasına ya da kelepçelenip götürülmesine izin veremezdi. Ya da özgürlüğü için kaçmasına.

"Sana geri dönecektim."

Yine de hiçbir şey söylemedi. Hareket etmedi. Sadece okunamayan bir ifadeyle ona baktı.

Ona bir adım daha yaklaştı. "Bana inanıyor musun?" "Hayır."

Dudaklarından acı dolu bir ses döküldü. Kaburgaları çöküyordu. Onun öfkesini bekliyordu ama kendisine olan inancını kaybetmesini beklemiyordu. Ona karşı hiçbir zaman duygusuz olmamıştı, ona attığı onca pislige rağmen. Onu her zaman anlayabilmiş, kırabilmişti. "Seni ikna edeceğim. Bana inanmanı sağlayacağım."

Dikkati kırbaç şaklatılmış gibi kapıya yöneldi. "O içeride mi?" "Connor, hayır." Oh, Tanrım. En kötü korkuları gerçekleşiyordu. Yapamazdı. Onu bu haldeyken durdurabilir miydi? Connor'ı hiçbir yerde bulamadı. Sadece, içeri girmesini engellemeye çalıştığında onu bir sinek gibi fırçalayabilecek bu sert, kapalı adam vardı. "Ben icabına baktım. Bir daha peşimden gelemeyecek."

Etraflarındaki hava inceldi. "Onu sen mi öldürdün?" Kadın yutkundu. "Evet."

Gülüşi karanlıktı, alışılmadıktı. "Bu gece bana söylediğin iki yalan oldu." Tekrar kapıya odaklandı. "Sen bir katil değilsin. Biliyorum."

değilsin."

İçeri girmesine izin veremem. "Beni eve götür. Lütfen."

Onu atlatmaya çalıştı ama kadın yolunu kesti. Elleri iki yanında kıvrıldı ve açıldı. "Eğer dediğin gibi yaptıysan, izin ver bunu doğrulayayım. Kendi gözlerimle görmeme izin verin."

"Yapma. Oraya girme. Buna değmez."

"*Sen buna değersin.*" Sesi ona doğru gürledi. "Dört günlük cehenneme değersin. Lanet olası bir motele girip seni içeride ölü bulup bulamayacağımı merak etmeye. Seni bir daha görebilecek miyim diye merak etmeye. Sonra orada bile *olmadığını* öğrenmek... Ben yokken başka bir yerdeydin." Komşunun bahçesinde bir ışık yandı ve otomatik olarak onun yolunu kesti. Sesini alçalttı ama daha az öfkeli değildi. "Seni benden kaçırttı ve ben o herifin nabzını kontrol etmek istiyorum. Bunun bir daha asla olmayacağını bilmeye *değer*. Beni anlıyor musun?"

Kendisine saldıran rahatlamayla savaştı. Neredeyse onu yere seriyordu. Hâlâ onu istiyordu. En azından o hâlâ onu istiyordu. "Göster bana o zaman. Buna değdiğimi göster. Şimdi bana güven."

"Oh, hayır. Güven hakkında hiçbir şey söylemedim." Yüzünü onunkinin hemen üzerine indirdi. "Bana yaşattıklarından sonra, arkamı döndüğümde ortadan kaybolmayacağına bile güvenemiyorum."

Yönünü değiştirdi ve Erin'in yanından geçmeye başladı. *Hayır*. Erin düşünmedi, kendisiyle muhakeme etmedi.

Adamın iki elini de kavradı ve yüzüne koydu.

Mavi bir ateş gibi yanıyordu. Biri yüzüne dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki... belki de *hiç* kimse yüzüne dokunmamıştı. Dokunmuşlarsa bile, bunu hatırlamıyordu. Cildine iki damga vurulmuş gibi hissediyordu. Acı o kadar sıcak ve keskindi ki dizlerinin bağı çözüldü; bir çığlık boğazında düğümlendi. Ama bırakmadı. Bırakmayı reddetti. Yeşil gözler aşağıya baktı

onunkinin içine girerek acıyı derece derece azalttı. Adam onunla konuştu, sesi biraz öncesinden çok farklıydı ama kadın onu zar zor duyabiliyordu.

"Sana güveniyorum." Dişleri kelimelerin etrafında şakırdadı. "Sana güveniyorum. Gördün mü?" "Tatlım... *Tanrım*. Dur. Bırak beni. Seni incitmeme neden oluyorsun.

Lütfen... *Lütfen*."

Mucizevi bir şekilde, acı azalmaya başlamıştı. Çivili bir yanma yerine, yuvarlak bir zonklamaya dönüştü... sonra söndü. Ve biraz daha azaldı. Ellerini boğazından aşağıya doğru hareket ettirdi ve yeni hissiyata hayret etti. Her yeni santimde belirgin bir yanmayla karşılaştı ama ilerledikçe daha da hafifledi. Ellerini aşağıya, omuzlarının üzerinden aşağıya doğru sürüklerken onun acı çeken gözlerine odaklandı. Gömleğinin altından karnını okşadı. Canlı. Canlı hissediyordu. Sinir uçları şarkı söylüyordu. Connor. Bunu ona sadece Connor yapabilirdi.

Bunu yüksek sesle söylemiş olmalı çünkü adam bir küfür savurdu. "Bana nasıl hissettirdiğini söyle. Sana acı çektirmediğimi söyle. Şu anda her şey berbat durumda, Erin. Daha fazlasıyla başa çıkamam."

"Ellerin... beni gerçek yapıyorlar. Çok mükemmel hissettiriyorlar. Mükemmel.

Beni eve götür," diye fısıldadı. "Bana her yerde dokunmana izin vereceğim."

Başını onun boynuna gömdü ve inledi. "Çok iyi hissediyorsun. Tenin..." Erin dizlerinin üzerine çöküp kollarını beline doladığında ve yüzünü karnına gömdüğünde hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Tanrım, seni çok özledim." Elleri sırtını düzleştirdi ve Erin her şeyi hissetme ihtiyacıyla onun dokunuşuna doğru eğildi. Elinin her bir darbesini. "Artık bunu yaşadığıma, sana dokunduğuma göre, bunu benden alma. *Lütfen* bunu benden alma."

"Yapmayacağım. Yapamam." Adamın elleri kadının kalçalarından aşağı indi ve dizlerinin arkasını yokladı. Kızın ağzından bir nefes uçtu. Orasının bu kadar hassas olduğunu kim bilebilirdi? Bütün gece orada durup onun kendisine dokunmasına, ellerini vücudunun her santimetresiyle tanıştırmasına izin vermek istedi ama zaman sınırlıydı

Kaynak. Luther her an kıpırdayabilirdi ve dışarı çıkarsa saniyeler içinde her şey biterdi. Connor harekete geçmekte tereddüt etmezdi ve bu güzel an onlar için kaybolurdu.

Connor yavaşça ayağa kalktı ve açık ağzını onun vücudunun ortasına doğru sürükledi. Connor'ın yüzü Connor'inkiyle aynı hizaya gelir gelmez Connor Connor'ın ağzını bir öpücükle yakaladı. Bir iniltiyle Connor'ın içine doğru sallandı ve aldı. Onu daha önce de uyarılmış görmüştü ama hiçbirisi bununla kıyaslanamazdı. Ereksiyonu karnına saplanmıştı, sert ve talepkârdı. Elleri saçlarının arasında geziniyor, onu diliyle baştan çıkarırken kaybettiği zamanı telafi ediyordu. Öncelikli amacı olan onu evden uzaklaştırma fikri bulanıklaştı ama onu geri aldı. Hayatları için savaşıyordu ve bunu hatırlaması gerekiyordu.

Erin geri çekildi ve güçlendirici bir nefes aldı. "Hadi gidelim." Bir elini adamın mükemmel kalçasının bir tarafına götürdü ve onu kendine doğru çekerek aynı anda kalçalarını döndürdü. "Sana ihtiyacım var."

Gözlerini kapadı ve küfretti. "Ne yaptığımı biliyorum. Beni o evden uzak tutmak için sana olan lanet ihtiyacımı kullandığımı biliyorum. Oyuna getirildiğimi bilsem bile, yine de karşı koyamıyorum."

Kadın tek bir itiraz sözcüğü bile söyleyemeden, adam onu kollarına aldı ve caddeye doğru yürümeye başladı. Gözyaşları göz kapaklarının arkasını itti, yakıcı ve ağırdı. Sözleri, dokunuşunun ilk yakıcılığından daha çok acıtıyordu. Az önce paylaştıkları şeyi küçümsemiş, bir oyun olarak görüp önemsememişti. Kıvrılmak ve acının içinde yaşamak istiyordu çünkü sürünerek dışarı çıkmak çok fazla çaba gerektiriyordu. Acıyı biliyordu. Onlar eski dostlardı, oysa umut yeni gelmişti ve iki kat daha tehlikeliydi.

Connor lacivert cipinin önünde durdu ve kapıyı açarak onu içeri aldı. Kızın emniyet kemerini bağlamaya başladı ama kız gerildiğinde durdu. Kapıyı kapattı ve arabanın arkasına geçti. Kadının bakışları onu takip etti ve tahrip olmuş arka camın plastikle kaplanmış olduğunu fark etti. Adamın silueti arabanın arkasında durdu, arabanın ışıklarıyla aydınlanmıştı.

sokak lambası. Ellerini kalçalarına koymuş, bir an başını öne eğmiş, vücudundaki gerginlik bir anlığına azalmıştı. Bir an için onu arabada bırakıp eve döneceğini düşündü ama adam sürücü koltuğuna tırmanıp motoru çalıştırdığında rahat bir nefes aldı.

Emniyet kemerini takmaya başladı, ama durdu, kemerinin kayış tutucusuna geri girmesine izin verdi ve kendini onun gibi kemersiz bıraktı. Konuşurken ona bakmadı. "Birimizin başına bir şey gelirse, artık ikimizin de başına gelmiş demektir, Erin."

Parmakları boğazına doğru uçtu ve ani gerginliğin üzerine baskı uyguladı. Eve dönerken tek bir kelime bile edemedi ama bu onu düşünmekten alıkoymadı. Aralarındaki bu güvensizliğin, kendisinin neden olduğu güvensizliğin onarılması gerekiyordu. Ona dokunmasına izin vermek işe yaramamıştı, belli ki. Kendini acı verici bir şekilde ortaya koymasına rağmen, yine de kaçmayı ve bir daha arkasına bakmamayı planladığını düşündü. Onun kendisine olan ilgisini kendisine karşı kullandığını düşünüyordu.

Yine de oynayacak son bir kartı vardı. Bu onu öldürebilecek olsa bile.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Connor mutfakta geziniyor, bakışlarını banyo kapısından ayırmak istemiyordu. Diğer taraftan, duşun çalıştığını duyabiliyordu, Erin'in oradaydı, ama onu bu kadar çabuk gözünün önünden kaybetmek, ölümden bir an önce kurtulmak gibiydi. Eve dönüş yolunda sessiz kalmıştı. Tanrı biliyor ya, azgın şehvet ve suskun korkunun içten içe kaynaştığı bir kombinasyonla konuşkan bir ruh halinde değildi, ama tek kelime etmeden banyoya girdiğinde, karışıma alarm atılmıştı. Kadının yüzündeki kanı ve darmadağınık görüntüsünü düşündüğünde gözleri kıpkırmızı oldu. Başından neler geçtiğini merak edecek kadar sakinleşmek için büyük çaba sarf etmesi gerekti. Son dört gün kendisi için cehennem gibiydi ama onun için nasıl geçtiğini daha çok merak ediyordu. Her şey onun gözetiminde olmuştu. Başına gelen her şey, karşılaştığı her tehdit onun sorumluluğundaydı. Kulağa ne kadar şovenistçe gelse de, bu kadar güçlü bir içgüdüden kendini kurtaramazdı.

Şu anda içgüdüleri ona banyonun kapısını tekmeleyerek açmasını ve çılgınlık atarak onu duşun fayanslı duvarına çarpmasını söylüyordu. İçgüdüleri ona kesliğini sarmasını, onu giydirmesini ve midesine sağlam bir şeyler koymasını söylüyordu. Bu görevleri yerine getirmemek ona fiziksel rahatsızlık veriyordu. Duş almak ne kadar sürüyordu ki?

Topuklarının üzerinde dönerek buzdolabına gitti ve bir kutu portakal suyunu çıkarıp bir bardağa doldurdu, tam o sırada banyo kapısı arkasından açıldı. Buhar kıvrıldı ve onu ağır çekimde kapıdan dışarı taşıyor gibi göründü. Oh, lanet olsun. Kız çıplaktı. Çırılçıplaktı ve su damlıyordu. Teni kızarmıştı

Duştan çıktığında her yeri pırıl pırıl parlıyordu. İki muhteşem bacak üzerinde cazibe. Portakal suyu elinden kayıp yere düştü, plastik bardaktan sıvı fışkırıyordu ama ona bakmadı bile. Ona doğru gitmek istiyordu ama bacakları kıpırdamıyordu. Dönüp yatak odasına doğru sallanırken dudakları titrek bir gülümsemeye dönüştü, kalçası o kadar nefisti ki dişleri diken diken oldu.

Artık ona dokunabiliyordu. İsa'ya. Böyle bir ayrıcalığa sahip olması neredeyse gerçek gibi görünmüyordu. Ama bunu *hak etmiş miydi?* Gerçekten hazır mıydı? Yoksa ona zarar verebilecek birinin peşine düşmesi gerekirken dikkatini dağıtmaya mı çalışıyordu?

Sebebi her ne olursa olsun, iradesi hâlâ ortaya çıkmayı reddediyordu. Aleti kot pantolonunun fermuarına o kadar ısrarla bastırıyordu ki, uzanıp fermuarı indirmek zorunda kaldı. Sert boyu serbestçe sallanırken ağzından bir inilti döküldü. Bu gece ellerini denklemin dışında tutmadan onun içinde olabilirdi. Bu baş döndürücü bir düşünceydi ama aynı zamanda endişe vericiydi. Ellerini kullanmaktan vazgeçmek, çok ileri gitmemesini garanti altına almanın bir yoluydu. Onu sıkıştırma, ona hükmetme dürtüsüne yenik düşmemişti. Büyük bir engeli aşmış olabilirlerdi ama onun karanlık zevkleri henüz ele alınmamıştı. Onu bir daha görüp görmeyeceğini bilmediği günlerden sonra, kendini kontrol altında tutup tutamayacağını bilmiyordu. Eğer çok ileri gider ve onun gelişimine zarar verirse, içten içe lebilirdi.

Yatak odasında çıplak olduğunu bildiği için bir saniye daha bekleyemedi, ılık, ıslak, Connor onun peşinden yürüdü. Aletini kavradı ve giderken okşadı, bu günlerdir kendine izin vermediği bir şeydi, baskı arttığında veya Erin'in mükemmel dokunuşunun düşünceleri onu bombardımana tuttuğunda bile. Ona bir söz vermişti ve bunu tutmaya niyetliydi. Yatak odasına girdiğinde onu karşılayan manzara karşısında kısa bir süre durdu.

İsa Mesih. Yüce İsa. Nabzının elik bir davul gibi vurduğunu kulaklarında duyabiliyordu. "Ne halt ediyorsun sen?"

Erin yüzüstü yatağa uzanmış, bilekleri başının üzerinde ipekle sarılmıştı. Bornozundaki sarı ipek kemer mi? Derme çatma bağ, yatak başındaki tahta çitanın etrafına bağlanmış ve onu zapt etmişti. Connor o gece neredeyse ikinci kez dizlerinin üzerine çökecekti ama kızın sığ nefesleri, onu harekete geçiren ihtiyaca yenik düşmesine izin vermedi. Hayır, onu bu şekilde isteyemezdi. Yanlıştı. Yanlıştı.

Ama o biliyordu. İşte en büyük fantezisi hayata geçmişti. Muhteşem görünüyordu, avuç içi büyüklüğündeki göğüsleri serin havada dimdik duruyordu, karnı gergindi. Ona bu şekilde yapabileceği şeyler. Bağırıp kurtulmaya çalışacaktı ama bu ona bağlıydı.

Piç kurusu. Düşündüğün şeyi bir düşün. Düşün. Onun bir daha canını yakmasını istemiyordu ama şimdi bunu onun adına yapıyordu. Bir fedakarlık. Nihai özür. Akıl sağlığını korumak için ihtiyaç duyduğu özgürlükten vazgeçmek. Hepsi onun için.

Hayır, bunu yapmasına izin veremezdi. İzin vermezdi.

İrade gücünün ikiye bölünmesine saniyeler kala, dizlerinin üzerinde yatağa tırmandı ve bağları çözmek için ona doğru eğildi. Erin onun yaklaşması karşısında dudaklarını yaladığında, bilekleri bağların içinde bükülürken Connor hırladı. "Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun, Erin? Lanet olsun."

"Bir daha gitmeyeceğimi." Vücudunun nasıl titrediği düşünüldüğünde sesi şaşırtıcı derecede güçlüydü. Bu onun için kolay değildi. Ya da onun için. Kesinlikle onun için değil. Adam onun için yanıp tutuşuyordu ve kadın kendini ona gümüş bir tepside sunuyordu. *Ona ihtiyacı vardı. Ona çok ihtiyacı vardı.* "Kendimi sana veriyorum. Ben seninim. Sen beni zorlamadıkça bir daha gitmeyeceğim."

Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissetti. "Gitmene neden *olmak mı?*" diye bağırdı. "Sen gidince *perişan oldum.*"

"Göster bana." Bacaklarını adamın kalçalarının etrafında kaydırmak için yatakta kaydı. Hay sikeyim. Nemli, çıplak amcığı adamın ağrıyan sikine sadece birkaç santim uzaklıktaydı. İçine girdiğinde kızın çıkaracağı muhtaç hıçkırıkları şimdiden duyabiliyordu.

tekrar tekrar ısıttı. Daha derine inmek, daha sert sürmek için bacaklarını açarken dizlerinin avuçlarına sıkıştığını hissedebiliyordu. Adamın kararlılığının azaldığını görmüş olmalıydı çünkü enerjisi değişmişti. Gözlerinin önünde, kurbanlık kuzudan baştan çıkarıcıya dönüştü. Adamın aç bakışları altında sırtı eğildi ve göğüslerini kazanılması gereken bir ödül gibi ona sergiledi. Dilini üst dudağına dokundurdu ve yatakta kıvranırken dilinin oyalanmasına izin verdi. "Beni bacaklarımın arasından öper misin bebeğim? Lütfen?"

Dünyası yıkıldı. Artık kendini kontrol edemiyordu. Eğer kız birazcık bile kararsızlık gösterseydi, kendini tutabilirdi. Bu haliyle, sert bir sevişme için yanıp tutuşan, cinsellikten yoksun bir siren gibi ona bakıyordu. Dünyası sepyanın cesur bir tonuna dönüştü, güç bariyerlerini aştı ve vahşileşti. *Ona hükmet. Bunun için sana yalvarıyor.*

Neredeyse gelişigüzel bir şekilde parmaklarını kızın saçlarının arasına soktu ve kız dokunuşun altında mırıldandığında gülümsedi. Parmakları sıkılaşıp kızın saçlarını demir bir yumruk gibi kavrayınca ikisi de nefes nefese kaldı. *İşte bu kadar. Ben kayboldum.* "Bir dahaki sefere bana seni nasıl memnun edeceğimi söylediğinde, bu isteğini yerine getirmek için *her şeyden* vazgeçmeye hazır olana kadar reddedeceğim."

Keskin bir nefes verirken ağzı açık kaldı. "Evet, Connor."

Ona bir an önce baktığı gibi bakmıyordu. Yeni bir farkındalık vardı. Bunu sevip sevmediğini ya da nefret edip etmediğini bilmiyordu. Onun bu yönünü kabul ettiği için sevinmeli miydi yoksa bunun sahip oldukları şeyi değiştireceği için endişelenmeli miydi? Karar veremeyecek kadar ileri gitmişti. Çizgi aşılmıştı ve geri dönemezdi. Erin'in bakışları onu boydan boya süzdü ve dokunmak, onu daha fazla tahrik etmek istemesine rağmen, içini doldurmasını bekledi. Erin'in dikkati bacaklarının arasında kaldığında, dizlerinin üzerine çökerek onun üzerine çıktı. "Emmene izin vermeyi çok isterim, tatlım. Ne kadar çok istediğini görebiliyorum ama sensiz dört gün geçirdim. Ağzına aldığın anda yük treni gibi boşalırım. Sana dişlerini geçirmemeni söyleyebilirim ama yine de yaparsın, değil mi? Her şeyi seviyorsun

inç."

Ağzı şişmiş, yarılmak için yalvarıyor gibiydi. "Evet, bayıldım."

Şaftını yumrukladı. "Sen gittiğinden beri kendime dokunmadım. Nedenini hatırlıyor musun?"

Sanki üzerine sihirli bir toz serpilmiş gibi heyecanla parıldıyordu. "Çünkü sadece içime giriyorsun."

"İşte böyle. Bacaklarını aç ve bana yerini göster."

Tereddüt ederken dudaklarını ıslattı. Bacakları yatağın üzerine düşmeden önce sadece birkaç vuruş geçti. Ayak bileklerini yatak direklerine bağlamak için can atıyordu. Ayrıca bu durum mükemmele biraz daha yaklaşırsa onu öldürebileceğini de biliyordu, bu yüzden yapmaması iyi bir şeydi. Tanrım, kızın kalçaları pürüzsüz hatlarıyla, beklentinin verdiği hafif titremeyle onu büyülemeye yetiyordu. Elini kızın sağ iç uyluğuna koyduğunda, yüzünde panik olup olmadığına baktı ama sadece güven gördü. *İyi kız. Cesur kız.* Dikkati uyluklarının tepe noktasındaki enfes ete takıldı. Hâlâ ıslaktı ve duştan yeni çıkmıştı, istila edilmek için yalvarıyordu. Hükmedilmek için yalvarıyordu.

"Güvenli bir kelimeye ihtiyacın olacak Erin, çünkü ağızımla amına öyle müstehcen şeyler yapmak üzereyim ki, devam etmemi istediğinde bile durmam için çığlık atacaksın." Erin'in kalçalarının arasına ağır ereksiyonuyla bir tokat attı ve en hassas etlerinin birleşmesinden çıkan sesle inledi. "Dayanamıyorsan çığlık atmak için bir kelime seç."

"Um." Aletiyle ona tekrar vurarak başını yastığa çarpmasını sağladı. "S-skillet."

Başka bir zaman olsa bu ona komik gelebilirdi ama şu anda tek bir amacı vardı. Onun tadına bakmak, onu becermek. Ona sahip olmak. "Bana bak." Kız ona uyana kadar bekledi. "O kelimeyi söylersen *dinlerim.* Dinleyeceğim ve *duracağım.* Her zaman."

Gözleri şehvet dışında her şeyden arınmıştı. "Biliyorum."

Karnının üzerine, bacaklarının arasına çöktü ve dilini

onun içinde. Kadın ığlık atıp adını sayıklamaya başladığında tahta gıcırdadı. Tek üzüntüsü parmaklarının saçlarını çekecek kadar özgür olmamasıydı ama kendini onun zaten kasılmakta olan etiyle, başını bir mengene gibi saran kalçalarıyla teselli etmekten daha fazlasını yapıyordu. Tamamen onun merhametine kalmış olduğunu biliyordu. Sonunda.

"Aman Tanrım, aman Tanrım. Yapamam."

Evet, yapabilirsin. Kızın ses tonundaki coşkuyu fark eden Connor dilini kızın içinde tuttu ve orta parmağını da ekleyerek parmaklarını içeri ve dışarı hareket ettirdi, yumuşak ritmiyle onu harap etti. *Tanrım.* Onun tadı bir adamı çölde bile hayatta tutabilirdi. Sahip olma duygusu onu boğucu bir şekilde yakaladı. Bir erkek değil. *Onu. Onunla* yaşayabilirdi, onun tadı onu hayatta tutuyordu. Onu tatmin etmek için yaşıyordu. O sıcak, ıslak bir kadındı. Olgun ve lezzetli. Asla doymazdı. Asla. Ama yeterince yaklaşamıyordu çünkü kadının kalçaları, adının kısık çığlıklarıyla aynı anda hararetle çalışıyordu.

"*Kıpırdamadan dur,*" diye emretti, G noktasıyla oynamak için iki parmağını içine soktu. "Dudaklarımı klitorisinin etrafına dolamam gerekiyor. Sen bayılana kadar o küçük tomurcuğu emeyeceğim. Onu benden saklıyordun ama zaman doldu tatlım. O benim."

Erin titremeye başladı, gözleri orgazmdan kör olmuştu. Hayatında gördüğü en güzel şeydi bu. "Başka yok. Daha fazla olmaz. Yapamam-"

Ağzını klitorisinin üzerine götürdü ve uzun bir çekiş yaptı. Kadın yataktan fırladı, inerken topukları adamın omuzlarına saplandı. Ayak bileklerini ellerinin arasına aldı ve vücudunun en hassas bölgesine taparken bacaklarını iki yanında açık tuttu. Bir kez daha boşaldıktan sonra, parmaklarını ona geri verdi ve onu sikilmeye hazır hale getirmek için sıkı bir şekilde çalıştı. Kafası onunla birlikte yüzüyor, vücudunun her kıvrak, umutsuz hareketinden tahrik oluyordu. Onu yatağa uzanmış, bilekleri bağlı, ağzını sikerken hayal etti ve bu onu çılgına çevirdi. Kalçaları

yatağın kenarına doğru yuvarlanmaya başladı, sikini şilte boyunca itti ve sürükledi.

Yeterince iyi değil. Hiçbir yerde yeterince iyi değil. İçine gir. İçine gir.

Ağzını bir hırıltıyla ayırdı ve kadının vücudunun üzerinde süründü. Uzun aletinin başı kadının amcığının içinden geçti ve nefesi titreyerek dışarı çıktı. Kendini tutarak, kadının gözlerini aradığında girişinde duruyordu. Orada gördüğü şey onu sersemletti. Onu daha da yükseğe gönderdi.

Evcilleştirilmiş görünüyordu. Sahiplenilmiş. Nefes almakta zorlandığı terden ıslanmış yastıklardan efendisine bakan bir kadındı. Bu onu alçalttı. Kadının güveni olmadan asla yaşayamayacağına dair kırılmaz bir kararlılıkla doldu. Bu güven *ona, en az onun kadına sahip olabileceği* kadar sahipti.

"Sana geri dönüyordum," diye fısıldadı.

Göğsüne bir ağırlık çöktü. O anın kristal berraklığında, dehşetini ve şüphanesini paylaşması, onarması için ona teslim ettiğinde, bunu kastettiğini biliyordu. "Biliyorum."

Yüzüne yayılan coşkulu gülümseme Connor'ın içine ulaştı ve varlığının hasar görmüş her köşesini onardı. *Onu onardı.* Onu bir bütün yaptı. Aynı gülümsemeyi Tanrı'nın izin verdiği kadar çok görebilmek için sonsuza kadar yaşamak istemesine neden oldu. Connor'ın önünde bedenlerini birbirine bastırıp onu öpmekten başka bir seçenek yoktu.

Erin zaman ve mekan kavramını yitirmişti. Connor'ın ona vermeye karar verdiği her şeydi. Ona hissettirmeye karar verdiği her şey. Fethetmek ve yönetmek ona aitti. Yine de aynı zamanda, orada onunla birlikteydi, aynı kalıplarda hareket ediyor, her duyu armağanını Connor'ın sağlayacağından emin bir şekilde kabul ediyordu. Burada belirsizlik yoktu, sadece şenlik vardı. Bağlanmış, kapana kısılmış olmanın ezici yoğunluğu, görebildiği, hissedebildiği, tadabildiği tek şey haline gelene kadar ona aktarılmıştı. Her şeyi. Ağzı onunkinin üzerinde hareket etti, sert ve lezzetliydi, kollarının

bağlıydı. Artık onu bağlayan tek şey oydu.

Bu öpüşme yavaş ve tadını çıkararak başladı, ama ilerledi. Vücutlarını birbirlerine sarmak için mücadele edene kadar devam etti. Çaresizlik hırıltıları, kalçaların sallanması, derinin yalanması. Adamın kalçaları kadının kalçalarının arasına sıkışmıştı ve daha kadının içine girmeden onu sikmeye başlamıştı bile. Hantal ereksiyonu ıslak etinin içinden, terli karnının üzerinden kayıyor ve girişini dürtmek için geri iniyordu.

Kadının fiziksel olarak ona yalvardığı gibi içine sokmak yerine, boynunu tuttu ve pürüzsüz başıyla klitorisini okşadı, inerken çenesi gevşedi. Gözlerinin yeşili loş ışıktaki neredeyse griye dönmüştü. Devasa vücudu bir yırtıcı gibi onun üzerinde geziniyor, kasları ışığı ve gölgeleri yakalıyor, her vadiyi ve sırtı vurguluyordu. İlk kez ellerini kullanmayı diledi, sadece bu inanılmaz vücudu keşfedebilmek, onu almak üzere olan adama dokunabilmek için. Adam muhteşemdi. Ve şansın bir cilvesi olarak, ona aitti.

Başını eğdi, böylece ağzını meme ucunun etrafına kapatabildi ve emerken kapüşonlu gözlerle onu izledi. Kız kıvranmaya başlayınca diğer göğsüne geçti ve onu da saygıyla yaladı. "Bu geceden sonra, nasıl gittiğin hakkında bir daha asla konuşmayacağız. Akıl sağlığım için, Erin. Bunu tartışmayacağız." Kalçalarını hareket ettirerek onun içine daldı ve kıpırdamadan onu orada sabitledi. Nefes alamıyor ya da karnında oluşmaya başlayan basıncın ötesini düşünemiyordu. "Bu gece için, yine de unutmayacağız." Sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Ben kadını kaybetmiş bir adamım ve bunun bana ne yaptığını öğrenene kadar onu çok sert becereceğim. Bunu bir daha asla yapmayacağımdan emin olacağım."

Onu yatıştırmak istedi. Kendini onun arasındaki boşluğa sokmak için boynunu ve omzunu tutup ona mırıldanacaktı. Ama sert olmasını isteyen, aynı derecede dokunaklı başka bir yanı daha vardı. "Devam et Connor. Göster bana." Kadın kalçalarını oynattı ve adamın göğsü titredi. "Beni üz."

Kelimeleri söyleyene kadar, onların orada, dışarı dökülmeye hazır olduğunu bilmiyordu. Sanki bilinmeyen bir parçası Connor'la farklı bir seviyede iletişim kurmuştu. Meydan okuma ağzından çıkar çıkmaz, etraflarındaki hava değişti. Kalınlaştı. Connor ondan uzaklaşıp yatakta yanına diz çöktüğünde kalp atışları kulaklarında yankılandı. Nefes almayı bıraktı. Adam ne yapacaktı?

Connor iki ayak bileğini büyük bir eliyle kavradığında ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi vücudunun alt yarısını yataktan kaldırdığında sorusu cevaplandı. Bu pozisyonda sadece başı ve omuzları bir yastığın üzerinde duruyordu, elleri hâlâ yatağın iskeletine bağlıydı, vücudunun geri kalanı Connor'ın tutuşundan sallanıyordu.

Nefesi hırıltılı bir şekilde girip çıkıyordu. "Seni üzüyor mu, Erin?" "Evet."

"*Hayır.*" Nasırlı eli kızın çıplak poposunda gezindi. "Güvenli kelimeni kullan, lanet olası. Boğuluyorum, tatlım."

Dudağını sertçe ısırды ve hiçbir şey söylemedi, aniden bir sonraki adımın ne olacağını arzuluyordu. Herhangi bir şeyi. Ona verebileceği *her şeyi* istiyordu. Her şeyi. İlk tokat geldiğinde sert değildi ama nefesini kesti. Zevke benzer bir şey sinir uçları boyunca dans etti, meme uçlarını sıkı zirvelere dönüştürdü, ancak bunun altında yatan bir sertlik vardı. Tepki verdiği bir sertlik. Bir yanık. Alev gibi bir kenar. *Evet, evet. Daha fazla.* "Lütfen."

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı ama bu ses şehvetle birleşmişti. "*Lütfen*, ne?"

"Bir tane daha." Battaniye gibi saran ihtiyaç karşısında zar zor konuşabiliyordu. "Tekrar yap."

Connor'ın hırıltısı duvarlardan sekti. Avuç içi çıplak kıkına öncekinden daha sert indi, ortasından mutluluk yankıları gönderdi ve çekirdeğinde toplandı. Tekrar ve tekrar, sert şaplaklar yağdı, her biri

bir bariyerin düştüğünü hissedene kadar tenini biraz daha hassaslaştırdı. Titreşimlerin ona ulaşmasını, keskin acı yalamalarının onu ihtiyaç duyduğu yerden ısırmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Vücudunun bu şekilde kullanılması gerekiyordu. Dokunmaktan kaçınıyor muydu? Hayır. Sadece nasıl yapılacağını bilen tek kişi tarafından hiç dokunulmamıştı.

Bir tokat, kalçalarının arasındaki muhtaç ete inanılmaz derecede yaklaştı ve bir çığlıkla yataktan çıktı. Tanrım, eğer bunu bir daha yapmazsa, ihmalden ölecekti. Connor'ın parmakları kıcının yanaklarına batarak onu acıdan uzaklaştırdı. "Hoşuna gitti, değil mi? Açgözlü küçük bir kız gibi kıvranıyor ve inliyorsun. şimdi neye ihtiyacın olduğunu biliyoruz, değil mi? Yerinde kalman için gereken şey bu mu? Çünkü seni bu yatağa bağlayacağım ve bütün gün kıcına darbeler indireceğim. Benden şüphe mi ediyorsun?"

"Hayır." *Tokat.* "Hayır."

Kadının alt bedenini tekrar yatağa bıraktı ve bacaklarını ayırmadan önce bir kez zıplamasına izin verdi. "Daha fazla bekleyemem. *İstiyorum.*" Adam ereksiyonunu kavrayıp bacaklarının arasına girdiğinde bir küfür savurdu. Erin onun hemen eve kaymasını bekliyordu ama adam öne düşüp alınlarını birbirine bastırdı, eli hâlâ vücutlarının arasında sıkışmıştı. "Nereye geliyorum, Erin?"

"Bacaklarımın arasında," diye nefes aldı. "İçimde."

Adam boğuk bir çığlıkla kadının boynuna çarptı. Karnına yayılan hisle, baskıyı dengelemek için otomatik olarak kalçalarını bacaklarıyla çevirmeye çalıştı ama adam dizlerini avuçlayıp açık tuttu. "Beni sınırlamaya çalışma. Ben senin her şeyine sahibim. O amcığın her santimine hükmediyorum." Hafifçe sallandı ve dişlerinin arasından tıslayarak tekrar derinlere doğru itti. "Hepsi benim için bağlı. Uyluklar açılmış. Memeler bir kez daha emmek için yalvarıyor. Seni istediğim yere getirdim, o yüzden sıkı tutun."

Erin, Connor vurmaya başlamadan önce uzanıp bağlı ellerini başlığın etrafına saracak aklı ancak bulabildi. Bir çığlık

boğazından uzun ve gürültülü bir ses çıktı. *Oh, Tanrım.* İçinde kocaman ve sıcaktı, kalçalarını acımasızca hareket ettirerek kaygan duvarlarını dolduruyor ve okşuyordu. Altında, yatağın ahşap zemin boyunca ilerlediğini hissedebiliyor, ona eşlik eden sıyrıkları duyabiliyordu. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Oluşan zevkten saklanacak hiçbir yer. Adam onun bedenine binerken, onu sadece açlık çeken, çaresiz erkeklere özgü ilkel bir şekilde kullanırken, karanlıklaşıp bir fırtına gibi toplandı. Onu bu hale o getirmişti. Onu, boynuna hırladığı ve ölecekmiş gibi becerdiği bu kör terk edilmişlik durumuna sürüklemişti.

O da ölecekti. Eğer şimdi elinden alınsaydı, hayatta kalamazdı. *Onsuz ben yokum. Bensiz o olmaz.* Bedenleri arasında hiçbir ayrılık yoktu, sadece terden sırılsıklam olmuş, iç içe geçmiş uzuvlar yatakta birlikte kıvranıyordu. Fırtına kopmaya başladı, kalçalarından başlayan titreme tüm vücudunu kapladı. Kadının sırtı zevk dalgasını kabul etmek için eğildi ve Connor onun yaklaşmakta olan salıverilişini sadece kendisinin yapabileceği gibi hissederek ön kolunu kadının kışının altına soktu. Connor'ın adı, kalçalarının güçlü yuvarlanışlarıyla eş zamanlı olarak kızın ağzından tekrar tekrar döküldü.

Eliyle çenesini kavradı, çenesini yukarı kaldırmaya zorladı. "Boşaldığında bana bakacaksın." Connor'ın hızı arttı, ta ki odanın içinde etlerin birbirine çarpma sesi onu daha da hızlandırmaya yetene kadar. Connor eğildi ve çok kesin bir şekilde dudaklarına konuştu. "Başka her yerden kaçabilirsin ama bundan kaçamazsın. Benden kaçamazsın. Ben senin yaşadığın yerdeyim."

Erin doruk noktasına ulaştı, zaman tekrar hızlanmadan ve titreyerek Tanrı'ya seslenmeye geri dönmeye önce uzun bir süre bunun sürükleyici coşkusu içinde süzüldü. Connor. İkisini de. Adam onun üzerinde nefes nefese kalmış, güçlü bedeninin hareketleri düzensizleşmişti. Gözlerini kapadı ve başını arkaya attı ama Connor bunu kabul etmedi. Eşit ölçü. Ona her şeyini, pazarlık etmesi gereken her kırık parçasını verecekti ama o da aynısını yapacaktı.

Uyluklarını adamın kalçalarına doladı ve kalan tüm enerjisiyle sıkı. "Sen de bana bak. Senden kaçmak *istemiyorum*." Sözcükler kesik kesikti çünkü onları serbest bırakmak için yeterince nefes alamıyordu. Connor hemen başını kaldırdı ve gözlerini onunkilere dikti. İçinde bir şeyler gevşedi ve aynı anda çılgınca dönmeye başladı. Bir kez daha ellerinin serbest olmasını diledi, böylece uzanıp Connor'ın saç tellerini kavrayabilecekti. Ona ihtiyacı vardı. Kontrolü daha çok istediğini düşünse bile dokunmaya ihtiyacı vardı. "Bana nereden geldiğini göster bebeğim. Nasıl olduğunu göster. Bana bırak. Buna ihtiyacım var."

Sert bir iniltiyle kadının üzerine düştü, kalçaları bir, iki kez pompaladı, sonra tüm vücudu titremeye başladı. Onun boyutlarında bir adam sarsıldığında, her şey sarsılırdı. Erin de onunla birlikte sarsıldı; vücutları ten tene, o kadar yakındı ki aralarında bir nefeslik hava bile yoktu. Adamın orgazmının onu sarstığını hissetmek neredeyse onu bir artçı sarsıntıya sürüklüyordu. Kolları onu tutmak için serbest olsaydı, bunun gerçekleşeceğinden şüpheleniyordu. Hal böyleyken, sadece orada uzanabiliyor ve onun derin nefeslerini, yükselen vücut ısını içine çekebiliyordu. Bu muhteşimdi. Bu noktadan hiç ayrılmak istemiyordu. Sonsuza kadar burada yaşayabilir, Connor'ın bedenini kendi bedeniyle yastıklayabilirdi.

Connor o anda kendine gelir gibi oldu. Başı kızın boynundan ayrıldı, elleri onu karyoladan ayırmak için havaya kalktı. "Bana iyi olduğunu söyle. Söyle *bana*."

Bir eli serbest kaldı ama işe yaramaz bir şekilde yatağın üzerine, yanına düştü. Onu çılgınca salladı, içine hayat vermeye çalıştı. Bir an önce Connor'ın gözlerinde büyük bir hakimiyet varken, şimdi gölgeler vardı ve onu rahatlatması gerekiyordu. Daha önce hiç *kimsenin* destek için başvurmadığı birinin şimdi kendisine ihtiyaç duyması inanılmazdı. Connor'ın endişesini giderme aciliyetine rağmen, gurur gibi bir şeyin patladığını hissetti. Sonunda elini işe yarar hale getirdi ve Connor'ın çenesine koydu. "Ben iyiden de iyiyim. Bana bir bak." Connor'ın donuk gözleri sonunda ona odaklandı. Başını iki yana salladı.

"Tamam mı? Hayır. Sen çok güzelsin." Boğazı düğümlendi. "Eğer çok ileri gidersem bana söyleyeceğine söz vermeni istiyorum. Seni korkutacak ya da senden uzaklaştıracak bir şey yaparsam..."

"Bebeğim, ben aşırı klostrofobisi ve kıskançlığı olan bir kundakçıyım." Sonunda parmaklarını onun saçlarında gezdirdi ve iç çekişinin tadını çıkardı. "Sanırım elimizde eşit miktarda korkutucu iskambil kâğıdı olduğunu söyleyebiliriz."

Gözleri yanlardan kırışmıştı ve kadın onu bu kadar sevimli göstermesine neredeyse bayılacaktı. Bu gerçekten de az önce onu tokatlayan adam mıydı? Yastıklara gömüldü ve kollarını ona doğru uzattı. Adam hiç tereddüt etmeden çıplak bedenini onunkiyle aynı hizaya getirdi ve onu göğsüne yasladı.

"İstedğin kartı oyna, tatlım," diye mırıldandı. "Kımıldamıyorum."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Connor ve Erin, Tucker May'in evinin karşısındaki sokakta oturmuş, karısının bir mobilya teslimatı almasını izliyorlardı. Sera, Tucker May'in

Stark'ın kampanya merkezinin önünde durmaya devam eden cipin plakasını aldı ve hızlı bir arama onları buraya getirdi. Derek, perişan görünen Bayan May'in neden merkeze gelmeye devam ettiğini ve her seferinde kaldırım kenarına ne teslim edildiğini bilmek istiyordu. Connor'ın iyi bir fikri vardı, özellikle de teslimat kamyonunun üzerindeki üst düzey isim düşünüldüğünde. Para el değiştiriyordu. Sadece nedenini bulmaları ve bunu kanıtlamaları gerekiyordu.

Erin yolcu tarafındaki camı indirerek bir esintinin sarı saçlarını omuzlarından kaldırmasına neden oldu. Kokusu arabanın içinden geçerek Erin'e bir yumruk attı ve Connor'ın kasıklarında bir kasılma oldu. Bu kıza doymak mümkün değildi. Her geçen dakika, ona duyduğu arzu kontrolden çıkmış bir kasırğa gibi artıyordu. Bu sabah uyandığında onu sabah odununa uzun yalamalar ve öpücüklerle taparken, karnına karşı boğuk övgüler mırıldanırken, onu yumruğuyla mastürbasyon yaparken bulmuştu. Hay sikeyim. Adam amının içinde bitirmek için boğuk bir istekte bulunmuştu ama kadın bırakmayı reddetmişti. Bir eliyle onu karın kaslarının üzerinde tutuyor, ağzıyla sertçe çekiyor ve sanki duramıyormuş gibi inliyordu.

Parmaklarını kolçağa vurarak onu anılarından uzaklaştırdı.

"May'in karısı kocasına ne olduğunu biliyor olmalı. Sessiz kalmak için ödeme alıyor olabilir mi?"

Başını çukurdan çıkardı ve odaklandı. Ayarladığında

kız ona seksi, bilmiş bir gülümseme verdi ve bu hiç de yardımcı olmadı. "Evet. Tam olarak yas tutan bir dul gibi görünmüyor. Derek bazı aile dostlarıyla, kilisedeki insanlarla görüşmüş. Yılın çifti ödülünü kazanamazlardı ama kocanızın öldürülmesine sessiz kalmak bambaşka bir seviye."

"Kapalı kapılar ardında neler olduğunu asla bilemezsiniz."

Kadının sesindeki bir şey göğsünde bir akor oluşturdu. Üvey babası hakkında konuşmaları gerekiyordu, bu sabahın huzurunu bozmak anlamına gelse bile. Dün gecedен önce, onun için asla başka birinin olamayacağını biliyordu. Yaşadığı sürece. Ama onu tatmin etmek, bir daha gitmeyeceğini kanıtlamak için ihtiyaç duyduğu özgürlüğü feda ediş şekli... asla eskisi gibi olamayacaktı. Farklı hissederek uyandı. İyi bir amaçla ağırlaşmıştı. Kendini ona vermişti ve bu sorumluluğu hafife alamazdı. Çünkü o da ona aitti. Eğer ona bir şey olursa, ikisi de acı çekecekti. Kız kaybolduğunda yaşadıklarının bin katını yaşayacaktı. Ne pahasına olursa olsun bu sonucu engellemesi gerekiyordu.

"Biraz daha düşünürsen kulaklarından duman çıkacak," dedi. ona bakmadan yorum yaptı. "Seni zahmetten kurtarıp sadece ne olduğunu anlatmama ne dersin?"

Zihninde rahatlama ve umut savaşıyordu ama yine de temkinliydi. Sorulmadan bilgi vermeye gönüllü olmak Erin'e göre değildi. "Bu hoşuma giderdi."

Sanki onun sesindeki şüpheyi duymuş gibi dönüp yüzünü inceledi. Orada gördükleri karşısında omuzları biraz çöktü. "Onu ben öldürmedim."

"Bunu biliyordum, tatlım. Bana söylemene gerek yoktu."

Burnunu çekti. "Önemli olan *neden olduğu* Connor. Onu bu yüzden öldürmedim." Elini ikisinin arasında salladı. "Artık eskiden olduğum kişi olamam. Sen de olamazsın."

Kadının ne söylemeye çalıştığını büyük ölçüde biliyordu ama açıklığa kavuşturması gerekiyordu. "Bunu açıkla."

"Önceden hiç umursamazdım. Artık umurumda." Bacak bacak üstüne atarak çizmelerini şingırdattı. "Doğru olanı yapmak istiyordum ama bunun ne *olduğunu* bile bilmiyordum. Bunun ne kadar acınası bir his olduğunu biliyor musun? Elimde bir tavayla orada durup bir adamı *neden* öldürmemem gerektiğini anlamamak?"

Onun bir dakikalığına da olsa bir silaha ihtiyaç duyacağı düşüncesi damarlarına öfke dolmasına neden oldu. Onun korkmuş olduğu düşüncesi. Kendini savunmaya ihtiyacı vardı. Dinlemesi gerektiğini bilerek duygularını geri püskürttü. Onun dinlemesine ihtiyacı vardı.

"Bana yardım etmen gerek Connor. Doğru yolu bulmama yardım et." Mavi gözleri ona yalvarıyordu. "Biz ondan daha iyiyiz. Bana yaptığı şeyi dün gece yendik. Bizim için bitti. Ben bakmadığım anda oraya gidip ona bunu ödeteceğini biliyorum. Ama sanırım ben sadece mutlu olarak ona bunu ödetiyorum, anlıyor musun? Beni böyle yapıyorsun."

Boğazı daraldı. "Bana hissettirdiklerin mutluluğun çok ötesinde Erin."

Zevk gözlerini yumuşattı. "Güzel. Öyleyse anlaştık."

"Hayır." Başını üzüntüyle salladı. "Henüz bunu kabul etmeye hazır değilim." Yüz ifadesi düştü. "İnatçı orospu çocuğu."

"Evet." Bir süre sessizce oturdular. Sokağın karşısındaki mobilya nakliyecileri, muhtemelen çoğu insanın bir yıllık maaşına mal olan bir sezlongu boşaltıyordu. Daha fazla konuşmaları gerektiğini biliyordu ama konuyu değiştirmesi gerekiyordu. Eğer o mavi gözlerini ona dikip kalbini kabartan şeyler söylemeye devam ederse, kendini tutamayacağı bir sözünü kabul ederken bulacaktı.

Her ne kadar Erin için güçlü olmak istese de, adamın tek amacının Erin'i hapse atmak ve parasını almak olduğunu bilerek serbestçe dolaşmasına izin verecek gücü kendinde bulamıyordu. Cesedini çiğnemedi bu gerçekleşemezdi. Bu yüzden

En azından adamı ziyaret edecekti. Adamın Erin'e küçük bir kızken yaptıklarının hesabını vereceği bir ziyaret. Belki de bu onu o şerefsizin seviyesine indirecek, onu bir cani yapacaktı. Ama ona tarifsiz acılar çektiren birinin dışarıda serbestçe dolaştığını bilmenin basit bilgisi? Bu onu çaresiz bir hayal kırıklığıyla boğuyordu. Erin onun doğruyla yanlış ayırt edememesinin acınası olduğunu mu düşünüyordu? O kadar da farklı değillerdi. Ona göre yanlış, onu bir tehdide açık bırakmak demektir. Başka bir şey değildi.

Erin ona konuşma fırsatı vermedi. O sabah kendisine aldığı cep telefonunu eline aldı ve programlanmış numaralardan birini tuşladı. "Hey, hacker. Bu gürültü de ne?" Polly'ye verdiği bu eşsiz selam karşısında neredeyse gülümseyecekti ama sesindeki teslimiyet bunu daha başlangıçta engelledi. "May'ın evinin önündeyiz, bir kamyonun bahçesine süslü mobilyalar kusmasını izliyoruz. Mobilya mağazasının adı Lazzoni. Sistemlerine girip nasıl ödeme yaptığını görebilir misin? Kredi kartı, banka hesabı..."

Connor bir an onu düşündü. Bu kız kendine biçtiğinden çok daha zekiye. Okula gitmesine izin verilseydi ne tür bir potansiyele ulaşabilirdi? Hak ettiği destekleyici aileye sahip olsaydı ve üniversiteye gitseydi?

"Evet. Çıkardığınız banka kayıtlarında parası olmadığını biliyoruz. Eğer para saklıyorsa, belki Lazzoni bizi gökkuşağının sonuna götürebilir." Erin telefonu kapattı ve bardak tutucusuna geri koydu. "Polly'den hoşlanıyorum. Yine de ona söyleme."

"Neden olmasın?"

"Bu bizim dinamiğimizi bozar."

Sokağın karşısındaki manzarayı düşünürken dudakları kıpırdadı. Bayan May bir eliyle mobilya taşıyıcılarını yönlendiriyor, diğer eliyle de bir Chihuahua tutuyordu. "Bayan May'ın para aldığını öğrensek bile izini süremeyebiliriz. Stark'ın nasıl para kazanılacağını öğrenmeden bu kadar ilerlediğini düşünemiyorum."

parayı görünmez kılmak."

"Doğru. Paranın izini Stark'a kadar sürsek bile, Derek'in May'in tanıklığına ihtiyacı var. Stark'ın rüşvet aldığını kanıtlayabilecek tek kişi o." İçini çekti ve başını koltuk başlığına yasladı. "Birin May'in saklanmasını bekleyeceği en son yer neresi olabilir?"

"Stark'ın May'i susturmasıyla ilgili tüm bu şüpheler varken mi?" Connor çenesini kaşdı. "Onu bulmayı beklediğim son yer Stark'ın bodrumunda yaşıyor."

Erin etkilenmiş gözlerini ona çevirdi. "Aklımı okudun. O kadar uyarı bandı ve çukur varken bunu yapmak kolay değil."

Onu uyarmamak için dilini ısırđı. "Teorimizi nasıl test edeceğiz? Eğer evini çevreleyen üç metre yüksekliğindeki kapıdan tırmanıp içeri girmeyi düşünüyorsanız, sizi bu hayalden hemen kurtarayım."

"Daha kötülerine de girip çıktım."

Connor çenesini kapattı. Ya bunu yapacaktı ya da bağırmaya başlayacaktı.

Erin böyle bir planı olmadığını anlatmak için göz kırptı ama Erin tamamen rahatlamadı. Gözlerinde o tanıdık muziplik kıvılcımı vardı ve ona kafasının içinde uyarı bandından daha fazlası olduğunu söylüyordu.

"Erin-"

Kadın uzandı ve onu susturmak için tırnaklarını kalçasına geçirdi. Onun görüş alanını takip etti ve Bayan May'in sokağın karşısına baktığını, gözlerini güneşten korumak için elini kaldırdığını gördü. Erin de onunla aynı anda hareket ederek onun kucağına yerleşti. Evi izlerken yakalanamazlardı ve belli ki öpüşmenin şüpheli dikkatleri dağıtmanın en iyi yolu olduğu konusunda aynı fikirdeydiler. Ağızları gecikmiş bir öpücükle buluştuğunda Erin'in kıcı zaten sertleşmiş olan aletinin üzerine yerleşti.

Ne kadar olmuştu? Bir saat mi? Tanrım, onun tadını özlemişti. Yolda onu Starbucks'a götürmüştü ve o da daha önce hiç gitmediğı için rastgele bir naneli mocha seçmişti. Şimdi ağzının tadı Noel gibiydi ve adam ona yeterince yaklaşmıyordu. Çenesini çimdikledi

Başparmağı ve işaret parmağı arasında tutarak aşağı çekti, böylece diliyle dokusunun tadını çıkarabildi. Baş, göğsünde yankılanan bir iniltiyle geriye düştü.

Kalçalarını adamın sert kucağında döndürdü, alt dudağını ısırды ve bunu yaparken çekiştirdi. *Alay ediyordu.* Ona burada sahip olamayacağını biliyordu. Misilleme olarak eteğinin altına uzandı ve amını kavradı. Kızın ağzı onunkini terk etti, nefes alıp veriyordu. Connor, dün gece onda uyandırdığı şeyi hatırlatırcasına kızın etini sıktı. Artık serbest bırakıldığı için artık inkâr edemeyeceği bir parçası.

"Adil oyna, tatlım. Bu sabah ağzına boşaldım ama bunu sadece ön sevişme olarak görüyorum. Bana kalırsa bugün seni sikmedim ve bundan hiç memnun değilim." Parmak eklemlerini külotunun nemlenen kumaşına sürttü ve kızın nefesini kesmekten zevk aldı. "Eğer sikimi içinde o kadar çok istiyorsan, istediğimde emmeyi bırakmalıydın, ama sen açgözlü bir kızdın. Öyle değil miydin?"

Kadının içinden bir ürperti geçtiğini hissetti. "Evet." "Benimle dalga geçme, Erin."

"Yapmayacağım."

Onu serbest bıraktı ve kadın göğsüne doğru yığıldı. Sokağın karşısına göz attığında, Bayan May'in içeri girdiğini fark etti ama nakliyeciler onlara doğru gizli bakışlar gönderiyordu. Sahiplenme duygusuyla nefes alarak Erin'i yavaşça yolcu koltuğuna geri oturttu. Sertleşmiş meme uçlarının tişörtünün önünü ittiğini fark etti. Kot eteği yukarı kalkmış, birbirine sıkıca bastıran güzel kalçalarının baştan çıkarıcı görüntüsünü ona vermişti. Onu rahatlatmak için daha az halka açık bir yer bulmalıydı. Tanrım, bunu çok istiyordu. Ama ondan üvey babasıyla ilgili doğru şeyi yapmasına yardım etmesini istemişti ve o bunu ona verememişti. Bu onu utandırmıştı. Bu yüzden bir kez daha kefareтини ödeyecekti. Bugünü onun için özel kılacaktı. Çünkü bu gece erkenden harekete geçecekti. Onun, üvey babasının

Ona istediğini veremeyip onun yerine ihtiyacı olanı aldığında tutunacak bir anı.

"Sana bir şey göstermeme izin verir misin?"

"Her şey," diye cevap verdi, hiç tereddüt etmeden.

OceanofPDF.com

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

ERin, Connor onu gökdelenin döner kapılı girişine doğru götürürken, elinin Connor'ın elinin içinde sıkışmış hissine hayret etti. Connor ona Elini öylesine rahatça tutmuştu ki, onu tutmaktan başka bir şey yapması aptalca gelmişti. Adamın bilerek böyle davrandığından şüpheleniyordu. Teker teker başardıkları tüm bu küçük adımların aslında devasa büyüklükte sıçramalar olduğunun farkındaydı. Ten tene temas ilk başta hâlâ canını yakıyordu ama dün gecenin ortasında bir yerlerde, içinde biraz acı da barındıran zevk, kaçılacak bir şey olmaktan çıkıp bir arzuya dönüşmüştü.

Elini tutan Connor olduğu sürece ona güvenebilirdi. Connor'ın onu nereye götürdüğüne dair hiçbir fikri yoktu ama onu isteyerek takip etti. Bu, birkaç hafta önce yapmadan önce kendi kolunu çiğneyeceği bir şeydi. Yolculuk sırasında May'in evinin dışında aralarında geçenler yüzünden biraz sarsılmıştı. Bir an öpüşmelerinin içinde kaybolmuş, bir an sonra da vücudundaki her hücreye hükmetmeye başlamıştı. Bacaklarının arasındaki eli, sadece ona hükmettiğinde ortaya çıkan derin, kadife sesi. Duygularını, düşüncelerini bu kadar kolay ele geçirebilmesi onu ürkütmeliydi. Ama ürkmemişti. Adam onun içinde derinlerde bir kilit bulmuş ve sadece kendisinde olan bir anahtarı çevirmişti. Şimdi enerji her zamanki engeller olmadan içinden akıyor, daha fazlası için ona ulaşıyordu. Bu kadar iyi, bu kadar doğru hissettiren bir şey için asla telaşlanamazdı. Ve eğer iyi ve doğru hissetmeyi bırakırsa, Connor'ın bunu yapana kadar dinlenmeyeceğini de biliyordu. Bu tür bir güven, Connor'ın vücudundan çıkardığı tepkiler kadar yabancısıydı ona, ama onlar onundu ve

Mükemmel.

Cam kapıdan geçtiklerinde Connor, kendisi bilet satın alırken ondan yakında beklemesini istedi. Ne için? Duvardaki bir ekrana doğru yürüdü ve Batı Yarımküre'nin en yüksek binası olan Willis Tower'da olduklarını gördü. Connor elini sırtına koyup onu asansöre götürmeden önce daha fazla okuma fırsatı bulamadı. Bir grup turist binerken beklediler ve Connor bir sonrakine bineceklerini işaret etti. Bunun için minnettardı. Asansör korkusunu yenme yolunda bir adım atmış olsa da, burası çok yüksek bir binaydı ve ne kadar yükseğe çıktıklarını bilmiyordu. Bir süre çelik ölüm tuzağının içinde kalabilirlerdi ve beyninin hangi çılgınlığı bulmaya karar vereceğini kim bilebilirdi.

İkinci asansör diğer yolculardan yoksun olarak açıldı. Çenesini kaldırdı ve içeri adım attı, Connor da arkasından onu takip etti. Kapılar kapanır kapanmaz nefesini tuttu ve Connor'ın hangi düğmeye basacağını görmek için bekledi.

103rd kat.

Keskin bir nefes verdi. "Sanırım merdivenler çıktı."

Tam gözleri kaymaya başlamıştı ki, Connor onu duvara doğru geri götürdü ve ortasında anlık bir sıkışma yarattı. Daha aşağı. Dudaklarını onun alnına bastırdı ve nedenini bilmesede de son derece rahatlatıcı bulduğu sessizce mırıldandı. Yavaşça vücutlarını duvara yasladı ve dudaklarının aşağı inip kızın kulağına sokulmasına izin verdi. "Bana ne kadar cesur, tatlı bir kız olduğunu göster."

Eğer amacı onun kalp atış hızını düşürmekse, bu yöntem işe yaramıyordu. Nabızı, arabada öpüştükleri zamanki seviyesine fırlamıştı. Kontrolden çıkmıştı. Öfkeliydi. Uzandı ve adamın daha fazlasını vereceğini bildiği için dikkatini dağıtan şeye sıkıca tutundu. Her zaman daha fazlasını.

Sol elini kaldırdı ve parmaklarını dudaklarının kenarında gezdirdi.

Dudakları bir nefesle ayrıldığında, orta parmağını sonuna kadar içeri daldırdı ve orada tuttu. "Hadi tatlım. Bu sabah bana nasıl sakso çektiğini göster."

Erin'in göz kapakları dalgalandı, şehvet onu sarmaladı. Parmağını sertçe çekerken bakışlarını Connor'a sabitledi ve bunun gerçek bir şey olmasını diledi. Connor'ın bu sabah onunla nasıl konuştuğunu hatırlıyor, ona durmasını emretmekle *asla ama asla durmamasını* emretmek arasında gidip geliyordu. Elleri onun üzerindeyken farklı hissettirmişti. Saçlarında, çenesinde, omuzlarında. En samimi hareket sadece daha yükseğe çıkardı.

Şimdi Connor'ın göğsü, kızın ağzını izlerken ağır bir şekilde inip kalkıyordu. Diğer elini tutup göğsünü avuçladı ve kalın parmağının etrafında soluk soluğa kalmasını sağladı. Daha sert emmesini sağladı, gözleriyle meme ucuyla temas etmesi için sessizce yalvarırken dudakları yukarı ve aşağı kayıyordu.

"Memnun etmeye çok heveslisin, Erin. Ama sıra bende." Göğsündeki el göğüs kafesinin üzerinden aşağıya doğru inerek göbek deliğinin hemen altındaki noktada durdu. Hiçbir uyarıda bulunmadan, elinin topuğuyla Erin'i duvara yasladı, sonra da muhtaç göbeğinin birkaç santim üzerinde yavaş ve dar daireler çizerek masaj yapmaya başladı. Erin parmağının etrafında inledi, ses asansörün çelik iç kısmında yankılandı. "Sevişirken sikim buraya çarpıyor mu tatlım?"

Başını çılgınca salladı ve dişlerinin adamın parmağının iç etini sıyırmasına izin verdi. Çenesindeki bir kas tepki olarak sıçradı. Onun yeşil gözlerini daha önce hiç bu kadar keskin ve tetikte görmemişti. Avlanmak bir zamanlar onu korkuturdu. Şimdi ise kendini bunu arzularken buluyordu.

Beni takip et.

Kızın dili işin içine girince adam boğazının altından inledi. "İyi kız. O ıslak, aç ağzınla beni ne kadar iyi emdiğini göster bana."

Karnının alt kısmına yaptığı ritmik masaj, içinde inkâr edilemez bir şey inşa ediyordu. Bugün onuncu kezmiş gibi hissettiren bir şey için, uyluklarını birbirine sıkıştırdı ve ovuşturdu, isteyip istemediğinden emin değildi.

Acıyı azaltmak ya da ona hitap etmek. Keşke daha *aşağıya inebilseydi*.

Connor'ın eli karnından ayrıldı ve aşağı inmeye başladı. Connor elinin yönünü değiştirip kalçasına dokunduğunda ve büyük avucunu poposunun üzerinde gezdirdiğinde Erin inleyerek itiraz etti. Elini çekip arkasındaki duvara dayamadan önce bir sahiplenme jestiyle parmaklarını sıktı. Aynı anda parmağını ağzından çekerek nemi yontulmuş dudaklarına yaydı. Başını eğdi ve onu öyle erotik bir niyetle öptü ki, sanki elleri hâlâ vücudunun üzerindeymiş, aşağı doğru inip etini şekillendiriyormuş gibi hissetti. Kızın zihni bu saldırı altında çalkalandı ama bacaklarını adamın beline dolayıp doyurulması için yalvaramadan adam geri çekildi.

Sesi hırçın ve biraz da hüzünlüydü. "Bu asansöre bindiğimizde, seninle gurur duyduğumu söyleyecektim. Pek çok açıdan. Üstesinden geldiğin şey için seninle gurur duyuyorum. Bana verdiğin güven için gurur duyuyorum. Kendime senin erkeğin dediğim için gurur duyuyorum. Tanrım, bundan daha fazla gurur duyuyorum. Çok şanslıyım." Onun alnına bir öpücük kondurdu. "Tüm bunları söyleyecektim, sonra sana baktım ve hepsi kayboldu."

Kendini dev bir kuş tüyü yatağa uzanmış gibi hissediyordu. Mutlak mutluluk, aidiyet duygusuyla birleşmişti. Asansörün kapıları açılmadan önce tek söyleyebildiği, "Az önce onları söyledin," oldu. Connor geri çekildi, bir kolunu omzuna doladı ve onu boşluktan çekiştirdi, bacakları gerektiği kadar iyi çalışmadığında biraz kendini beğenmiş görünüyordu. Devasa bir açık alana doğru yürüdüler. Alışkanlıktan ötürü hemen çıkış kapılarını aradı, her ne kadar bu kaçış nafîle olsa da. Yüz üç kat, sokağa en az bin elli adım, muhtemelen daha fazla olmalıydı. Connor sanki onun korkuya kapıldığını hissetmiş gibi, onu koruyucu bir şekilde yanına çekti.

Ve sonra onu gördü.

Duvarın içine yerleştirilmiş dev bir cam pencere vardı. Ama bu bir

sıradan bir pencere. Chicago şehir merkezine doğru en az bir metre uzanan cam bir kutuydu. Connor'ı takip etmesi için bırakıp pencereye doğru yürürken nefesini tutamadı. Ufuk çizgisi önünde milyonlarca kilometre boyunca devam ediyor gibi görünüyordu, delici mavi gökyüzü ufukta onunla birlikte harmanlanıyordu. Hayatında hiç bu kadar yükseğe çıkmamıştı. Hiç bu kadar yakın bir serbest düşüş hissi yaşamamıştı, ama bu onu özgürlüğün nihai izlenimiyle patlattı. Farkında olmadan aradığı yüksekliğe çıkmıştı. Bu, tüm kaçışları sona erdirecek bir kaçıştı.

Erin cam kutuya adımını attı ve ayaklarına baktı. Zemin yoktu. Sadece hava. Bir yandan diğer yana baktı. Yukarıya. Duvar yoktu. Tavan yoktu. Kolları kendi kendine havalanıyor, bir kuşun kanatları gibi uzayıp yükseliyor gibi görünürken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Aklının bir köşesinde bunun bir yanılsama olduğunu biliyordu ama güçlü bir yanılsamaydı. Görünürde bir tuzak yoktu. Özgürdü. Sonunda kendini özgür hissetti. Sanki tek bir sıçrayışla, esintiyle yanından geçen kabarık beyaz bulutlardan birine konabilir ve sonsuza dek süzülebilirdi.

Ama o bunu istemedi. Bir daha asla kaçmasına gerek yoktu. Bu farkındalık kutunun daha da büyük görünmesine neden oldu, onu alabileceği ya da bırakabileceği basit gerçeğiyle şehrin ve ufuk çizgisinin daha fazlasını kapsıyordu. Yanılmıştı. Nihai kaçış onun önünde değildi. Arkasında duruyordu, düşerse onu yakalamaya hazırdı. Onun için de aynısını yapacağına inanıyordu. Bunu yapmak istiyordu. Onun için bu cam kutu olmak istiyordu. Onun özgürlüğü. Rahatlamaya ihtiyacı olduğunda koştuğu yer.

Connor'la yüzleşmek için arkasını döndü ve nefesi ciğerlerinden fırladı. Connor onu gözlerinde öyle bir şefkatle, öyle bir gururla izliyordu ki neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Daha önce hiç kimse ona böyle bakmamıştı. Doğduğu günden beri tek bir kişi bile. Ama artık bunun bir önemi yoktu, çünkü tek bir bakışıyla kayıp zamanın her anını telafi etmişti.

"Sana aşığım," dedi. "Ama lütfen bana öyle bakmayı kes çünkü duygularımı başka nereye koyacağımı bilmiyorum. Tüm çatlaklar doldu

ve gidecekleri hiçbir yer yok."

"Yer açacağız." Sesi şiddetle çınılıyordu. Yine de ona doğru gelmedi, olduğu yerde sabitlenmiş gibi görünüyordu. "Sana aşığım, Erin. Sana ciddiymişim gibi bakmama alış."

Boğazındaki büyük düğümü yuttu. "Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim."

Ona doğru bir adım attı ve kutunun en ucunda durdu. "Eğer seni hayal kırıklığına uğratacak bir şey yaparsam bunu hatırla. Elimden gelse bu pencereden görebildiğin her şeyi sana vereceğimi unutma. Her şeyi."

Binaları, arabaları ya da nehirleri kastetmiyordu. Hayır, uçacak bir yer demek istiyordu. İhtiyacı olduğunda kaçabileceği bir yer. Onu buraya çitle çevirmeyeceğini göstermek için getirmişti. Hâlâ ihtiyacı olduğunu düşündüğü şeyi ona vermek için kontrolcü doğasını bir kenara bırakmıştı. Erin aralarındaki mesafeyi kapatarak onları parmak ucuna getirdi. Erin yaklaştıkça adamın adem elması boğazında düğümleniyor, gözleri kayarak kapanıyordu. Elini kalbinin üzerine koydu, boynuna ve saçlarına götürdü. "Artık ona ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var."

"Tanrım, Erin. Benim de sana ihtiyacım var."

Evet. Seviyordu. Ve bir şekilde bu onun için "Seni seviyorum "dan daha fazlasını ifade ediyordu. Sonunda bir yeri olduğu anlamına geliyordu. Onu sadece sevmeye değer bulmakla kalmayıp, kalbini de tutabilecek biri. Elini tuttu ve onu asansöre doğru götürdü, tek bir bakış bile atmadan o güne kadar karşılaştığı en güzel kaçıışı arkasında bıraktı. Aynı anda bir grup Fransız turist de asansöre bindi ama Connor geri çekilip sessizce bir sonraki vagonu beklemelerini önerdiğinde başını salladı.

Grupla birlikte asansöre bindiler ve arka taraftaki kendi köşelerine çekildiler. Connor'ın onu tekrar duvara yaslamasını beklemek yerine kontrolü ele aldı, kendini o kadar güçlü hissediyordu ki kanı damarlarında ısındı ve çatırdadı. Connor'ın göğsüne sert bir el koyarak onu geri itti.

ve vücutlarını hizaladılar. Son dakikada asansöre daha fazla insan bindi ve onları birbirlerine daha da yaklaştırmaya zorladı. Connor'ın gözleri yarıya indi, pantolonunun içinde yükseldiğini hissedebildiği şeyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Az önce sarf ettikleri sözlerden sonra, ellerini kendine saklamak kutsala saygısızlık gibi geliyordu. Öpüşüyor olmalıydılar. Dahası, vücutları birbirine bağlanmalıydı. Connor'ın mırıldandığı küfürlerden onun da aynı şeyi hissettiği anlaşıyordu. Yukarı çıkarken onu sadece birkaç dokunuşla nasıl uçuşumun kenarına getirdiğini hatırlayınca, zaten hızla akan kanına bir parça kötülük sızdı ve onu alıp götürdü. Hareketli turistlerden hiçbirinin onlara dikkat etmediğini umarak gömleğinin eteğine uzandı ve sütyensiz göğüslerini ortaya çıkaracak şekilde yukarı çekti. Bulundukları konum nedeniyle, Connor onun neyi açığa çıkardığını görebilen tek kişiydi ama onun tepkisi durumu değiştirebilir ya da bozabilirdi. İri göğsünün hızla inip kalkması ve burun deliklerinin hafifçe genişlemesi dışında hiçbir tepki göstermedi.

Uzandı ve bileklerini adamın boynunun arkasında kilitleyerek göğüslerini kaldırdı. Şişmiş meme uçları adamın gömleğinin yumuşak kumaşının üzerinde kayıyordu ve adamın ereksiyonunun karnına doğru sertleştiğini hissetti. Sahip olduğunu bile bilmediği kasları tepki olarak gerildi. Onu delirtmek için yaptığı bu spontane plan geri tepiyordu. Tek düşünebildiği, onun sağlam erkek vücuduna tırmanmak ve rahatlama onu sarmal haline getirene kadar sertliğini sürmekti.

Connor başını eğerek kızın kulağına doğru hırladı. "Alay etmek hakkında ne demiştin?"

"Bunu yapma," diye fısıldadı saçlarına, tüm vücudu titrediğinde gülümsedi. "Alay etmiyorum ama. Beni becermen ne kadar çok istediğimi gösteriyorum."

"Tanrım." Gözlerini ona çevirmeden önce bakışlarıyla asansörü taradı. Yine sadece onun kulakları için konuştu. "Elini sikimin üzerine koy ve bunu bir daha söyle."

Yeni bir heyecan dozu onu ele geçirdi. Hiç tereddüt etmeden

başının arkasında kilitli olan ellerinden birini çıkardı ve göğsünden aşağıya, kemer tokasının üzerinden sert uzunluğunu kavrayacak şekilde sürükledi. Nefesi dişlerinin arasından tıslayarak çıktı. Onu bir, iki kez okşadı, kalçalarının onun dokunuşuyla mükemmel bir uyum içinde yuvarlanışından büyülenmişti. "Beni becermeni istiyorum."

"Hoşuna gider miydi yoksa bayılır mıydın?"

"*Bayıldım.*" Adam dişlerini kulağının etrafına geçirdiğinde nefesini yuttu. "Lütfen, bebeğim."

Her zaman olduğu gibi, ona böyle seslendiğinde gözleri gök gürültüsü gibi kararıyordu. "Üstünü ört o zaman. Çünkü bu asansörden iner inmez tek amacım eteğinin altından sikimi sokabileceğim karanlık bir yer bulup seni kör kütük sikmek olacak."

Tam bu sırada asansörün kapıları arkasından açıldı. Connor'ın gözlerindeki karanlık vaat o kadar dikkatini dağıtmıştı ki, arkasını dönmeden önce gömleğini yerine çekmeyi neredeyse unutmuştu. Daha iki adım atmıştı ki eli Connor'ın eli tarafından yutuldu ve Connor onu yedeğine alarak binanın çıkışına doğru yürümeye başladı. Sadece profili görünüyordu, ama sert çenesi konuşmayı hoş karşılamıyordu. Neyse ki şu anda söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Az önce tahrik olma sınırını aşip çaresizlik sınırına gelmişti. Birkaç saat önce içindeyken ona bu kadar ihtiyaç duyması nasıl mümkün olabilirdi? Bilmiyordu. Umurunda da değildi. Yapabileceği tek şey Connor'ı takip etmek ve onun durumu düzeltmek için bir yol bulmasını ummaktı.

Binadan çıktıklarında, arabasına doğru yöneldi, ancak otoparktan bir blok ötedeyken bir köşeyi döndü. Hızlı adımlarla yarım blok yürüdükten sonra gideceği yeri gördü. Yan sokağın küçük bir bölümünü aydınlatan eski görünümlü bir sinema salonunda seksenli ve doksanlı yılların aksiyon filmleri gösteriliyordu. *Die Hard* ve *Death Warrant filmlerinin* afişlerinde eksik harfler vardı.

Connor bilet gişesinde durdu ve kasadan bir yirmilik attı.

"*Ölüm Emri* için iki kişi."

Biletler cam bölmenin altından geçer geçmez Connor onları kaptı ve onu tiyatronun lobisine götürdü. Gişeye yaslanmış gazete okuyan yaşlı bir vatandaş dışında, binada nabızı atan tek insan onlar gibi görünüyordu. Connor adama başıyla selam verdi ve onu loş bir koridordan geçirerek sağılarındaki son tiyatroya girdi.

Sinemanın ön sıralarında tek başına oturan bir adam, Connor ve Erin onu geçip arka sıraya geçerken başını kaldırıp bakma zahmetine bile katlanmadı. Film zaten tüm hızıyla devam ediyordu, yüksek sesli homurtular ve ete değen yumruklar bir kavga sahnesine girdiklerini gösteriyordu. Connor koridorun hemen dışındaki bir koltuğa oturdu ve onu kucağına çekti. Kız öpmek için onun ağzını yakalamaya çalıştı ama Connor onu ekrana bakacak şekilde döndürdü. Hareket o kadar hızlıydı ki, denge için önündeki koltuğu kavramak zorunda kaldı. İri elleri eteğinin kenarına dolandı ve onu kendine doğru çekmeden önce kalçalarından tutarak yukarı doğru çekti. Connor'ın kot pantolonundan onu ayıran tek şey tangasıydı ve Connor'ın kalınlığını, poposunun yanakları arasında hissedebiliyordu.

"Lanet olsun, Erin. Asla yetmiyor." Parmaklarını iç kısmında gezdirdi Külotunun hemen altında durdu. "Bana aşık olduğunu söylüyorsun, sonra da seni becermem için yalvarıyorsun. Ne kadarını kaldırabileceğimi görmek için beni test mi ediyorsun?" Eli yükselişini tamamladı, kadınlığını değerli bir sanat eseri gibi kavradı, eti nazikçe yoğurdu. "Hepsini, Erin. *Hepsini*. Ama bana bu kadar *çok şey* hissettirdiğinde, bunu sadece bir şekilde nasıl yönlendireceğimi biliyorum. Nasıl sevişeceğimi bilmiyorum. Bunu hak ediyorsun, lanet olsun."

"Nasıl olduğunu ben de bilmiyorum." Onun bakışlarıyla buluşmak için başını çevirdi. Adamın ciddi ifadesi göğsündeki yeni basılmış telleri çekiştirdi ama bacaklarının arasında toplanan gerilim her şeyin önüne geçti. Eğer ona ihtiyacı olan şeyi bir an önce vermezse, son nefesini verecekti. Onu baştan çıkarmayı umuyordu,

meşgul olmayan elini tutup gömleğinin altından geçirdi ve hemen göğsüne yapıştı. "Belki de hızlı ve sert sevişmek bizim sevişme şeklimizdir, bebeğim. Bunda yanlış bir şey yok."

Kadın kalçalarını adamın kucağında oynatmaya başladığında adamın nefes alış veriş kısıldı. "Sana hak ettiğini vermeliyim. Sen diğer herkes değilsin. Sen benimsin."

Ses tonundaki bir ağırlık ona dikkat etmesini söyledi. Onun da burada bir şeye ihtiyacı vardı, en az onun ona ihtiyacı olduğu kadar. Artık düşünmesi gereken iki kişi vardı. Sadece kendini değil. "Yavaş gitmeyi denemek ister misin?"

Verdiği tek cevap aralarına uzanıp pantolonunu indirmek oldu. Pantolonu kalçalarının üzerine indirdi ve dişlerini gıcırdatarak ereksiyonunu çıkardı. Bir kez daha onu sertliğinin üzerine sürükledi ve bir elini kalçasına koyarak vücudunda daireler çizdi. "Bakalım ne kadar hazırsın." Kaba parmakları külotunun bel bandının altından kayarak iki tanesini içine soktu. Erin, onları derine sokarken bir hıçkırığı zorlukla tutmayı başardı. "Her zaman ıslak, bu lezzetli amcık. Doldurulmak için yaratılmışsın, değil mi tatlım?"

"Evet," diye yumuşakça inledi. "Senin tarafından."

Kızın omzunu ısırdı, sadece sızlanmasına yetecek kadar. "Şu andan itibaren, bu kesin. Her *zaman* ben olacağım, Erin. Her seferinde."

Adam iki kolunu dizlerinin altından geçirip onu kucağından kaldırırken, kadın sadece beklentisini yaşayabiliyordu. Ereksiyonu, sıcak ve ısrarcı bir şekilde kalçasının iç kısmını dürtüyordu. Çok yakındı. Onun içinde olmaya çok yakındı. "Tanrım, *lütfen*."

"Geriye uzan ve beni ait olduğum yere yönlendir."

Erin onun kesin emrine itaat etmek için çılgına dönmüştü, elini adamın yırtık karnından aşağıya indirerek kocaman ereksiyonunu yakaladı. Fiziksel olarak bir saniye daha bekleyemeyecek durumdaydı, onun dolgun başını içine aldı ve aşağı kayarak kendini içine aldı. *Tamamlandı. Nihayet.* Vücudu yüzlerce farklı yerde rahatlamak için zonklasa da, *hareket* etmesini talep etse de, sanki

diğer yarısı ile yeniden bir araya geldi.

Connor, kızın saçlarını avucunun içine alıp omzuna değene kadar başını geriye doğru çekmeden önce ensesine bir dizi küfür savurdu. "Sikimi içinde hissediyor musun?" Kalçalarını ileri geri hareket ettirdi. "Kalbim sırtında atıyor mu? Hepsi senin, Erin. Seni seviyorum ve hepsi senin."

"Ben de seni seviyorum," diye sakallı yanağına doğru nefes aldı.

"Hem de çok." "Göster bana." Adam saçlarını sıkıca kavradı.

"Vücudunla göster bana."

Adam saçlarını bıraktığında Erin öne doğru fırladı ve elini önündeki koltuğa sabitledi. Kendini onun talimatlarını yerine getirme ihtiyacıyla çılgına dönmüş buldu. Daha önce, ona itaat etmenin kendisine verdiği zevki merak ediyordu. Şimdi, şu anda, bunu benimsemişti. Bunun için yaşamaya karar verdi. Kalçalarını döndürdü ve onun iniltisini zevkle dinledi. *Bu doğru, bebeğim. Senin bana sahip olduğun kadar ben de sana sahibim.*

Yavaş gitme arzusu, kalçalarını yukarı doğru sallayarak ve aşağı doğru gıcırdatarak kasıtlı bir hız ayarlamasını sağladı. Bu, içindeki cehennemin kontrolden çıkmasına neden olan X dereceli bir kucak dansıydı. Beline batan parmaklar morarmaya başlamıştı. Ama onu arkasında hissedebiliyor, izin vermediği halde hızını artırması için ona meydan okuyordu. Can havliyle koltuğa tutunarak saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve ona hiçbir şeyi saklamayan bir bakış gönderdi. Yakıcı göz temasını sürdürerek, onun tahrikinin ucunda dans etti ve kendini özenli bir yavaşlıkla alçalttı. Geri dönen bir cesaret. En dipte kalçalarını ileri doğru salladı ve adamın çenesinin gevşemesini izledi.

Erkeksi bir eli kalçalarının arasına daldı, elinin topuğu klitorisinin üzerine enfes bir baskı uyguladı. Sakallı çenesiyle hassas boynunu sürtmek için öne doğru eğildi. "Bu am için adam öldüreceğim. Ona sahip olmaya devam etme hakkı için öldürürüm. Ne kadar ciddi olduğumu anlıyorsan başını salla." Erin başını salladığında memnun bir ses çıkardı. Erin'in hassas bedenine bir tokat atarak çekirdeğine yıkıcı titreşimler gönderdi. "Şimdi beni senin gibi becer

ciddiyim."

Ellerini adamın dizlerine dayadı ve her tatmin edici inişten sonra onun sert kalçalarından sekerek binmeye başladı. Tanrım, o kadar mükemmel hissettiriyordu ki. Sert etin narin ete kayması. Büyükten küçüğe. Film ekranında belli belirsiz bir çatışma yaşandığını fark etti, o kadar gürültülüydü ki inleme dürtüsüne teslim oldu. Onun daha sert, daha kaslı bacaklarına çarpan kalçaları, filmin sesiyle boğulmak üzere sese katıldı. "Oh lütfen, oh lütfen, oh lütfen," diye mırıldandı nefesinin altında, ortasında bir hızlanma başladı, zevk vaadiyle büküldü.

Connor ellerini dizlerinin altından geçirdi ve göğsüne doğru çekerek vücudunu ikiye katladı, ayak bilekleri havada kaldı. Yine de kıvranmayı bırakmadı. Duramazdı. Rahatlama çok yakındı. O kadar yakındı ki, uyluklarının üst kısımlarında titremelerin başladığını hissedebiliyordu. Connor kalçalarını pistonlamaya başladığında, yukarı doğru her itişte onu kalın ereksiyonuna çarptı, gözleri kafasına geri döndü ve şu anki tüm duygusunu kaybetti. "Lütfen diyorsan, *bana* söyle. Benim adımlı kullan."

"Lütfen." Sesi titriyordu. "*Connor*."

Erin'i boynundan kulağına kadar yalayarak başının dönmesine neden oldu. Adam bıraktığı nemli izlere serin hava üflemek için geri çekildiğinde, Erin ürpererek döndü ve adamın onun kucağında çalışmasını kendinden geçmiş bir ifadeyle izlediğini gördü. "Tanrım, bu vücut hiç durmuyor. Kalçalarını sallıyor, uyluklarını iyice açıyor. Orgazm olmak için çok çalışıyorsun, değil mi?" Eli kızın kıcının üzerinde gezindi ve acıtıcı bir tokat attı. "Bacaklarının arasına bir vuruşla bunun icabına bakabilirim, tatlım. Kucağıma boşalırsın."

Başı arkaya düştü ve ata binmeye devam ederken gözlerini tavana dikti ama arada bir arkasına bakmaktan da kendini alamadı. Adam bir kral gibi yayılmış, yumruklarını başına dayamış, kapüşonlu göz kapaklarının altından onu izliyordu. O kadar ateşliydi ki onu ısırma isteğiyle dişlerini sıktı. Ne zaman adamın boğazından bir inilti çıkarsa

bir zafer gibi. *Kimse bu adamı benim kadar memnun edemez.*

Serbest bırakılması bu kadar pamuk ipliğine bağılyken ve o kendinden bu kadar emin davranırken, bunu ona hatırlatma ihtiyacı hissetti. Dudakları bir uğta eğilirken, ayaklarını yukarı doğru salladı ve önündeki koltuğa sıkıştırdı. Bu ek kaldıraç, kalçalarının her dalgalanmasında onu daha derine götürmesini sağladı. Connor'ın elleri kalçalarına doğru uçtu ve inerken onları beyaz parmaklarıyla kavrayarak cezalandırdı. Ama kızın işi bitmemişti. Connor'ın göğsüne yaslandı ve iki kolunu da boynuna dolayarak Connor'ın dikkatini gömleğinin altındaki gergin meme uçlarına çekti. Connor'ın çenesinin alt tarafına dişlerini bir kez geçirdi ve Connor'ın nefesi, kalçalarını daha hızlı çalıştırması için onu sözsüz olarak cesaretlendirerek girip çıkmaya başladı.

"Oh, lanet olsun. *Siktir.* Beni öldürüyorsun."

"Ama ben sadece seni memnun etmek istiyorum," diye homurdandı, boğazının terleyen derisini yalayarak. "Doldur beni bebeğim. Beni senin olarak işaretle. Bana her şeyi ver."

Sözleri hedefine ulaşmıştı. Bir saniyeden kısa bir süre sonra, Connor'ın uzunluğu ıslak etini yumruklarken kendini öne doğru itilmiş ve tiyatro koltuğunun üzerine eğilmiş buldu. Kaba parmakları uyluklarının arasındaki hassas tomurcuğu buldu ve ona ihtiyacı olanı vermeden ve sıkı dairelerle ovmadan önce bir, iki kez fıskeledi. Sonunda, doruk noktası onun üzerinde tepeye çıktı ve onu akıllara durgunluk veren bir hisle yıkadı, enerjisinin her onsunu yüzeyine çekti ve dereceli olarak tüketti, onu sarsılmış bıraktı. Connor çok geride değildi, dişlerini kadının omzuna gömdü ve onun adını homurdanarak boş aldı.

Ne kadar süre bu şekilde kaldıklarını bilmiyordu, adamın iri göğsü sırtına yaslanmıştı ama her anını seviyordu. Sanki bir savaştan geçmişler ve eskisinden daha güçlü çıkmışlar gibi hissediyordu. Klima tenindeki teri soğutmaya başladığında ve kız titrediğinde, Connor onun giysilerini düzelitti ve onu kucağına çekti, iki bacağı da onun kalçalarından birinin üzerine sarkıyordu. Kızın başını çenesinin altına sıkıştırdı ve

başparmağıyla boynunun arkasına vurdu.

"Bu benim sinemadaki ilk filmim."

Başparmağı bir lanetin üzerinde hareketsiz kaldı. "Hayır. Lütfen bana bunu söyleme. Bu lanet olası

Ölüm Emri."

Bir kez daha ekranda uçuşan mermilere dikkat ederek esnedi.

"Bilemiyorum. Bence bu bize yakışıyor."

İçini çekti ve kollarını ona doladı. "Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım. Bir komedi filmi falan. Patlamış mısır da olsun. Tamam mı?"

Erin gülümseyerek uykuya daldı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Connor elini çenesine götürdü ve Erin'in cep telefonunu arama isteğini kontrol etti. Gözetleme aracından on dakika önce ayrılmıştı.

Takım için kahve. Ne kadar sürdü? Ona telefonu alalı sadece bir gün olmuştu ama hâlâ her çaldığında *başkasının telefonu* olduğunu düşünüyordu. Üzerinde çalışıyorlardı. Adam onun yerine gitmeyi teklif etmişti ama kadının biraz nefes almaya ihtiyacı olduğundan şüpheleniyordu. Altı kişi minibüsün arkasına tıktıklarında, klostrofobik hissettiğini söyleyebilirdi. Derek'in kulağını çekmek için bir fırsata ihtiyacı olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu. Erin'in üvey babasıyla olan bu meseleyi hemen halledecekti. Bu gece. Ama beklenmedik bir şey olur ve bir şeyler ters giderse, Erin'in iyi olacağından emin olması gerekiyordu.

Planı dün gece Luther'i ziyaret etmektir ama Luther onun dikkatini dağıtmıştı. Eğer bunu bilerek yaptığından şüphelenseydi, onu çağırırdı. Ama hayır, o... parlıyordu. Dairenin içinde onun eski Yankees tişörtlerinden biriyle dolaşüyor, sıradan işleri yeni deneyimlermiş gibi yapıyordu. Yemek pişirmek, duş almak. Bunların hepsini daha önce de yapmıştı ama gözle görülür bir fark vardı. Tedirginliği gitmiş, yerine merak ve iyimserlik gelmişti. Tanrım, istese de kendini ondan ayıramazdı. Onu korumak için orada olduğu sürece ona hiçbir şey olamayacağı düşüncesiyle kendini yatıştırılmıştı.

Günün yorgunluğunu attıktan ve üzerlerini değiştirdikten sonra Kanepe. Onun kendisini düşünceli bir şekilde izlediğini görmemiş gibi yaptı.

mutfak tezgahına tünemişti. Bir dakika sonra zıplayarak aşağı indi ve sessizce ona doğru ilerledi, o kadar hafıftı ki, vücudundaki tüm hücreler ona karşı duyarlı olmasaydı yaklaştığını duymazdı. Nemli saçları ve çıplak bacaklarıyla o kadar genç ve taze görünüyordu ki adamın boğazı acımişti. Çok yavaş bir şekilde kanepede onun üzerine tırmanmış ve ayaklarını baldırlarının arasına sokarak ona doğru yerleşmişti. Kadın yavaş yavaş gevşeyip göğsüne doğru iç çekerken nefesini tuttuğuna yemin edebilirdi.

Evet, daha önce aynı yatakta yatmış olabilirlerdi ama bir gerginlik vardı. Nasıl başa çıkacağı konusunda endişe. Uyandığında onu panik atak geçirirken bulma endişesi. Bu farklıydı. Basit bir insan teması, haftalar önce basit olmaktan başka her şey olabilirdi. Sadece ona değil, kendine de güveniyordu ve bunu izlemek olağanüstü bir şeydi. Elbette, pozisyonlarını değiştirmeden ve üç hıçkırık doruk noktası boyunca onun amını dillemeden önce, onun ağız sulandıran kıvrımlarını sadece yirmi dakika kadar idare edebilmişti. Onu sevdiğini haykırdığını duymak her şeyi bin kat daha tatlı hale getirmişti çünkü bunu kastettiğini biliyordu.

Bu aşkı ciddiye alırdı. Çok değerliydi, zor kazanılmıştı ve kimse onunla dalga geçemezdi. Bu sabah mutfağa girdiğinde onu masada bir bardak portakal suyu içerken bulmuştu. Yüzündeki oyun ifadesi geri gelmişti ve adam bunu biliyordu. Onu üvey babasıyla buluşmaktan vazgeçirmeye çalışacaktı. Eninde sonunda bu konuda ters düşeceklerini bilse de, aralarındaki atmosferi bozma fikrinden nefret ediyordu. Bu yüzden Derek arayıp onlara ihtiyaç olduğunu söylediğinde, kaçınılmaz olanı biraz daha ertelediği için kendini rahatlamış hissetmişti.

Sera bir haftadır kampanya merkezinde çalışıyordu ama Stark bir türlü ortaya çıkmamıştı. Bir önceki gün asistanının randevu defterine göz atmayı başarmış ve Stark'ın bugün öğle yemeğinde geleceğini müjdelemişti. İşte bu yüzden Bowen onun yanında bembeyaz bir suratla oturuyor, bacakları saatte bin mil hızla zıplıyordu. Connor onun çoğunlukla orada olduğundan şüpheleniyordu.

Bowen'ın yeni karısını alıp gün batımına doğru yola çıkma niyetiyle kaçmaya çalışmadığından emin olmak için. Stark'ın gelmesine daha yirmi dakika vardı. Erin her an dönebilirdi ve önce ekiple konuşması gerekiyordu. Kolay kolay güvenmezdi, özel işlerini başkalarıyla tartışmaktan hoşlanmazdı ama Erin kaybolduğunda ondan bir şey öğrenmişti. Gözlerini kapamaydı ve arada bir inanç sıçraması yapmayı öğrenmişti. Her birinin Erin'i bulmasına yardım etmek için kendi yollarından çıktıklarından bahsetmiyorum bile. Bunu unutmuyacaktı. Ama hikâyenin tamamını bilmiyorlardı. Her zamanki gibi, Erin'in gittiği son gün tek başına yola çıkmış ve kendi görevine başlamıştı.

"Erin'in üvey babası Chicago'da bir ev aldı." Bir elini sakalının üzerinde gezdirdi. "Motel 6'ya bir adres bırakmış. Erin'i bu şekilde buldum."

Polly tırnaklarını törpülerken durakladı.

Yanındaki Austin, yüzünde hafif bir kaş çatmayla Polly'yi incelemeye geri dönmeden önce ona sadece bir bakış attı. "Ne olmuş, dostum?"

Polly, Derek ve Connor dışındaki herkesi şaşırtarak, "Erin zavallı herifin evini yakmış," diye açıkladı. "O zamandan beri Florida'da kirada oturuyor. Tahminimce Erin'in yaşadığı şehirde kalıcı bir ikametın kendisine vesayet konusunda daha iyi bir şans vereceğini düşündü." Gülümsemesi sıkıydı. "Muhtemelen odasını pembeye bile boyamıştır."

Erin'in o canavarla dört duvarı paylaşma fikri Connor'ın midesini bulandırdı. "Böyle bir şey olmayacak. Derek, isteği engellemeyi başardın mı?"

Kaptan, Sera'nın telsiz konuşmasını dinlemek için kullandığı kulaklığı indirdi. "Şimdilik evet. Ama ben onun işvereniyim, ailesi değil. Sonsuza kadar böyle kalmayacak."

"Doğru. Bir yasaklama emri çıkartılmasını istiyorum. Bugün." Connor, Erin'in arayıp aramadığını görmek için cep telefonunu kontrol etti. Aramamıştı. "Evrakları imzalaması için onu ikna edeceğim ama bunun hemen yapılması gerekiyor. Bu onun işlerini karıştırabilir."

mal varlığını kontrol etme talebi."

Austin minibüsün duvarına yaslandı. "Hepimiz onun *varlıklarını* kontrol ettiğini biliyoruz.

Şimdi, hey?"

"Dikkat et," dedi Connor. "Tam da sana tahammül etmeye başlamıştım."

Bowen çenesini Derek'e doğru sallamadan önce, "Bu da bizden biri demek," diye mırıldandı. "Bu orospu çocuğu Stark henüz ortaya çıkmadı mı?"

"Hayır."

Bowen'ın iki bacağı da zıplamaya başlayınca Connor başını salladı. "Şu ana kadar mahkemenin elindeki tek şey Luther'in Erin'in zihinsel durumuna dair anlattıkları. Ama ondan hiçbir şey öğrenemediler. Bunun kayıtlara geçmesi gerekiyor."

"O haklı," diye söze karıştı Polly. "Savunma yapmayı bırakmalıyız."

Connor onun *biz* kelimesini kullanmasını takdir ettiğini belirtmek için başını salladı.

Derek ona dikkatle baktı. "Dün gece beni aradığın gibi evinin önünde bir arabam var. Ortaya çıkıp içeri girdiğini bildiren bir telefon almayacağım, değil mi?"

Cevap vermedi. Daha önce hiç yalancılıkla suçlanmamıştı ve bugün de suçlanmayacaktı. Bu konuyu daha fazla tartışmadan Erin minibüsün camına vurdu. Ona kapıyı açıp bir eliyle kahveyi alırken, diğer eliyle de içeri girmesine yardımcı olurken sakinliği buzlu su gibi vücuduna doldu. Bir minibüs dolusu mahkûmdan hiçbirinin yüzünde sanki biraz önce onu tartışmıyorlarmış gibi suçlu bir ifade yoktu. Sırıtmaktan başka bir şey yapmayan Austin hariç herkesin yüzünde.

Connor kahve tepsisini minibüsün ortasına koydu ve Erin'i kucağına çekerken herkesin bir araya gelişini izledi. "Tamam mı?"

Burnunu onun boynuna gömdü ve içine çekti. Kız onu koklamaya bayılıyordu. Tıraş losyonuna daha önce hiç önem vermemişti ama artık en önemli önceliği haline gelmişti. "Evet."

Derek herkesin sessiz olması için elini kaldırdı. Sessizlik çöktü

kulaklıklardan konuşulanları dinlerken gruptan ayrılmıştı. Bowen onun yanında ölüm gibi hareketsiz kalmıştı. Kaptan birkaç tuşa basıp kulaklığını çıkarırken Sera'nın sesi herkesin duyması için minibüsü doldurdu.

Hoparlöre doğru boğuk bir kayma. "-Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Bay Stark."

"Babam Bay Stark. Ben sadece Max'im. Özellikle de kampanyamın başarılı olması için çok çalışan insanlar için." Politikacı yumuşak bir sesle, "Kariyerimi çok iyi biliyorsunuz, birbirimizi zaten tanıyormuşuz gibi hissediyorum," demeden önce uzun bir duraksama oldu.

Bowen elleri yumruk şeklinde kıvrılırken, "Olamaz," diye homurdandı.

Sonraki bir saat boyunca grup bir kampanya personeli toplantısını dinledi. Sera'nın telsizinden süzülen seslerden ve açıklamalardan bir tür PowerPoint sunumu yapıldığı anlaşıyordu. Connor bile Stark'ın ilgi çekici bir konuşmacı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Dinleyicilerini "asil" davası için daha çok çalışmaya teşvik ederken bile onları güldürüyordu. Bu Connor'ı hasta etmeye yetmişti. Adamı susturmak için Tucker May'i öldürdüğüne dair şüpheler vardı. Arkadaşlığına değer verdiği Sera'nın da bu adi herifin yakınında olmasını istemiyordu. Toplantı sona erdiğinde, minibüsteki herkes bundan sonra ne olacağını görmek için öne doğru oturdu. Sera, Stark'a yeterince yaklaşabilirse, onun tasarım deri çantasına bir dinleme ve izleme cihazı yerleştirme talimatı almıştı. Bowen'ı yerinden sıçramaya hazır hale getiren de bu görevdi. Eğer Sera yakalanırsa, onu hemen dışarı çıkarmaları gerekecekti.

Stark'ın sesi bir an için bozulmuş gibi geldi, sonra Sera'ya takma adıyla seslenerek bir çan gibi netleşti. "Uh, Trish. Trish, değil mi?" Sandalyelerin geri çekilme ve kapının açılma sesleri toplantının bittiğini işaret ediyordu. "Seninle biraz konuşabilir miyiz?"

En ufak bir tereddütte. "Elbette. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Oh, lütfen. Yeterince şey yapıyorsunuz. Asistanım bana bu hafta rekor sayıda bağış topladığınızı söyledi. Nasıl başardınız?"

Bu mu? Sen çok... yenisin."

Austin öğürür gibi bir ses çıkardı. "Adamda oyuna benzer bir şey yok."

Bowen saçlarının ucunu çekiştirerek, "Kapa çeneni," diye ısırıldı.

Sera bu kez masum bir memnuniyetle konuştu. "Oh, sanırım sadece arkadaşça davranıyordum. Babam her zaman satış yapmanın en iyi yolunun önce dinlemek olduğunu söylerdi."

"Akıllıca sözler," diye mırıldandı Stark. "Dinle, seni öğle yemeğine götürmeyi çok isterim. Sadece teşekkür etmek için."

Bowen minibüsün kapısına doğru hamle yaptı.

"*Driscoll*," dedi Derek sertçe. "Oraya gidip onun kimliğini açığa çıkarırsan, sadece onu değil, hepimizi mahvedersin. Olduğun yerde kal ve bırak işini yapsın."

Bowen kafasını metal kapıya bir kez vurduktan sonra yumruğunu kapıya indirdi. "Eğer ona bir şey olursa, bu şehri yakıp yıkarım." Bakışlarını Derek'e çevirdi. "Onu çoktan yapmadığını nereden biliyorsun? Tehlikede olabilir."

Derek soğuk bir tavırla, "Çünkü biliyorum," diye karşılık verdi. "Beni sorgulama."

Sera birkaç saniyedir konuşmuyordu, muhtemelen kocasının öğle yemeği teklifine nasıl tepki verdiğinin farkındaydı. "Oh. Başka bir gün için plan yapabilir miyiz? Ben... şey, biriyle görüşüyorum ve bugün öğle yemeği için onunla buluşmam gerekiyor."

Erin kollarından kurtulana kadar Connor onun ne kadar sessiz olduğunu fark etmemişti. Bowen'ı endişeyle izliyordu ama gözlerinin ardında başka bir şey oluyordu. Planlar şekilleniyor, keskin beyni fazla mesai yapıyordu. Ona anlamlı bir bakış attı ve minibüsün ön kapısından çıkmadan önce sorularını susturmak için bir parmağını dudaklarının üzerine koydu. Vücudundaki tüm içgüdüler onun peşinden gitmesini istiyordu ama kadının bakışının ne anlama geldiğini biliyordu.

kastetmişti. Bunu çok iyi anladı. *Güven bana.*

Üçüncü bir ses minibüsü doldurdu. Stark'ın asistanı. Odadan çıkmadan önce ona öğleden sonra eyalet eğitim başkanıyla yapacağı telefon görüşmesini hatırlattı. Stark sessizlik içinde boğazını temizledi. "Bir gün daha iyi sanırım. Programım çok sıkışık olmasına rağmen. Dört gözle bekliyordum-"

"Tatlım? Öğle yemeği randevumuzu unuttun mu?"

Erin'in sesi Sera ve Stark arasındaki konuşmaya katılınca Connor koltuğunda sarsıldı. Dört çift göz ona doğru döndü, belli ki Erin'in artık minibüste olmadığını ilk kez fark ediyorlardı.

Austin ve Polly kahkahalara boğuldular. O ve Bowen birbirlerine spekülâtif bir bakış attılar.

Derek burnunun kenarını sıktı ve küfretti. "Ne oluyor, Bannon?"

Biliyorsa ne olayım. Ama Erin'i destekleyecekti. Bu grubun değerli bir üyesi olduğunu kanıtlamıştı ve Sera'ya yardımcı olacak bir arama yaparsa onu destekleyecekti. Gizli görevdeyken görünmemek temel emirlere aykırı olsa bile. Kendini tehlikeli bir duruma atmış olabileceği gerçeğinden nefret ediyordu ama çok iyi bir polis memuru olan Sera'nın yanında olduğunu bildiği için kendini biraz daha iyi hissediyordu.

"Öğle yemeği için buluşacağın kişi bu mu?" Stark'ın sesi. Ses tonundaki bariz sıcaklıktan şaşmak mümkün değildi. Sesi neredeyse neşeli geliyordu. "Biriyle görüştüğünü söylediğinde, sanmıştım ki-"

"Erkek olur muyum?" Erin şimdi Sera'ya ve teline daha yakındı. "Bunu çok duyuyoruz."

Polly yavaşça alkışladı. "İyi oynadın, O'Dea. Bugün o kayıt cihazını yerleştireceksin, Kaptan. *Dikkatin dağıldı* diyebilir miyiz?"

Derek cevap vermeye başladı ama bir öpücük sesiyle kesildi. Erin ve Sera öpüşmüş müydü? Connor ve Bowen belirgin bir şekilde

rahatsız edici bir bakış.

Austin bir kahkaha attı. "Bu iş sonunda ilginçleşmeye başladı." Connor ve Bowen İngiliz'e "Kapa çeneni," diye bağırdı.

"Öğle yemeği kulağa harika geliyor," dedi Erin sesinde bir gülümsemeyle ve minibüsü bir kez daha susturdu. "Bizi nereye götürüyorsunuz, Bay Hazinedar?"

A Doğru, yani tamamen iyileşmemiştir. Sera'yla öpüşmesi canını çok yakmıştı ama yaşadığı şoku tahrik olmuş gibi göstermeyi başarmıştı, bu da muhtemelen onların işine yaramıştı. Dürüst olmak gerekirse, Connor'ın dokunmaktan, öpmekten, vücuduna girmesine izin vermekten acı duymadığı tek kişi olduğunu bilmek hoşuna gitmişti. Connor'ın uyandırdığı hınzırca cinsel yanı, hükmedilmekten hoşlanan bu yanı, ona bu onuru vermek istiyordu. Onun gibi bir erkek için, kadınının sadece onun dokunuşuna dayanabileceğini bilmek en yüksek merteye olurdu. Hastalığından mutlu olmanın bir yolunu bulmuş olması belki yanlış ya da berbat bir şeydi ama bu onu bir şekilde güvende hissettiriyordu. Tamamen iyileşmesi gerekmiyordu. Üzerinde baskı yoktu. Hâlâ Erin olabilirdi ama ona tüm o berbat özelliklerine eşlik edecek olağanüstü bir hediye verilmişti.

Connor. Elleri, ağzı... kalbi.

Yine de şu anda elindeki işe odaklanması gerekiyordu. Adliyede Bowen ve Sera'nın düğününe tanıklık ettiği o gün, ikisine de aşık olmuştu. Connor'ı sevdiği gibi değil. Hayatını değiştirecek ya da tüketecek kadar yakın değildi. Ama hayatındaki bu iki yeni insanın ona umut verdiği, hatta muhtemelen iyileşmesine yardımcı olduğu hissini de göz ardı edemezdi. Boktan bir el dağıtılmış olmasının, oyunu bırakıp yeni bir oyun bulmanıza engel olmadığını kanıtlamışlardı. Hepsi bunu yapmıştı ama Bowen ve Sera boktan bir gökkuşağının sonunda kendi altın küplerini bulmuşlardı. Öylece oturup Sera'nın kendi başına bir şeylere kalkışmasına izin veremezdi. Bowen'in endişeden delirmesine izin veremezdi. Bu insanlar şimdi onun arkadaşları olma şanssızlığına sahipti, bu da onlar için duvara gideceği anlamına geliyordu.

Sera'ya gizli görevle katılması görüldüğü kadar ani bir karar değildi. Tamam, zamanlama biraz ani olmuştu ama zaten bu soruşturmanın altında bir ateş yakmayı planlıyordu. İşler çok uzun sürdüğünde, huzursuz oluyordu. O sabah, Connor'ın o gece üvey babasını ziyaret edeceği sonucuna varmıştı. Planı Bowen'a onunla gitmesi ve çılgınca bir şey yapmadığından emin olması için yalvarmaktı, böylece Sera'yı yalnız bırakabilir ve etrafta tarzlarını bozacak erkekler olmadan plan yapabilirdi. Dürüst olmak gerekirse, korumacılığı başka bir seviyeye taşımışlardı. Connor'ın onu güvende tutmak istemesi hoşuna gitti mi? Evet, hoşlanıyordu. Her zaman bir yolunu bulmaya çalışır mıydı? O da evet.

Tamam, belki de planı kusursuz değildi. Bowen'ın düz kafayı oynaması için gönderilmesi? Komikti. Ama başka bir seçenek görememişti. Sera'ya yardım etme ve Connor'ın dikkatini dağıtma fırsatı ortaya çıktığında? Üzerine atlamıştı. Yarın başka bir fikir bulacaktı. Parayı Luther'e devretmek anlamına gelse bile, Connor'ı bu işin dışında tutmak için bunu yapacaktı.

Sera, Maxwell Stark'ın arabasının ön koltuğunda oturmuş, onun saçma sapan esprilerine kibarca gülüyordu. Adam yakışıklıydı, bunu kabul edebilirdi ama bu haftalık kaş ağdası randevusu gibi bir şeydi. Fazla güzeldi. Daha sonra uğraşmak zorunda kalacağı sert eski SEAL gibi değildi. Lanet olsun. Tedirgin bir Connor'la uğraşma fikri pek de zor görünmüyordu. Belki de o-

Odaklan.

Erin kollarını Sera'nın koltuğunun arkasına doladı ve arkadaşının saç uçlarıyla oynadı. "Hâlâ nereye gittiğimizi söylemedin. Bu bir sürpriz mi?"

Stark kırmızı ışıktaki zar zor durabildi, gözleri Erin'in parmaklarına öyle odaklanmıştı ki. "Evime gidebiliriz diye düşündüm. Şehir merkezinde sürekli fotoğrafçıların peşindeyim... bunun iyi olacağını düşündüm.

güzel bir mola."

Ara verelim. Tamam. Erin gülümsedi. "Kulağa...samimi geliyor."

Sera dikiz aynasından ona gülümsedi ve rolünü benimsedi. Ama muhtemelen Bowen da dahil olmak üzere ekip konuşulan her şeyi duyabildiği için ağzının kenarlarında bir gerginlik vardı. Sera'nın bir noktada ayrılmaları gerektiğini fark ettiğini umuyordu, böylece içlerinden biri evi arayıp Bay May'i bulabilecekti. Connor'la birlikte dün bu teori üzerine beyin fırtınası yaptıklarından beri bunu aklından çıkaramıyordu. Eğer orada değilse, dinleme cihazını yerleştirecekler, bir bahane uyduracaklar ve gideceklerdi. Ya *oradaysa*? Kulaktan kulağa oynayacaktı. Ve Derek'in sorun çıkarsa Chicago Polisi'ni eve göndereceğine güveniyordu.

İşte yine o kelime. *Güven*. Her seferinde daha kolay oldu.

On beş dakika boyunca araba sürdüler, şehirden çıkıp banliyölere girdiler. Bakımlı çimler ve ona çok yabancı olan uzun araba yolları dikkatini çekmekle tehdit ediyordu ama o sokak isimlerine ve döndükleri yollara odaklandı. Stark sonunda kapılı bir araba yoluna girdi ve güneşliğindeki bir düğmeye basarak ferforje kapıyı açtı. Sera'ya ve ona göz kırptı, kendinden çok memnun görünüyordu ve mermer bir çeşmenin yanına park ettiği eve doğru ilerledi. Stark arabadan inip arkadan dolanarak yolcu tarafına geçtiğinde, Erin kapının kumandasını güneşlikten kapıp cebine attı ve Stark'ın görmediğinden emin olmak için bir gözünü dikiz aynasından ayırmadı.

Erin hapishanedeyken, her zaman infaz koruma memurlarının Stark'inki gibi büyük bir evi paylaşıyorlardı. Paintball oynuyorlar ve televizyonun karşısında dev hindi bacakları yiyorlardı. Sağduyusu ona muhtemelen tek yatak odalı, okuma materyali ve renkten yoksun dairelerde yaşadıklarını söylemişti ama bu onu bir şekilde daha iyi hissettirmişti. Tuvaleti kullanırken onu izleyen ya da ona sığır gibi davranan pislikler yerine onları sevimsiz bir reality şovun karakterleri yapmak.

Erin, iki yanında ikinci kata çıkan iki halı kaplı merdivenin bulunduğu fuayede bir daire çizerek döndü. "Vay canına." Şatafatlı avizeyi gördüğünde elini kalbinin üzerine koydu. "Burası inanılmaz bir yer."

"Kendim tasarladım." *Dangalak*. "Karımın boşanırken almadığı tek şey bu."

Erin onun görmek istediğini bildiği surat ifadesini takındı. "Bazı insanlar çok açgözlü."

Sera başını salladı. "Üzerinde bu kadar çok çalıştığın bir şeyi kaybetmek çok yazık olurdu."

Eğer o anda Sera'yı "sert" ifadesini incelikle kullandığı için beşlik çakabilseydi, çakardı. Bunun yerine uzanıp saçlarını başının üstünde topladı ve duvardaki sanat eserlerini incelerken göbek deliğinin dışarı çıkmasına izin verdi. Erin onun çok daha fazlasını aradığını bilmesine rağmen Sera da odanın karşısında aynısını yaptı. Stark elleri cebinde aralarında durmuş, sırayla her birini kontrol ediyordu.

Erin, Sera'nın omzunun üzerinden gülümsediğini görmek için zamanında geri döndü. Masum bir gülümsemeydi ama bir parça cüretkârlık da vardı. *Güzeldi*. "Kullanabileceğim bir banyo var mı?"

"Tabii, koridorun sonunda-"

"Ooh, mutfağı görebilir miyim?" Sera odadan çıkarken Erin onun sözünü keserek sordu. Harika. Aynı fikirdeydiler. Şimdi tek yapması gereken Sera işini yaparken Stark'ın dikkatini dağıtmaktı. Tek sorun Sera'nın dinleme cihazı takıyor olmasıydı. Elinde hiçbir şey yoktu. Bir dakika. Cebindeki cep telefonu dışında. Sanırım Connor'ın ona taktığı elektronik kelepçeler işe yarayacaktı. Stark onu evin arkasına doğru götürüp devasa bir kemerden geçirirken, Sera cep telefonunu çıkarıp Connor'ın numarasını çevirdi ve hızla bir kez daha cebine koydu.

Mutfak, *Architectural Digest* tarafından yapılmış gibi görünüyordu ve Erin pahalı görünümlü paslanmaz çelik aletleri tahmin etmeye hazırды

hiç kullanılmamıştı. Çok temiz görünüyordu, sanki içinde yaşanmamış gibiydi. Kendisinin ve Connor'ın küçük mutfağını haftanın her günü buraya tercih ederdi. "Onun ve Connor'ın mutfağı" ifadesinin verdiği haz kıvılcımıyla gülümsemesini gizleme zahmetine girmeden, Stark'ın her şeyin ne kadara mal olduğunu ve her bir parçanın ne kadar zor elde edildiğini açıklamasına dalmış gibi yaptı.

Adam ona sırtını dönüp tavanı süsleyen kartonpiyerleri işaret edince Erin birkaç çekmeceyi kaydırarak açtı. Eğer önsezisi doğru çıkarsa...*bingo*. Bir yığın paket servis menüsünün altından bir Glock'un kabzası görünüyordu. Hem de güzel bir tane. Dolu olup olmadığını kontrol etmek için çok fazla ses çıkaracaktı ama yine de sırtının alt kısmındaki kot pantolonunun kemerine soktu. Stark ona doğru döndü, belli ki hayattaki güzel şeylerle ilgili açıklamasını bitirmişti. Kız onun yüz ifadesini tecrübelerinden biliyordu. Bu *küçük konuşma saçmalığı yeter* diyordu.

Arka bahçeye bakmak istiyormuş gibi görünerek ondan uzaklaştı ve parmaklarını yavaşça serin granit tezgahın üzerinde gezdirdi. Bir havuz... bir bahçe. Yüksek kapı arazinin tüm çevresini sarıyordu. Ön kapıdan başka çıkış yoktu. Bildiğim iyi oldu. *Şimdi oyalan*. Tek yapması gereken bir süre oyalanmaktı. Üçlü sekse çok az kaldığını sanan küstah bir sik kafalıyla uğraşırken bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. "Bu büyük evde paylaşacak kimse olmayınca yalnızlık çekiyor olmalısın."

Ukalaca sırtıttı. "İdare ediyorum."

"Eminim öyledir."

"Sen ve Trish ne zamandır birliktesiniz?"

"Uzun bir süre." Ona sinsî bir sırıtış gönderdi. "Üniversiteden beri."

"Tanrım." Kalçasını tezgâha dayadı. "Bu tür şeyleri sık sık yapar mısın?"

Sırtıttı. "Ne tür bir şey?"

Uzun bir aradan sonra ikisi de yavaşça güldü. Stark yeniden ona doğru ilerlemeye başladı. Arkasındaki parçanın verdiği güvenle, yüzünde alaycı bir ifadeyle mutfak adasının etrafında dolanmaya başladı. Tam mutfak girişini geçerken Sera içeri girdi.

Yalnız değildi.

Kolunu tetikçi pozunda uzatan Sera, silahını Tucker May'den başkasına doğrultmadan mutfığa geri döndü. O da silahını Sera'ya doğrultmuştu.

"Aklını mı kaçırdın sen?" May bağırdı. "İnsanları buraya hiçbir uyarı yapmadan mı getiriyorsun? Ben lanet olası bir kaçağım, Max."

Solunda Stark iğrenç bir küfür savurdu ve çekmeceyi açtı. Erin göz açıp kapayıncaya kadar belindeki silahı çıkardı ve Stark'a doğrulttu. "Bunu mu arıyordun?"

"Kaltak."

Erin dilini şaklattı. "Hiç orijinal değil." Sera'ya doğru yaklaştı ve bacaklarından aşağıya inen keskin acıyı görmezden gelerek sırtlarını birbirine bastırdı. "Bizim iki, senin bir silahın olduğuna ve Chicago Polisi çoktan yola çıktığına göre bu iş şöyle olacak."

Sera kararlı bir sesle, "Ayrıca kocam ve onun erkek arkadaşı da geliyor," diye ekledi. "Ve çok acımasızlar."

"Neredeyse bizim kadar acımasız." Erin tam eğlenmeye başlamıştı ki öfkeli bir ses dikkatini dağıttı. Ses cebinden geliyordu. Silahını Stark'a doğrultarak cihazı çıkardı. "Üzgünüm çocuklar. Buna bakmam gerekiyor." Telefonu kulağına götürdü. "Hey, bebeğim."

Connor'ın aceleyle verdiği nefesi ayak parmaklarına kadar hissetti. "Yoldayız.

Lütfen bana iyi olduğunu söyle."

"Ben iyiyim." Tanrım, birinin onun için endişelenmesi harika bir duyguydu. Hem de ne harika. "Bowen'a karısının da belalı olduğunu söyle."

Siren sesleri havayı yarıyor ve Stark'ın kaşları saç çizgisine çarpıyor. Yansıyan

paslanmaz elik buzdolabında May'in silahı bırakıp kaçtığını gördü.

Sera kovalamaya başladığında Erin onun kolunu tuttu. Hayır. Çok büyük bir risk. Evin etrafında daha fazla silah saklanmış olabilirdi. "Bırak gitsin. Bu sefer elinde bir cıvata kesici ya da uygun bir elektrik kesintisi yok." Sera'nın kolunu bıraktı, cebine uzandı ve kapının uzaktan kumandasını çıkardı. "Sadece bir çıkış var ve bizim çocuklar onu karşılamak için orada olacaklar."

Sirenler şimdi kapının hemen dışındaydı. Stark'a göz kırparak onları içeri almak için düğmeye bastı. "Tatlım, eve geldik."

OceanofPDF.com

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Connor, Erin'in bileğindeki tuzu yalamasını ve ardından dolgun dudaklarının uzun, sert bir emme için bir limon etrafında kapanmasını izledi. Aman *Tanrım*. Bir bar

bu gece olmak istediği son yerdi. Yalamayı ve emmeyi umursamıyordu ama bunun evde yapılmasını istiyordu. Özel olarak. Ancak kız arkadaşı günü kurtarmıştı ve bunu kutlamayı hak ediyordu. Bu onu eve sürükleme ve iyi olduğuna dair güvence verme isteğini azaltmıyordu. Onu kendi yöntemleriyle övmek istiyordu ve bu övgüye karakoldan iki blok ötedeki Brass Monkey adlı barda onlarla aynı masayı paylaşan Austin, Polly ve Derek dahil değildi. Bowen, Erin'le birlikte ifade verir vermez karısını kaptığı gibi ortadan kaybolmuştu. Aynı şeyi kız arkadaşı için de yapmak istemişti ama bunu başaramamıştı. Bu onun için yeni bir deneyimdi. Arkadaşlarıyla bir şeyler içmek, happy hour sırasında müzik dinlemek, saçmalamak. Bunu onun elinden asla alamazdı.

Hatta annesini de onlarla birlikte kutlamaya davet etmişti ama annesinin bu kadar kısa sürede gelip gelemeyeceğini bilmiyordu. Bırakın dışarıda bir gece geçirmeyi, annesinin süpermarkete gitmek için hazırlanması bile üç saatini alıyordu.

Erin'in üvey babasına karşı çıkarılan yasaklama emri, Derek'in birkaç torpili sayesinde bu öğleden sonra dosyaya konmuştu. Umarım Luther O'Dea'nın kapısına çoktan teslim edilmiştir. Adamın Erin'in artık savunmasız olmadığını bildiğini bilmek bu gece için yeterli olacaktı. Onu önemseyen insanlar olduğunu. Artık onun terörize edici davranışlarına katlanmayacaktı.

Erin başını arkaya yatırdı ve onun gözleriyle buluştu.

coşku. Kahretsin, kızın güzelliği göğsünün tam ortasına çarptı ve nefes bile alamadı. Kız ona her baktığında, o öğleden sonra hoparlörden gelen "silah" kelimesini duyduğunda binlerce kez öldüğünü hatırladı. Hâlâ eve doğru gidiyorlardı ve onu bir daha asla canlı görememe ihtimali karşısında evreni önce titredi, sonra karardı. Aklını başında tutan tek şey onun sesiydi. Kendine çok güveniyordu, kendinden çok emindi. İkisi için de yeterliydi. Bu, eve girip onu gördüğü anda ayaklarına kapanmasını engellememişti. Formuna sadık kalarak, o da dizlerinin üzerine çökmüş ve onunla yarı yolda buluşmuştu.

"Sera'mızı öptüğünde bu zavallı herifin yüzünü görmeliydin." Austin ona doğru bir kireç salladı. "Paha biçilemezdi. Tahrik mi olacağını yoksa sinirleneceğini mi bilemedi."

"Hangisi olduğunu biliyoruz," diye yorum yaptı Polly. "O azgın çizgi film kurdu gibiydin, gözlerin faltaşı gibiydi. *Awoooooga*."

"Ah, şimdi." Austin başını Polly'ye doğru eğdi. "Kıskanma aşkım. Eğer izin verseydin senin aşk kölen olurdu, biliyorsun."

Gözlerini devirdi. "Kadınısı uyarılmamı zar zor kontrol edebiliyorum."

"Belki de yanlış anladım." Austin, Polly'ye doğru eğilmeden önce kırmızı kokteyl pipetini bir süre çiğnedi. "Belki de aşk kölesi olmayı tercih ediyorsundur, ha?"

Polly kızardı. "Eğer bu kadar kolay rol değiştirebiliyorsan, ilgilenmiyorum. Diğer kızlar senin sadece rol yapmayı bildiğini fark etmeyebilir. Ama ben biliyorum."

Austin'in ifadesi sertleşti. "Bana sahici değil mi diyorsun?" Neyse ki Derek elinde biralarla geri dönmek için o anı seçmişti.

Bu ikisiyle bir öğleden sonra geçirdikten sonra Connor'ın bir yıl yetecek kadar çekişmesi olmuştu. Bu Allah'ın belasası batakhane den çıkıp Erin'i evine, yatağına götürmek istemesinin bir başka nedeniydi bu. Kaptan da aynı fikirde gibi görünüyordu çünkü masaya sadece dört bira bırakmıştı.

"Çıkıyor musun?" Connor sordu.

"Evet. Karım akşam yemeği için bana bir parça tavuklu börek ayırdı. En kötüsü." Komik, hiç de hoşnutsuz görünmüyordu. Eve gidip yemek için sabırsızlanıyor gibiydi. "Birkaç gün izin al. Bir sonraki buluşmanın ne zaman olacağını herkese haber veririm."

Polly bir bira aldı ve Derek'i selamladı. "Kardeşleri gibi destansı bir pislik *olmadığı* ortaya çıkan korkusuz liderimize."

"Bana zaman verin." Derek hepsine bir bakış attı. "Ve beladan uzak durun."

Erin birasına uzandı. "Ya önce beni bulursa?"

Connor da Derek'le aynı anda başını salladı. "Şu ana kadar benim yıldız öğrencimsin, O'Dea. Bunu mahvetme."

Yüzünü Connor'ın omzuna çevirdi ama Connor onun gülümsediğini görmeden önce değil. Dördü bir süre sessizce oturdular, çoğunlukla bir sonraki görevlerinin ne olacağı ve Sera biraz aksiyon gördüğü için Bowen'ın iki kat daha çılgın olup olmayacağı üzerine spekülasyonlar yaptılar. Erin tuvalete gitmek için izin istediğinde, kabinden çıkmak için onun kucağında sürünmek zorunda kaldı. Elini kalçasına dayadığı için aleti zaten sertleşmişti, ama şimdi fermuarının arkasında talepkâr bir şekilde büyüyordu. Evet, burada daha fazla dayanamazdı. Ona haber vermenin zamanı gelmişti.

Adam masadan kalkıp onu tuvalete kadar takip edince Erin şaşkınlıkla arkasına baktı. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Sana kendimi kanıtlamadım mı daha?"

Süzülerek uzaklaşması ve sorunun havada asılı kalmasına izin vermesi, onu takip etmesine hiç aldırmadığını gösteriyordu. Kalçaları her adımda bir o yana bir bu yana sallanıyor, boyalı kotu daracık vücudunu hak etmediğı seksi bir doğum günü hediyesi gibi sarıyordu. Tuvaletlere giden karanlık koridora girdiler ve Connor hiç vakit kaybetmeden onu durdurup en yakın duvara sıkıştırdı. Ereksiyonuyla karnını dürttüğünde, mavi gözleri karardı ve ağzı bir solukta açıldı.

"Bu bana eve gitme zamanının geldiğini söyleme şeklin mi?" "Bunu anladın, değil mi?"

Dumanlı kahkahası kıvrımlarını ona doğru titreştirdiğinde dişlerini sıktı. "Buranın nesi var?"

"Burası senin için yeterince iyi değil." Kalçalarını aşağı doğru yuvarladı ve kızın başı geriye düşüp duvara çarptığında memnun oldu. "Sadece bir uyarıda bulunmak istedim."

Kalçasının iç kısmı adamın bacağına dış kısmına doğru kayd. "Ne hakkında bir uyarı, bebeğim?"

Connor dilini kızın alt dudağında gezdirdi ve hafifçe ısırıldı. "Stark'la flört ettiğini duymak hoşuma gitmedi. Sadece benim aldığım şeyi alacağını düşünmesine izin verdim. Kafam bunu bir iş için yaptığını biliyordu ama geri kalanım umursamadı." Kadının bacağına beline doladı ve kalçalarını ona doğru bastırarak dudaklarından bir inilti çıkardı. "Bütün gece sana benden başka kimsenin seni elde edemeyeceğini hatırlatmak çok tatlı olacak. Buna Sera da dâhil." Bir eliyle yuvarlak kıcını okşadı ve sert bir sıkmayla bitirdi. "O öpücükle daha sonra ilgileneceğiz."

Kadının omuzlarına yapışmasına neden olan uzun ve derin bir dil darbesinden sonra geri çekildi. Kadının ağzını biraz daha emerse eve asla varamayacaklardı. Erin duvara yaslandı, göğüsleri bir inip bir kalkıyordu. "Hesabı getir."

Connor koridordan çıkmak için döndüğünde kendinden memnun bir sırıtış takındığının farkındaydı ama umurunda bile değildi. Eğer böyle bir kadını inletebiliyorsan, hayatta başka neye ihtiyacın olabilirdi ki? Bir şey söylemek için ani bir dürtü hissederek döndü ve onu arkasından bakarken buldu. "Hey, tatlım?"

"Öyle mi?"

"Seninle o kadar gurur duyuyorum ki, dayanamıyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gölüşü saf neşeydi. "Evet."

Orada durdu ve onun banyoya doğru kayboluşunu izledi, botları yol boyunca cınlıyordu. Yüzünde bir gülümsemeyle masaya döndüğünde, girişte annesini gördü, parmak uçlarında yükselip kalabalığı tarıyordu. Onu gördüğünde yüzü rahatlamayla değişti ve barın yarısında onunla buluştu.

"Evlat. Buraya bir paspas lazım. Bizim kızı buraya mı getirdin?"

"Selam anne." Annesinin yanağına bir öpücük kondurdu, annesinin Erin'den "benim annem" diye bahsettiğini duymak onu fazlasıyla mutlu etmişti. "Her zamanki gibi geç kaldın ama gelebildin."

"Yani." Onun alayını görmezden geldi ve neon sarısı başörtüsünü okşadı. "Onur konuğu nerede?"

"Banyoda. Birazdan çıkar."

Erin banyo kabininin ahşap kapısına bakıyor, Sharpie'lerden bıçaklara kadar her şeyle yapılmış çeşitli karalamaları okuyordu. *Megan Paul'ü seviyor. Paul bir sik. Sik bir sik.* Ayağa kalktı ve sifonu çekmek için botunun burnunu kullandı, bileğindeki sustalının kaydığını hissetti. İz bırakmaya yönelik o tanıdık dürtüyü hissederek onu kucakladı ve bıçağı çıkarıp çevirerek açtı. Bir an düşündü, sonra "Ateş olursan yanmazsın." sözlerini oydu.

Banyo kapısı açılıp kapandı ve onu şimdiki zamana geri getirdi. Kelimeleri oyması ne kadar sürmüştü? Connor muhtemelen Polly'yi onu kontrol etmesi için göndermişti. Başını iki yana salladı ama bu ona bir zevk heyecanı verdi. İlgiilenilmek. Başka biriyle ilgilenmek. Bunu asla hafife almamayı umuyordu.

Yaptığı işe son bir kez baktıktan sonra bıçağı botuna geri soktu ve kapıyı iterek açtı. "İşemek tek kişilik bir iş-"

Dehşet damarlarında kök salmıştı. Banyo kapısının hemen içinde üvey babası duruyordu. Kafasının yan tarafında, kadının tavayla vurduğu yerde hâlâ bir sıyrık vardı ama onu en çok ürperten şey bu değildi. Bu

Yüzündeki niyeti. Onun küçümsemesine alışkındı ama bu farklıydı. Onu öldürmek için buradaydı.

Adam ceketinden bir silah çıkarıp ona doğrulttuğu anda çömeldi ve botundan bıçağı kaptı, silahını çevirip açamadan donup kaldı. İçindeki öfke o kadar hızlı ve öfkeyle yükseldi ki boğulacak gibi oldu. Mutlu olmanın ne demek olduğunu daha yeni anlamıştı ve bu adam, bu kâbus, üzerine gelmekten vazgeçmeyecekti. Onu huzur içinde bırakmayacaktı.

"Parayı mı istiyorsun? *Al o zaman,*" diye tükürdü. "Bir daha yüzüne bakmak zorunda kalmamak için ödenecek küçük bir bedel olacak. Paraya ihtiyacım yok. Bir gün paranın biteceğini ve yeniden perişan olacağını bilerek rahat uyuyacağım. Al işte."

Gülüştü neredeyse hoşgörülüydü. "Korkarım bu teklif geç geldi. Küçük serseri takımın etrafındaki safları sıklaştırdı, yani artık sadece seninle uğraşmıyorum."

Lanet olsun. Yasaklama emri. Bu onu kızdırmıştı, tam da kızın bildiği gibi. "Diğer seçeneğiniz nedir? Chicago Polisi'nde akıl sağlığıma kefil olacak bir yüzbaşım var. Sen acı çeken, yalnız bir adamdan başka bir şey değilsin." Onun planını zaten biliyordu. Karmakarışık beyninde, onu öldürürse paranın kendisine gideceğini düşünüyordu. En yakın akrabasına. Ama onu konuşturması gerekiyordu. Connor onu bulacaktı. Neden bu kadar uzun sürdüğünü merak edecekti.

"Oyaladığınızı biliyorum ama bunu yapmamanızı tavsiye ederim." Yüz ifadesi neşeli bir hal aldı. "Kaldıraç olmadan geleceğimi düşünmedin, değil mi? Oh hayır. Benimle birlikte sorunsuzca arka kapıdan çıkıp gideceksin. Söz veriyorum."

Dişleri takırdamaya başladı. "Ne oldu?"

"Daha çok *kim* gibi." Daha hızlı konuşmaya başladı, sesi daha sabırsız geliyordu. "Adliyedeki o gün seni Chicago'da ilk görüşüm değildi. Hayır,

Seni bundan daha uzun süredir takip ediyordum. Lincoln Park'ta bir binaya girdiğini gördüm." Erin tepki vermemeye çalıştı ama adamın mide bulandırıcı sırtışı başarısız olduğunu gösteriyordu. "Bir süre binayı izledim. Erkek arkadaşının annesiyle gelip gittiğini gördüm." Eli silahın etrafında büküldü. "Bıçağı ve cep telefonunu cebine at. Hemen kışını kaldır ve benimle gel, yoksa bir arama yaparım ve o gider."

Erin'in kalp atışları kulaklarını tırmalıyor, ağzı toz gibi kuruyordu. Yalan söylüyor olabilirdi. Bildiği kadarıyla üvey babası her zaman yalnız çalışırdı ve bu plan başka bir çift el gerektirecekti. Ama bunu şansa bırakamazdı. Zayıf düşmüş kadınları avlamak onun karakterine çok uygundu. Lanet olsun. Hayatının, değer verdiği kişileri etkilemesine izin veremezdi. Vermeyecekti.

"Peki." Bıçağı kirli zemine bıraktıktan ve cep telefonunu çıkarıp yanına bıraktıktan sonra, elleri havada, bacaklarındaki kasları titrememeleri için sıkarak ayağa kalktı. "Yolu göster."

Luther kapıyı araladı ve geri çekilmeden önce dışarı baktı. "Önce bayanlar."

Adam onu açık kapıdan içeri iterken Erin zorlukla yutkundu. Koridor bardan gelen gürültünün aktığı bir huni gibiydi ama insanlardan arınmıştı. Connor'ın birkaç dakika önce onu orada öptüğünü düşündü ve tavana doğru feryat etmek istedi. Üvey babasının silahının soğuk namlusu sırtının ortasına saplandı ve onu barın aksi yönüne doğru yönlendirdi. Arka kapı, mutfağın hemen yanında kısmen açık duruyordu. Onlar geçerken aşçının sırtı onlara dönüktü, dikkati dev bir fritözün üzerindeki küçük televizyon ekranındaydı.

Kapıdan geçip loş bir sokağa girdiler, bardan gelen müzik ve kahkahalar da peşlerinden geliyordu. Gecenin yeni çökmüş karanlığında Luther'in arabasına baktı ama sadece penceresiz beyaz bir panelvan gördü. Luther onu aniden arabaya doğru itince tökezledi.

Sanki zerre kadar ilerleme kaydetmemiş gibi, kanatlar kanat çırpmaya başladı.

Kafası, mantıklı düşünceleri bastırıyordu. Tuzak. Onu o havasız minibüse kilitleyecek ve tuzağa düşürecekti. *Hayır, hayır, hayır.*

Minibüse ulaştıklarında arka kapıları açtı. Ve kız gördü

o.

Bir

kafes.

"Gir

içeri."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

I Kız arkadaşınızın banyoda geçirdiği süre yüzünden öfkelenmek tuhaf bir duyuydu. Bu kadar tipik bir şeyin iyi hissettirdi mi? Elbette, sağ omzunun üzerinde görünmez bir geri sayım saati vardı ve Erin'i en son gördüğü andan bu yana geçen saniyeleri tik taklarla gösteriyordu. Bu hep böyle olacaktı, çünkü ona bakmak içindeki kötülükleri siliyordu. Erin sadece düşünmesi gereken bir huzur işaretiydi ve içindeki akıntı durgun bir göle dönüşüyordu. Onun sürekli kontrol arzusunu olumlu bir şeye dönüştürmüştü, çünkü ona *kendini kontrol etme* gücü vermişti. Onunla birlikte olmak için başarması gereken bir başarıydı bu.

Ve bu onun hayatının başarısı oldu. Yerde volta atmaya karşı bu içsel kafa sallama sağlıklı bir değişimdi. Lanet olası bir şehre sahip olana kadar, onun uzun süre gözünün önünden ayrılmasına izin vermek gibi küçük kilometre taşları üzerine inşa edeceklerdi.

Polly gülümseyerek ve iyi huylu bir dirsek darbesiyle, "Erin düşmüş olmalı," dedi.

Connor onun sinirlerini yatıştırdı. "Bazen yalnız kalmaya ihtiyacı oluyor. İhtiyacı var..."

"Kendini özgür mü hissediyorsun?" Polly başını salladı. "Bunu anlıyorum."

Connor banyoya doğru bakmamak için başparmağıyla bira şişesinin etiketini karıştırdı. *Bebek adımları*. "Gerçekten *içine düşmenin* mümkün olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Polly'nin cevap niteliğindeki kıkırdaması, bakışları Connor'ın omzunun üzerinden bir şeye sabitlenince kesildi ve gülümsemesi yüzünü derece derece terk etti. Connor geri itti

masadan kalktı ve beyni komutu algılayamadan ayağa fırladı. Derek girişin hemen içinde duruyordu. Yüzbaşı cep telefonunu kulağına dayamış, jilet gibi bakışları masayı tararken keskin bir sesle konuşuyordu. Başını çevirdi ve Connor'la göz göze geldi.

"O'Dea nerede?"

Connor, Derek daha soruyu sormayı bitirmeden banyoya doğru koşmaya başlamıştı. Kapıdan hızla girip bir daire çizerken bıçak karnına saplanmıştı. Sustalı. Lanet olası cep telefonu. Yerde. Banyo boş. Erin yok.

Gitti. Gardımı düşürdüm ve şimdi o gitti.

Korku içini parçalayınca döndü ve Derek'in üzerine atılarak onu omuzlarından yakaladı. "Nasıl? Gittiğini nereden biliyordun?" Sesi çatallaştı. "*Nerede o?*"

Derek, Connor'ın ellerini çekti ama gözlerinde bir parça empati vardı. "Dünden beri Luther'in arabasını takip ediyoruz. Onu bir otoparkta bıraktı. Anladığımız kadarıyla başka bir araç almış." Telefonunu kontrol etti ve küfretti. "Onu kaçırdığından emin değiliz. Sadece bir önsezi. Onu bilirsiniz, arada bir kaçıp gitmeyi sever." Derek onu sakinleştirmek için bu sözleri söylerken bile gözleri ciddiydi. Atılmış cep telefonu ve bıçağın ne anlama geldiğini biliyordu.

"Hayır," diye yineleme ihtiyacı hissetti Connor. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi, tüm bu olanları inkâr etmek elektrik çarpması gibi içinden geçiyordu. "Hayır, bu şekilde gitmezdi. Buna ihtiyacı yok. Artık ihtiyacı yok. Ona sahip. Tanrım, ona sahip."

Connor çıkışa doğru ilerledi ve arabayı bir yarasa gibi o piçin evine doğru sürmeye niyetlendi. Eğer kız orada değilse, onu bulana kadar şehirdeki bütün sokakları arayacaktı.

Derek onun yoluna çıktı. "Bak, sinirlenerek ona yardım edemezsin. Otoparkta sahibini sorgulayan bir adamım var. Öğreneceğiz."

ne sürdüğünü."

Connor muhakeme yeteneğini kaybetmişti. Tek düşünebildiği Erin'di, korkmuş ve yalnız. Neden daha önce onu kontrol etmeye gelmediğini merak ediyordu. *Tanrım*. Kaptanı atlatıp banyodan çıkamadan Derek'in cep telefonu çaldı. Gecikmeden cevap verdi. "Kaptan Tyler." Bakışları Connor'a kilitlenmeden önce bir an dinledi. "Beyaz panelvan. Plaka numarası?" Bir kez başını salladı. "Araç için arama bülteni çıkar. Hemen yap."

I Kendine gelmesini sağlayan şey kahkahalar oldu. Luther'in tiz kıkırdaması minibüsün önünden geliyordu. Erin ne kadar zamandır yerde yattığını, kafese kapatıldığını ve düşüncelerinin bir gürültü boşluğuna dönüşmesini dinlediğini bilmiyordu. Parmakları ince metal çaprazların etrafında kıvrılmıştı ama ne onları sallamak için nafil bir girişimde bulunmuş ne de çığlık atacak gücü kendinde bulabilmişti. Bir düşünce dönüp dolaşıp

Kafasının içinde dönüyor, sanki bir mağaranın içinde konuşuluyormuş gibi geliyordu.

Doğru olanı yapmıştı. Onun yaşamasına izin vermişti. Ve hala kazanamadı.

"Adil" onun kelime dağarcığında hiçbir zaman aktif bir kelime olmamıştı, çünkü bu kavram onun için hiçbir zaman var olmamıştı. Ama şu anda, minibüs onu yeni yeni tutunmayı başardığı hayatından daha da uzağa götürürken, bağırıp çağırmak ve bunun adaletsizliğini haykırmak istiyordu. Adaletsizlik. *Haksızlık*. Dolaptaki çocuğa geri dönmüştü, asla gelmeyecek bir anne için çığlık atıyordu. Onu asla kurtaramayacak bir kurtarıcı.

Connor.

Onun adı zihninde sis gibi fısıldanıyordu.

Gürültü girdabı biraz hafifledi... bir dalga gibi geri çekildi. Açık ağzını elinin tersiyle bastırdı ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Onunla gurur duyduğunu söylemişti ama şimdi onu görse gurur duymazdı. Ağlayan bir bebek gibi kıvrılmış, geçmişe ağıt yakıyordu. Belki de hiç böyle olmamıştı.

gurur duyduğu bir kızdı. Belki de sadece rol yapıyordu.

Hayır. *Hayır*. Siktir et.

Ne o vazgeçecekti, ne de o. Eğer ona inanmıyorsa, o zaman başından beri yalan söylüyordu ve sahip olduğunu iddia ettiği güven hiçbir zaman var olmamıştı. Ama sadece ona değil. Kendisine de. Savaşacak, pazarlık edecek ve bu durumdan kurtulup ona geri dönmenin yollarını arayacaktı. Onu vazgeçemeyeceği kadar çok seviyordu.

Minibüs durdu ve kadın nefes alış verişini düzene sokmaya çalıştı. *İçeri, dışarı. İçeri, dışarı*. Üvey babası küçük alanların ona ne yaptığını biliyordu, bu yüzden kafes. Uzun zaman önce öğleden sonra hapishanede onu tek kişilik hücreye göndermek için yaptığı hile de bu yüzdendi. Bırakın gürlmeye hazır olmasını, aklının başında olmasını bile beklemezdi.

Düşün.

Yenilenmiş bir kararlılıkla uzandı ve olmayan ışıktaki göremediği kilidi parmak uçlarıyla inceledi. Olmadı. Her zaman yanında taşıdığı kibriti bulana kadar cebini karıştırdı, bir tanesini çaktı ve karanlıkta bir fener gibi parlarken derin bir nefes aldı. *Odaklan*. Tamam, standart kilit. Asma kilit değildi ve onu açmasını engelleyecek kadar süslü bir şey de değildi, keşke kullanabileceği bir şey olsaydı. Normalde böyle durumlar için bir toka iğnesi bulundururdu ama kendine duyduğu yeni güvenle birlikte rehavete kapılmıştı. *Lanet olsun*. Minibüse girdiğinde ne gördüğünü hatırlamaya çalıştı ama aklına kafes dışında bir şey gelmedi.

Hayır... Duvara dayalı bir raf vardı. Aletler var mıydı? Bir şeyler vardı. Bir şeyler olmalıydı. Erin kendini küçük kafesin köşesine sıkıştırabildiği kadar sıkıştırdı ve vücudunu diğer tarafa doğru iterek rafa doğru itmeyi umdu. Kımıldamadı.

O da tekrar yaptı.

Ve tekrar.

"Hadi, hadi."

Derek Göl'den keskin bir dönüş yaptığında Onnor'un midesi şiddetle bulandı.

C Shore Drive'dan denize doğru. Tabelada "DIVERSEY HARBOR" yazıyordu. Polis personeli otoyolu yaklaşık bir mil gerilerinde bıraktı, ancak ve Derek minibüse yaklaşıyorlardı. Görevli olmayan bir polis BOLO yayınlandıktan saniyeler sonra minibüsü fark etmiş ve takip etmişti. Polisin sesi Derek'in gösterge panelindeki telsizden vızıldıyor, minibüsün limana doğru ilerleyişi hakkında onları sürekli bilgilendiriyordu.

Gözlerinin arkasında şiddetli nabızıyla eşleşen bir zonklama başlamıştı. Erin'in üvey babasının bir su kütesine ihtiyaç duyduğu senaryoyu hayal etmesine izin verirse, kendini tutamayacaktı, bu yüzden gözlerini kapadı ve nefes almaya çalıştı. Kendi kendine, araba durur durmaz onu bulup sarılacağını söyledi. Bunun olmasına izin verdiği için ne kadar üzgün olduğunu söyleyecekti. Ona bu şansın verileceğine inanmak zorundaydı.

Connor'ın koluna değen metalin soğukluğu gözlerini açmasına neden oldu. Sürücü koltuğundaki Derek yorum yapmadan ona bir silah uzattı ve Connor minnetle alıp ceketinin altına kılıfına yerleştirdi. Otoyolun çıkış rampasının sonunda Derek keskin bir dönüş yaptı ve üst geçidin hemen altında frene bastı.

Connor en kötü kabusuna baktı.

Beyaz minibüs suyun hemen kenarına park edilmiş, kapıları açılmıştı. Connor'ın görevli polis olduğunu tahmin ettiği adam silahını Luther'e doğrultmuştu. Luther de silahını polise doğrultmuş, ayağını bir kafesin kenarına dayamış, sanki onu suya itecekmiş gibi duruyordu. Erin o kafesin içindeydi. *Tanrı'ya şükür hayattaydı. Ama lanet olası bir kafesin içindeydi.*

Öfke vücudundaki mantığı yok etti. Kendini minibüsten dışarı atıp silahını kaldırırken ışık parlamaları görüşünü engelledi. *Ona bakma. Ona bakamazdı yoksa kendini kaybederdi.* Kadının korkusu onu parçalara ayıracaktı.

Connor'ı o anda silahını ateşlemekten alıkoyan tek şey üvey babasının bariz paniği ve Erin'in suya olan yakınlığıydı. Yanlış bir hareket yaparsa küçük bir hapishanenin içinde dibe batabilirdi.

Etrafı zifiri karanlıkla çevriliydi. Bu görüntü midesini bulandırdı ve böyle bir sonucu inkâr ederek nefes alması bir anını aldı. Görevli polis Luther'den silahını bırakmasını istedi ama bağarılı olamadı. Ayağı kafesi suya doğru yaklaştırdı.

"Yapma bunu. O suya düşmeden ölmüş olacaksın," diye homurdandı Connor, yavaşça yaklaşırken bir kez daha Erin'e güven verme ihtiyacıyla savaşıyordu. "Ya da bize Erin'i verirsin, biz de karşılığında sana istediğini veriz. Bana oldukça kolay bir seçim gibi görünüyor."

"Sıradan bir suçlu gibi benimle konuşmaya çalıştığına göre aptal olduğumu düşünüyor olmalısın," diye alay etti Luther. "Zekama hakaret etme. O parayı artık hiç göremeyeceğim, bu yüzden ona hak ettiğini vermeliyim."

Dehşet kanını buza çevirdi. *Onun hak ettiği şey hakkında konuşma*, diye bağırmak istedi ama kendini sakın olmaya zorladı. "Bunun için ölmeye hazır mısın?"

Kararsız görünmeye baēlayan Luther kafese baktı ve Connor daha fazla dayanamadı. Erin'le göz göze geldi ve neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu. Kız sakindi. Sanki olacakları çoktan kabullenmiş gibiydi. Gözlerinde yaşlar vardı ama sevgi onları bastırıyordu. Ona olan sevgisi.

Tekrar konuştuğunda sesi hafifçe dalgalandı. "Sana haksızlık eden kişi öldü. Hıncını yanlış kişiden çıkarıyorsun. Ama şimdi onu bana geri verirsen bunu düzeltebilirsin. Arabana bin ve uzaklaş."

Her şey çok hızlı oldu. Çok hızlı. Erin'in üvey babasının ayağı kafesten kayarak kafesi suya yaklaştırdı. Connor, Derek ve görevli olmayan polis silahlarını kaldırdı ve Luther'in silahını savunmak için geri çekip bir el ateş etmesine neden oldu. Connor daha fazla cesaretlendirilmeyi beklemedi ve Derek'le aynı anda silahını boşalttı.

Kafes ve Erin geriye doğru uçarak suya düşerken. "*Noooo!*"

A Siktir.

Erin'in kafası kafesin dibine çarptı. Yoksa tepesine miydi? Piçin onu sulu bir mezara göndermeye çalışacağını tahmin etmişti ama baş aşağı olmak ve yüzeyin hangi yönde olduğunu bilmemek denkleme girmemişti. Kafasının kafese çarpması yönünü şaşırmasına neden olmuş, bu da durumu iki kat daha kötü hale getirmişti. Şu anda bile Connor'ın feryadının kafatasında yankılandığını duyabiliyordu. Onun kederli yüzünü görebiliyordu. Onu sakinleştirmeye çalışmış, her şeyin kontrol altında olduğunu söylemişti ama Connor pek de yorumlayıcı bir ruh halinde değildi. Onu suçlamıyordu. Eğer biri onu kafese koyarsa, böyle bir hatayı yapanın üzerine kutsal olmayan bir gazap salardı.

Terlemesine ve birkaç çürük oluşmasına neden olan bir çabadan sonra, minibüsün depo rafında bükülmüş bir çivi bulmuştu. Kilidi açmak sadece birkaç saniyesini almıştı ama minibüs durmuş, üvey babası o kafesten çıkamadan arka kapıları açmıştı. Planı, onu gafil avlamak için uygun bir anı beklemektir. Çiviye ayağına saplayacak ve o acı içinde inerken kafesten kurtulacaktı. Sonra polis ortaya çıktı ve Luther'i silahını çekmeye zorladı. Adamın elinde silah varken harekete geçmesine imkân yoktu. Connor ortaya çıktığında, bu daha da büyük bir imkânsızlık haline geldi. Dünyadaki hiçbir şey için onu ateş hattına atmazdı.

Suyun altında bir şıpırtı duydu. Hayır, bekle, yukarıda olmalıydı. Onu. Baş aşağı duruyordu, bu da kafesin kapısının solunda olduğu anlamına geliyordu. Erin metal çaprazları hissetti ve kapıyı iterek açtı. Bir dakika sonra kapıyı açmıştı ama uzun süre cenin pozisyonunda kaldığı için bacaklarına kramp girmişti. Lanet olsun. Kollarıyla yüzdü ve kalçalarını bükerek umutsuzca ölü uzuvlarına yeniden hayat vermeye çalıştı. İşte yukarıdaydı. Yüzey. Farların parıltısını görebiliyordu, yukarıdaki otobanı kaplayan sokak lambaları. Kan ayaklarına hücum ederek karıncalanmalarına neden oldu ama bu rahatsızlığı hoş karşıladı ve tekmelemeye başladı. Ne kadar zamandır

Suyun altında mı? Ciğerleri yanmaya başlamıştı. Tanrım, nefes alması gerekiyordu. Connor'a ihtiyacı vardı.

Neredeyse geldik. Neredeyse...

Erin yüzeye çıktı ve nefis bir hava çekti.

Oksijenin yeniden canlanmasıyla görüşü tekrar netleştğinde, Derek ve Connor'ı beton inişin kenarında, onu sudan çıkarmaya hazır bir şekilde görmeyi bekledi ama kimseyi göremedi. Tekmeleyen ayaklarını kullanarak bir daire çizdi ve bir erkek başının su yüzeyini kırıp tekrar aşağı indiğini gördü. Neredeyse karanlıkta kim olduğunu anlayamadı. Suyun kenarındaki kaya yığınının doğru tekmeledi ve bekledi. Yukarıda lastiklerin gıcırdayarak durduğunu ve kapıların çarpıldığını duydu.

"Hey!" diye çığlık attı başka bir kafa daha geldiğinde. Çılgılığı telafi etmek için uzun uzun hava çekti. "Ben buradayım. Buradayım."

Derek. Derek'ti. Ona kuşkulu bir bakış attı ve bir şeyler söylemeye başladı, ama birkaç metre ötede ikinci bir kafa belirdi. Connor.

"Kafes boş." Sesi o kadar kısıktı ki kalbi parçalandı. "Neden boş lan? Aşağıda birden fazla olabilir mi? Ben... *Tanrım, nefes alamıyor. Geri dönüyorum-*"

"Bannon," diye bağırdı Derek. "Arkanı dön. Çıkmayı başardı."

Connor arkasını döndü, elleri sıırıslıklam olmuş başına gitti. Acı dolu bakışları onu kaya yığınının üzerinde bulduğunda ağzından boğuk bir ses çıktı. Ona doğru yüzdü, o kadar hızlıydı ki kaslı kolları su ve etten oluşan bir bulanıklıktı. Kız kendini onları ayıran mesafenin yarısına kadar fırlatmadan, adam oradaydı ve onu kollarının arasına aldı. "Erin, Erin, Erin," diye bağırdı ıslak saçlarına. "Aman Tanrım. Dibe battığını gördüm. *Gördüm ve-*"

"Annen," diye sözünü kesti. "O iyi mi? Bana onu yakaladığını ve öldüreceğini söyledi. Gitmek zorundaydım. Seni bir daha bırakmadım. Gitmek *zorundaydım.*"

Nefesi ağır bir nefesle serbest kaldı, başı boynunun kıvrımına düştü. "Ah, tatlım. O iyi. Onu tekrar öldürebilirim."

böyle düşünmene neden oluyor."

Gözlerinden düşen yaşlar yanaklarındaki tuzlu suyla birleşti. "Korkmadım. Seni düşündüm ve korkmadım."

"Bana bir daha asla öyle bakma, tamam mı?" Onu sarstı. "Bittiğini biliyormuşsun gibi. Lütfen."

Erin adamın yüzündeki ıslak saçları itti ve adam ona odaklanana kadar bekledi. "Kafesi çoktan geçtim. Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum." Connor'ın sert nefesi yüzünü ısıttı. "Beni dışarı çıkaracağını biliyorum. Biliyorum." Ona ukala bir göz kırptı. "Ama korumam gereken bir itibarım var."

Gülüşü acı dolu gibiydi. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Onu sertçe öptü. "Sadece eve gitmek istiyorum."

"Ah, tatlım. Ben de." İfadesi değişti, daha ciddi bir hal aldı. "Özür dilerim. Yapmak zorundaydım... o gitti. Doğru şeyi yapmamı istediğini biliyorum ama o gitti. I-"

"Hayır." Derek'in sesi onları kendilerine getirdi. Kaya yığınının yarısına kadar yükselmiş, Connor'a anlamlı anlamlı bakıyordu. "Senin hiç silahın olmadı, Bannon. Ateş eden bendim."

Connor kaşlarını çatarak başını salladı. "Kendi eylemlerimin sonuçlarıyla yüzleşeceğim. Beni korumana ihtiyacım yok."

Derek birkaç metre daha tırmandı ve omzunun üzerinden geriye baktı. "Silahı nereden aldığını öğrendiklerinde bana kim kalkan olacak?" Boynunun arkasını ovuşturdu. "Benim gözetimimde bir adam öldü ve bunu kabul edeceğim. Açıkçası, bunun sorumluluğunu üstlenmek beni geceleri uyutmayacak." Erin iki adam arasında geçen sessiz iletişimi izledi. Connor'ın yüz ifadesi isteksizlik ve minnettarlık arasında gidip geliyordu. Derek'inki kararlıydı. "Gelecek hafta ikinizle de işte görüşürüz. Geç kalmayın."

Erin Connor'ın elini tuttu ve kaptanı takip etmeye başladı ama Connor onu geri çekti. "Cesedi örtülene kadar bekle. Bana bakıp da bunu görmeni asla istemiyorum."

"*Asla* yapamam." Bacaklarını adamın beline dolayarak tekrar suya süzöldü. Adamın elleri kadının sırtını kavrayıp onu kendine yaklaştırdığında ikisi de titrek bir nefes aldı. "Sana baktığımda sadece bir şey görüyorum. İlk gün görmüşüm. Şimdi de görüyorum. Umut. Beni umutlandırdın."

"Artık umut etmek zorunda değilsin Erin," diye fısıldadı dudaklarına. "Umut, istediğın şeyi elde edemeyebileceğın anlamına gelir." Dilleri bir öpücökle birbirine karıştı. "Eğer istediğın şey bensem, umut boşunadır, çünkü sana zaten olduğumdan daha fazla ait olamam."

Kalbi taşarak, mutlu gözyaşları arasında güldü. "Eğer bu bir meydan okumaysa, kabul ediyorum."

OceanofPDF.com

EPİLOG

BİR AY SONRA

Connor Erin'i mutfak tezgâhının üzerine doğru eğdi ve dilini boynunun çukurunda gezdirdi. Kadın başını bir solukta savurarak göğüslerini onun dikkatini çekmek için kaldırdı. Tanrım. Straplez sarı elbisesinin üstünü aşağı çekip doyasıya emmek için neler vermezdi. Tabii ki *yapamazdı*, çünkü lanet olası bir barbekü partisindeydiler ve her an elli kişiden biri mutfağa girebilirdi.

"Pazar günü neden yataktan çıktığımızı bana tekrar hatırlatır mısın?"

Erin çıplak ayağının kemerini baldırının kıvrımına sürttü ve ona kalçalarını ona karşı sallamaktan başka seçenek bırakmadı. Erin de karşılık olarak ayağını daha da yukarı kaydırarak adamın baldırının arkasını okşadı. "Kaptan bu evi yeni kapattı ve arka bahçeyi ızgara et ve birayla vaftiz ediyoruz."

"Doğru." *Kahretsin*, çok güzel kokuyordu. "Kıyafet giymen için yeterince iyi bir neden değil."

"Sen de," diye nefes aldı ve dudaklarını birleştirmek için başını aşağı çekti. Adamın bir iniltiyle teması derinleştirmesi için nemli ağzının bir kez kayması yetti. Ona mümkün olduğunca yaklaşmak her zaman bir gereklilikti. Alışkanlığı olduğu üzere, ellerinin elbisesinin eteklerinde dolaşmasına izin verdi ve parmaklarını yumuşak malzemenin içine doğru kıvırdı. Bu noktada, genellikle elbiseyi beline kadar çekerek altındaki tatlı tene erişmesini sağlardı ama çevreleri tarafından engelleniyordu. Bunun yerine etek ucunu uyluklarının dış tarafına sürttü, deriyi sürttü ve

Ağzını yutarken ona doğru sarktı.

Hâlâ savaş botlarını ve bluzlarını tercih ediyordu ama iki hafta önce annesi onu alışverişe götürmüş ve bir canavar yaratmıştı. Eve elbiseler, yüksek topuklu ayakkabılar ve annesinin seçmemiş olmasını umduğu acı verici derecede seksi iç çamaşırlarıyla gelmiş, aldığı her şeyi konuşma yeteneğini elinden alan bir hevesle onun için denemişti. Annesiyle kurduğu dostlukta onun çiçek açmasını izlemek onu o kadar mutlu ediyordu ki, henüz bunu kelimelere dökmenin bir yolunu bulamamıştı. Erin hiçbir zaman güzel ve eşsiz benliğinden başka bir şey olmak zorunda değildi ve birbirlerinde beklenmedik bir akraba ruh bulmuşlardı. İkisi de geçmişlerinde zorluklarla karşılaşmış ve diğer tarafa ruhları bozulmadan geçmişlerdi.

Erin ona karşı geri dönüşü olmayan bir noktaya işaret edecek şekilde hareket etmeye başladığında, alınlarını birbirine bastırdı ve oksijen çekmesine izin verdi. "Bu elbisenin içinde çok masum görünüyorsun. Bu beni deli ediyor." Ne kadar zor olsa da, kızın içinde uyandırdığı arzuyu geri çekmek için kendini zorladı. Gün geçtikçe daha da güçleniyordu. Dakikalar geçtikçe. "Bununla daha sonra biraz eğleniriz. Değil mi?"

"Göbek adımı *eğlence* olarak değiştirebilirim."

Kızın heyecanlı tepkisi onun amacına yardımcı olmadı. Hayal gücü şimdiden eve döndüklerinde yapabilecekleri şeylerle dolup taşıyordu. Erin onun yatak odası zevklerini benimsemekle kalmamış, daha yeni ve *daha iyi* zevklere ilham vermişti. Daha dün, dükkândan eve döndüğünde onu gitmiş bulmuştu. Paniğe kapılmadan önce kapıya hafifçe vurulduğunu duymuştu. Kapıyı açtığında Erin paspasın üzerinde durmuş, ellerini ovuşturuyordu. *Arabam sokağın karşısında bozuldu. Çekici çağırmak için telefonunuzu kullanabilir miyim bayım?* Artık Erin'in aktrislik mesleğini ıskaladığına ikna olmuştu, çünkü Erin bu numarayı o kadar uzun süre ve o kadar inandırıcı bir şekilde sürdürmüştü ki, zamanı geldiğinde onu becermek için her şeyi yapmaya hazırdı. Kadın mutfakta yüzüstü yere kapaklanmış, kıcı havada, hâlâ ona sesleniyordu

"Bayım" derken deli gibi kıza vuruyordu.

Kahretsin, eğer bunu düşünmeye devam ederse, ayrılmak zorunda kalacaklardı. Ve onu bir kez daha sürükleyemeyecek kadar sık kendine saklıyordu.

Artan ihtiyacını bastırarak çenesini az önce kaçtıkları polislerle dolu arka bahçeye doğru salladı. "Bu kadar insanla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Oldukça iyi, sanırım." Parmaklarını hafifçe kolunda gezdirdi ve dokunuşuyla kaslarının zıplamasına neden oldu. "Her neyse, eğer biri beni köşeye sıkıştırmaya çalışırsa, çitlerden atlarım."

Onun şaka yaptığını bildiğinden emin bir şekilde gülümsedi. "Sokağa kaç adım var?"

"Hiçbir fikrim yok," diye fısıldadı, ona artık her gün verdiği aynı cevabı veriyordu. "Tek bilmem gereken, eğer çitten atlarsam, benimle geleceğin."

"Aynen öyle." Connor onu tekrar öpmek için eğildi. Nasıl yardım edebilirdi ki?

Yavaşça yanan bir öpücükten sonra geri çekildi. "Sana bir şey söylemem gerek."

Kız gergin görünüyordu, o da başparmağını kızın kaşlarının arasına soktu. Şimdiye kadar onları incitecek hiçbir şey söyleyemeyeceğini bilmiyor muydu? "Ne oldu, tatlım?"

"Bir süre önce bana parayla ne yapmak istediğimi sormuştun. Ben de karar verdim." Dudaklarını ıslattı. "Şu öğretmeni düşünüp durdum... bana bahsettiğin öğretmeni? Her gün gülümseyen ve çocukların onu sevdiği öğretmeni mi?"

Connor konuşmadan başını salladı. Ne söylüyordu?

"Polly'den askeri dosyanıza bakmasını istedim. Olay olduğunda bulunduğu köyün adını öğrenmesini..." Polly onun gözlerinde bir tepki arıyor gibiydi ama Polly ona henüz bir tepki verememişti. Çok afallamıştı. "O noktadan sonrası kolaydı, zira bölgede sadece bir okul var.

Köyde. O... Ashira... hala okulda öğretmenlik yapıyor. Paranın yarısını ona, kalanını da okula gönderdim."

İçinde o kadar çok duygu savaşıyordu ki, önce hangisine hitap edeceğini bilemiyordu. Minnettarlık, hayranlık, bu muhteşem kıza duyduğu sevgi. Bir yanı da paranın bir kısmını kendine saklaması için onu ikna etmekte daha iyi bir iş çıkarmış olmayı diliyordu. Onu bunu hak ettiğine, paranın lekeli gelebileceğine ama eğer onunsa asla öyle kalamayacağına ikna etmek.

"Onunla ne yapacağını bilmiyorum," diye devam etti. "Belki kocasına verir. Belki de gider ve daha iyi bir hayat bulur. Ama sen onun içindeki iyiliği gördüysen, ben de orada olduğunu biliyorum."

Sonunda yapabildiği tek şey onun yüzünü ellerinin arasına almak ve boğazını tıkayan duygularla savaşmaya çalışmak oldu. "Erin, ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Bana kendimi güvende hissedebileceğim bir yer verdiniz. Beni güvende hissettirdiniz. Ben sadece bu duyguyu başka birine aktarmak istedim." Başını çevirdi ve onun elini öptü. Ona acısız dokunan ilk ellerdi bunlar. Tanrı'ya şükür. "Connor, beni özgür bıraktın."

Ona olan aşkının ağırlığı, tek görebildiği evreninin merkezi olan o olana kadar etrafını sardı. Onun nefesi. Onun rızkı. "Hayır, Erin." Yüzünü onun saçlarına gömdü ve nefesini içine çekti. "Birbirimizi özgür bıraktık."

Austin yerleşti geri karşı ve tuğla duvar ile onun finans bolumünü inceliyormuş gibi yapıyordu. Bugün güvenilir hipster işadamları görünümünü tercih etmişti, en sevdiklerinden biriydi çünkü bunun için sadece kalın siyah çerçeveli gözlükler, takma sakal ve benzersiz bir takım elbise gerekiyordu. Söz konusu takım deve rengindeydi ve göğüs cebinde bir kartal işlemesi vardı. Yıllar önce Londra'daki bir ikinci el mağazasından almıştı, işe yarayacağını biliyordu ama aynı zamanda mizah anlayışına da hitap ediyordu. Bu özel karakterin tavırlarını uygulamak yeterince kolaydı.

Sıkılmış görün, herkesin aptalca bakışlarını fark etmemiş gibi davran.

eski kıyafetlerle, gazete sayfalarını verimli bir şekilde çevirin. Yanınızdan geçen herkesi ilginç olduğunuz konusunda etkilemeye çalışın. Özel olduğunuzu. Ama canınız konuşmak istemiyor.

Bileğini yana yatırıp saatine baktı ve bir kez daha caddenin karşısındaki dans stüdyosuna doğru göz gezdirdi. Beş dakika daha.

Gerçekten, burada olmamalıydı. Lanet olası barbeküde kalmalı ve polislerin patates salatası tariflerini değiş tokuş etmelerini dinlemeliydi. Olması *gereken yer orasıydı* ama onun yerine buradaydı. Gitmeyeceğine dair kendine söz verdiği bir yerde. Her seferinde işleri daha da kötüleştiriyordu. Yine de Chicago'ya taşınmasının sebebi bu yer değil miydi? Bu insan için değil miydi? Kendisine buraya taşınmasının iş için olduğunu söylemişti ama iş zerre kadar umurunda değildi. Kız olmasaydı, ilk günden sonra işi bırakabilirdi. Polly. Sırların saklayıcısı. Bilmek istediği sırlar, sadece onun yeşil gözlerinin ardında neler olduğunu anlamak için bile olsa. Sanki görünmezmiş gibi onun içini gören dikkatli gözler.

Ya da öyle davranmaya çalıştı.

Yine de rol yapmakla ilgili her şeyi biliyordu, bu yüzden saçmalığı söylemek için son derece nitelikliydi.

O öğleden sonra, barbeküde boktan bir bebek bakıcısı olduğunu kanıtladığında gülmeyen tek kişi oydu. Tek bir dakika. Karısı Ginger misafirlerinin içkilerini tazelerken kaptanın bebeğini tek bir dakika bile tutamamıştı. Bir bebeği *nasıl* tutacağını bilmediği için değil. Ama çok zor olduğu için. Bir büyücü gibi anıları yüzeye çıkarmış ve onu buraya getirmişti. Olmaması gereken bir yere.

Sokağın karşısındaki dans stüdyosunun kapısı açıldı. Büyük boy sweatshirt giymiş gülümseyen bir kadın dışarı çıktı ve bir tahta parçasıyla çıkışı destekledi. Balerin kostümlü iki küçük kız ellerinde su şişeleriyle dışarı fırladı, konuşmaları adamın durduğu yerden duyulabiliyordu. Bakışları açık kapı aralığına yapışmış, nefesi ciğerlerinde donmuş bir halde bekliyordu.

İşte orada. Üç, neredeyse dört yaşında olduğunu bildiği kızıl saçlı bir kız, diğer kızlardan çok daha yavaş bir şekilde dışarı çıktı. Ciddi görünüyordu. Fazla ciddiye. Başını bez bir bebeğin üzerine eğilmişti, ağzı cansız bir nesneyle konuşuyormuş gibi hareket ediyordu. Ne söylüyordu? Sanki soruyu yüksek sesle sormuş gibi, sanki onu duyabilecek kadar yakınmış gibi, çenesi yukarı kalktı ve doğrudan ona baktı.

Kızı *ona doğru* bakıyordu.

Zaman akmaya başladı. Elindeki gazete bir dekor gibi gelmeye başlamıştı, bu da karakterini kaybetmekte olduğu anlamına geliyordu. *Sıkıldım. Onu görmüyorsun. O sadece senin filmindeki bir figüran.*

Yönlendirmeler bu kez işe yaramadı. Avuç içleri öylesine terlemişti ki, gazete ellerinde dayanıksız hale gelmişti. Hızla kaldırırda tek dizinin üzerine çöktü ve gazeteyi deri çantasının içine soktu. Çantayı omzuna atıp tren istasyonuna doğru gözden kaybolması gerekiyordu ama bunca zaman sonra kadının bu kadar yakınında olduğunu bildiği için bacaklarını kıpırdamaya zorlayamıyordu.

Bir bakış daha. Sadece bir tane daha.

Ama kafasını kaldırdığında kadın gitmişti.

Austin sarsakça başını salladı. En iyisi için. En iyisi buydu. Yoldan geçenlerin bakışlarına aldırmadan, bu kez cebindeki lanet olası kartaldan çok davranışlarına odaklanmıştı, kulaklıklarını kulaklarına soktu, Zeppelin'in sesini sonuna kadar açtı ve onu gördüğü yerin aksi yönüne doğru koştu.

Eski alışkanlıklar zor ölür.

TEŞEKKÜRLER

Kocam Patrick'e, *en iyi* türden belalı bir adam olduğu için. Kendisi çocuk yetiştirmenin büyük kısmını üstlenirken, karısının evin geçimini sağlayan kişi olması fikrinden korkmayan türden bir erkek. Kızımız babasıyla *bu* kadar kaliteli zaman geçirdiği için *iki kat* daha kadın olacak, çünkü Mackenzie, gerçek, güvenli bir erkek böyle davranır. Harika bir adam, baba ve koca olduğun için teşekkürler Patrick.

Kızım Mackenzie'ye. Sen gelmeseydin bir daha asla yazmaya başlayamazdım. Senin gurur duyacağın türden bir anne olmak istememi sağladın. Teşekkür ederim.

Editörüm Heather Howland'a, bu seriye ve karakterlerime inandığı için. Bana inandığı için. Ve detaylara bu kadar dikkat ettiği için. Crossing the Line için gerçekten harika kapaklar tasarladığından bahsetmiyorum bile. Teşekkür ederim.

Liz Pelletier'e, kitapçı raflarındaki ilk kitabımı bana verecek kadar seriye inandığı için. Ne gerçeküstü bir deneyim. Çok teşekkür ederim.

Katie Clapsadl, Meredith Johnson ve Jessica Turner'a işlerin tanıtım tarafında harika bir iş çıkardıkları için teşekkür ederim. Çok minnettarım. Teşekkür ederim.

Bailey'nin Bebeklerine - uzun bir yol kat ettik! Her günü benimle paylaştığınız ve kitaplarım için heyecan duyduğunuz için teşekkür ederim. Size ne kadar teşekkür etsem azdır hanımlar.

Kitaplarımı sürekli okuyan ve takipçilerine tavsiye eden blog yazarlarına/incelemeçilere, başarımın çoğunu size borçluyum.

Teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

New York Times ve USA TODAY çoksatan yazarı Tessa Bailey, kocası ve küçük kızıyla birlikte Brooklyn, New York'ta yaşıyor. Romantizm yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda, iyi bir tartışmadan ve otuz dakikalık yemek tariflerinden hoşlanıyor.

www.tessabailey.com

www.entangledpublishing.com

OceanofPDF.com

***Okuyucular Çizgiyi Aşmak serisi
hakkında övgüler yağıdırıyor!***

HER ŞEYİ RISKE ATMAK

Üç yıl önce, Seraphina Newsom'ın kardeşi acımasız bir mafya babası tarafından vurularak öldürülmüştür. Sera, katili yakalamak için izinsiz olarak gizli göreve gitmiştir. Tek başına. Tek koruması, NYPD'nin onu geri çekmesi için şantaj yaptığı Güney Brooklyn suç ailesinin isteksiz yeni lideri Bowen Driscoll'dur. Ancak ikisi karşılaştığında ve Bowen derin, lanet olası bir arzu ürpertisi hissettiğinde, onu güvende tutmanın tek bir yolu olduğunu bilir... onu kendisininmiş gibi sahiplenmek.

DAHA RISKLİ İŞLER

YAPMA RISKİ

***Her şeyin nerede başladığını öğrenin
Tessa Bailey'nin çok satan Line of Duty serisi...***

KENDİNE AIT OLANI KORUMAK

Şımarık barmen Ginger Peet mükemmel bir suç işledi. Gerçek boyutlu Dolly Parton heykeli yedeğinde, Ginger ve kız kardeşi Nashville'den kaçır. Ama yeni komşuları, Chicago'lu cinayet masası polisi Derek Tyler, bir şeyler döndüğünün farkındadır -büyük bir şeyler- ve Ginger güvende olana kadar rahat etmeyecektir... ve sonsuza dek onun yatağında.

SINIR DIŞI EDİLEN

MEMUR HAK

İDDIASINDA

BULUNARAK SORUN

ÇIKARMAK İSTİYOR

KENDİLERİNE AIT OLANI KORUMAK

OceanofPDF.com

DÜZELTİLEMEZ

OceanofPDF.com

Daha fazla Seksi, gerilim dolu okuma için, göz atın...

BROKEN HONOR yazar Tonya Burrows

Buz gibi soğuk ve kırılmaz Travis Quinn, HORNET takımının sert çocuğu. Hafızasındaki boşluklara rağmen Quinn, Mara Escareno hakkındaki *her şeyi* hatırlamaktadır; dudaklarının kıvrımını, vücudunun hissini ve altı hafta önce aniden onu nasıl terk ettiğini. Şimdi Mara onun bebeğine hamiledir. Ancak Quinn bu haberi tam olarak sindiremeden, düşmanları tarafından kaçırılır ve insan kaçakçılığının acımasız dünyasına sürüklenir. Çünkü artık Quinn'in düşmanları onun tek zayıf noktasını keşfetmiştir... Mara.

KORUMA KURALLARI yazar Alison Bliss

Kural tanımaz Emily Foster'ın tek istediği doğum gününde biraz aksiyon yaşamaktı. Bunun yerine bir mafya cinayetine tanık olur ve tanık koruma programına alınır, yanında da kendisine refakat eden Özel Ajan Jake Ward vardır. Sonunda kendilerini Teksas'ın taşrasında bulurlar. Şehirli kız mafyadan kurtulmuş olabilir ama şimdi psikopat bir horoz, narkoleptik bir köpek, çılgın kovboylar ve kalbini sahip olamayacağı tek adama kaptırma tehlikesiyle mücadele etmek zorundadır. Ancak Jake onu yanlış ellerden uzak tutmaya kararlıyken, o da doğru ellere geçmeye karardır. Onun.

Dee Tenorio tarafından mahkum edildi

Emekli denizci ve yeni şerif yardımcısı Cade Evigan, küçük bir dağ kasabasından şiddet yanlısı bir motosiklet çetesini ayıklama görevindedir. Gizli DEA Ajanı Katrina Killian, aşık olması gereken son kişidir; özellikle de Evigan'ın yakalamak istediği suçlulardan biri gibi görüldüğünde. Gerçeği söyleyerek ikisinin de hayatını riske atamayan Katrina, Cade'i güvende tutmak için iki uca da oynamak zorundadır. Ama yalanlar sadece bir yere kadar dayanabilir ve onun da zamanı dolmuştur...

OceanofPDF.com

KİRALIK KORUYUCU yazar Tawna Fenske

Hayatlara mal olan ve askeri kariyerini sona erdiren bir kazadan sonra Schwartz Patton, Montana'nın vahşi doğasında ortadan kaybolur. Sadece kardeşi Grant ona nasıl ulaşacağını bilmektedir, o da acil bir durum olduğunda. Bu acil durum, hayatı için kaçan mavi gözlü bir şehir kızı şeklinde ortaya çıkar. *Hiçbir* konuda aynı fikirde olmamalarına rağmen, aralarında kıvılcımlar uçuşur ve izole s ı ğ ı n a ğ ı n ı n asla eskisi gibi olmayacağı anlaşılır. Schwartz mahvolduğunu biliyordur. Çünkü Janelle'i saklı ve güvende tutabilse bile, aynı şeyi kalbi için yapabileceğinden emin değildir...

ALIVE AT FIVE yazar Linda Bond

Samantha'nın akıl hocası paraşütle atlarken ölünce, onun öldürüldüğünden şüphelenir. Araştırmacı içgüdüleri onu karşı konulmaz güzellikteki Zack Hunter'a götürür. Gizli bir polis memuru olan Zack, aynı macera tatil şirketinde amcasının dalış sırasında ölümünü araştırmaktadır. Samantha'nın yardımını istemez çünkü tekrar bir ortağın sorumluluğunu almaktan korkmaktadır. Yine de Samantha'nın ısrarı onu oldukça tahrik eder ve ondan uzak durmakta gittikçe zorlanır. Ancak katil dikkatini Zack'e çevirdiğinde, Samantha onu kurtarabilecek tek kişi olabilir.

Avery Flynn'den YÜKSEK TEKERLEKLİ HARİKA

Sylvie Bissette, her yerdeki moda tutkunları için mutlaka okunması gereken bir blog olan *Yüksek Topuklu Mucize'nin* arkasındaki kadındır. Tony Falcon yavru bir topukla tekir bir kediye ayırt edemez ama bir cinayet soruşturması onu Sylvie'ye götürdüğünde, alıngan modacının en iyi arkadaşını öldüren suçluları yakalamak için en iyi şansı olabileceğini fark eder. Ancak **b u** davayı çözmek Sylvie'nin değer verdiği insanların peşine düşmek anlamına gelir ve çok geçmeden ona duyduğu çekim ve içinde bulunduğu tehlike, davayı çözmenin hayalini kurmaktan vazgeçemediği kadını incitmeye değil değmeyeceğini düşünmesine neden olur...

OceanofPDF.com

